

Patricia Highsmith

A BALEK

EUROPA KÖNYVKIADÓ

PATRICIA HIGHSMITH
A BALEK

BÚNÜGYI REGÉNY

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST 1971

FORDÍTOTTA
MIHÁLYI GÁBOR

Patrícia Highsmith
The Blunderer
London, Pan Books, 1967

Egy

A sötétkék nadrágos és sötétzöld sportinges férfi türelmetlenül várt a sorban.

A pénztárfülkében ülő lány nagyon ostoba lehet, gondolta, bosszantóan sokáig vesződik a visszajáró pénzzel. A férfi dagadt, kopasz feje a sor fölé emelkedett, hogy bepillantson a kivilágított előcsarnokba. Elolvasta a feliratot – *MAI MŰSORUNK: A tetovált nő* –, minden látható érdeklődés nélkül nézett a plakátra, amely egy félmeztelen, a combját mutogató nőt ábrázolt, majd hátranézett, maga mögé, van-e ismerőse a sorban. Hiába. Az időzítés így is a lehető legökéletesebb, állapította meg magában – éppen ideért a nyolc órás előadás kezdetére. Becsúszta dollárját a pénztár cirádás üvegablakán.

– Helló! – mondta a szőke lánynak és rámosolygott.

– Helló! – A fiatal lány üres kék szeme megtelt étellel. – Hogy van?

Erre a kérdésre nem kellett felelni. Nem is válaszolt.

Bement az enyhén búzló épületbe, fülébe hasított a híradót bevezető harcias harsonaszó. Elhaladt a büfepult mellett, és amikor a másik oldalra ért, kecsesen megfordult, bármilyen hatalmas volt is, és fesztelenül körülnézett. Megpillantotta Tony Riccót, meggyorsította a lépteit, és így éppen akkor talákoztak, amikor az ülésekhez vezető nézőtéri közfolyosóhoz értek.

– Hiszen ez Tony! – mondta atyáskodó hangon, mintha Tony most is az apja csemegésboltjának pultja mögött állna.

– Né, Mr. Kimmel – mosolygott Tony. – Egyedül ma este?

– A feleségem éppen most utazott el Albanya. Búcsút intett, és befurakodott az egyik sorba.

Tony lejjebb, a vászonhoz közelebb keresett magának helyet.

A férfi térdét az ülések hátához szorítva „bocsánat”-ot és

„köszönöm”-öt morgott, hiszen mindenkinek fel kellett állnia a kedvéért, legalább félig. De azért tovább nyomakodott, és át is ért a fal melletti folyosóhoz. Lement ahhoz az ajtóhoz, amelyen vörösen világított a KIJÁRAT felirat, és aztán két fémajtón áthaladva kiért a mellékutcára, a forró, tikkasztó éjszakába. A főbejárattal ellenkező irányba fordult, és szinte rögtön átment az úttesten. A következő sarkon befordult. Beült fekete, két ajtós Chevroletjébe.

A Távolsági Autóbusz-pályaudvartól néhány háztömbnyire leállította a kocsiját, és tíz percig várt, amíg a NEWARK-NEW YORK-ALBANY feliratú busz kigördült a pályaudvarról, azután követte.

Nyomában maradt a Holland Tunnel bejáratának észvesztő forgalmában, azután Manhattanbe érve észak felé fordult. Két kocsit engedett a magáé meg az autóbusz közé, és ezt a távolságot akkor is megtartotta, amikor elhagyták a várost, s a forgalom érezhetően megcsappant és meggyorsult. Feltételezte, hogy először Tarrytown körül áll meg a busz egy kis pihenőre, vagy talán még valamivel előbb. Ha az a hely nem alkalmas, akkor megy tovább. És ha több pihenő nem lesz – akkor legfeljebb Albanyban teszi meg, valamelyik parkban. Széles, kövérkés ajka lefittyedt, amint vezetés közben az utat figyelte, de a tágra nyitott homokszínű szemek meg sem rezdültek a vastag szemüveg mögött.

Az autóbusz egy sor kivilágított élelmiszerüzlet és egy kávéház előtt állt meg. A férfi megelőzte a buszt, és olyan szorosan a járda mellett parkolt, hogy egy fa lelógó ágai szinte eltakarták a kocsiját. Gyorsan kiszállt, és futni kezdett visszafelé. Csak akkor lassította meg a lépteit, amikor a kivilágított részre ért, ahol a busz várakozott.

Az utasok még szálltak kifelé a buszból. Megpillantotta az asszonyt, felismerte tömzsi testének nehézkes, oldalazó mozdulatait, amint lelépett a lépcsőről. Alig tett az asszony néhány lépést, máris mellette termett.

– Te vagy az? – mondta az asszony. Őszülő fekete haja szétzilálódott, buta barna szemében döbrent meglepetés és állati félelem tükröződött. A férfi úgy érezte, mintha még mindig a newarki konyhában vitatkoznának.

– Szeretnék még valamit mondani, Helen. Menjünk le oda. – Megragadta az asszony karját, és az út felé vonszolta.

A nő ellökte.

– Csak tíz percig állunk. Mondd meg itt, amit akarsz.

– Húsz percig áll a busz. Már megkérdeztem – mondta unott hangon. – Menjünk le oda, ott nem hallhatnak bennünket.

Az asszony vele ment. A férfi már korábban észrevette, hogy jobbra a kocsija mellett sűrűbbek a fák és bokrok, eltakarják a kilátást. Csak néhány méternyit mehetnének az úton lefelé...

– Ha azt hiszed, hogy megváltoztatom a véleményemet Edwardról, tévedsz – kezdte a nő remegve, de mégis büszkén. – Nem. És nem is fogom.

„Edward! Milyen büszke az ilyen szerelmes asszony!” – gondolta utálkozva. – Én változtattam meg a véleményemet – mondta nyugodt, kimért hangon, de ujjai akaratlanul is egyre görcsösebben szorították az asszony petyhüdt karját. Alig tudta türtőztetni magát. Az országút felé rángatta az asszonyt.

– Mel, nem akarok olyan messzire menni a...

A férfi hirtelen rávetette magát az asszonyra, és belökte az út menti bozótba. Ő maga is majdnem elesett, de bal kezével szorosan fogta az asszony csuklóját. Jobbjával lesújtott a tarkójára, olyan erővel, hogy úgy hitte, sikerült eltörnie a nyakát. De a nő bal csuklóját még mindig szorította. Ez még csak a kezdet volt. Bal kezével torkon ragadta a földön fekvő nőt, és beléfojtotta a segélykérő kiáltást. Másik öklével pedig, mint valami kalapáccsal, verte az asszony mellkasát, pontosan a két puha, védelmet nyújtó mell között. Azután a homlokát, a füle tövét kezdte csépelni, egyforma, szabályos kalapácsütésekkel, végül pedig jókora ütést mért a nő állára, úgy, mintha férfit ütne meg. Aztán a zsebébe nyúlt, kinyitotta a bicskáját, és döfött – háromszor, négyszer, ötször. És ütötte az asszony arcát, mert azt akarta elpusztítani, addig püfölte ökölbe szorított ujjával, amíg a keze vérben nem úszott, és lassan elfogyott az ereje. Mindez azonban nem jutott el a tudatáig. Tiszta örömet érzett, az igazságtétel mámorát, hogy végre megbosszulhatta az elszenvedett sérelmeket, megfizethetett a sok évig túrt sérelmekért, a sértésekért, az unalomért és a butaságért. Igen, elsősorban a butaságért...

Csak akkor hagyta abba, amikor végleg kifulladt. Rádöbbsent, hogy a nő combján térdel, és undorodva felállt. Csak a nő nyári

ruhájának világos foltját látta. Körülnézett, hallgatózott a sötétben. Csak a bogarak dallamos zümmögését hallotta, meg egy kocsi berregését az országúton. Észrevette, hogy alig néhány lépésnyire van az úttól. Bizonyos volt benne, hogy meghalt az áldozata, egészen bizonyos. Hirtelen elfogta a vágy, hogy megnézze az arcát, bele is nyúlt a zsebébe a kis ceruza formájú zseblámpáért, de aztán mégsem merete megkockáztatni, hogy meglássák a fényt.

Óvatosan előrehajolt, és hatalmas tenyerével, gyengéden széttárt ujjakkal lassan közelített a testhez, érezte, hogy újraéled a gyűlölete. Ahogy az ujj hegyével megérintette a síkos bőrt, másik öklével nyomban odavágott, az ujjhegyek alá. Aztán felegyenesedett, néhány másodpercig lihegett, nem gondolt semmire, csak figyelt. Elindult az országút felé. Az országúti lámpák sárgás fényében megvizsgálta, hogy nem vérezte-e össze magát, de csak a keze volt véres. Tétován megpróbálta egyik kezével letörölni a vért a másikról, de csak még ragacosabb lett az egész, még undorítóbb. Szeretett volna kezet mosni, de tudta, hogy nem lehet. Tudta, hogy véres kézzel kell majd a kormányhoz ülnie, s előre aprólékosan végiggondolta, hogyan fogja hazaérkezése után vizes ronggyal lemosni az egész kormánykereket. Nemcsak lemossa, le is dörzsöli.

A busz már elment, állapította meg. Fogalma sem volt, mennyi ideig tartott az egész. Visszament a kocsijához, megfordult, és visszaindult dél felé. A karórája háromnegyed tizenegyvet mutatott. Az ingujja elszakadt. Arra gondolt, hogy az ingtől is meg kell szabadulni. Úgy számította, hogy nem sokkal egy óra után visszaér Newarkba.

Kettő

Miközben Walter a kocsiban várakozott, eleredt az eső.

Felnézett az újságjából, és behúzta a karját az ablakból. Kék vászonkabátjának ujját mélykék foltok pötytyözték.

A nyári eső hatalmas cseppei hangosan doboltak a kocsi tetején, és néhány pillanat múlva az úttest aszfaltíve már nedvesen fénylett, visszatükrözve néhány háztömbbel odébb egy drugstore neon cégtáblájának hosszú vörös foltját. Alkonyodott, és a hirtelen jött eső még mélyebb árnyakat vetett a városra. A szürkületben az út két oldalán sorakozó, szépen karbantartott új-angliai házak fehérebbek voltak, mint valaha, és a zöld kerteket övező, alacsony fehér kerítések csúcsai olyanok voltak, mint a csipke széle.

Tökéletes, tökéletes, gondolta Walter. Az ilyen kisvárosban az ember feleségül vesz egy egészséges, jó kedélyű fiatal lányt, beköltözik egy ilyen fehér házba, szombatoként horgászni megy, és arra neveli a fiait, hogy ugyanúgy éljenek, mint ő.

Émelyítő – mondta délután Clara, és a vendéglő tűzhelye mellett levő miniatűr rokkára mutatott. Turistáknak való, állapította meg Waldo Pointról. Pedig Walter éppen azért választotta hosszas töprengés után ezt a kisvárost, mert úgy gondolta, a Cape Cod környéki városkák közül ez a legkevésbé kirándulóváros. Walter még emlékezett arra, hogy a felesége milyen jól érezte magát Provincetownban, és nem panaszkodott a város „turistáknak való” voltára. De hát ez még házasságuk első évében történt, s most már a negyedikben tartanak. A Fodros Felhő nevű vendéglő tulajdonosa tegnap elmesélte Walternak, hogy a rokkát még a nagyapja készítette az unokáinak, hogy megtanuljanak fenni. Ha Clara egy pillanatra rászánná magát...

Olyan csekélységről van szó, gondolta Walter. Mint minden vitájukban. Tegnap is azon vitatkoztak, vajon elkerülhetetlen-e, hogy kétévi házasság után férfi és nő fizikailag megunja egymást. Walter szerint ez egyáltalában nem szükségszerű. Clara maga volt rá a bizonyítéka, az asszony azonban olyan cinikusan és ellenszenvesen érvelt, hogy a férfi inkább leharapta volna a nyelvét, mintsem bevallja, hogy felesége, testileg még sokkal jobban vonzza őt, mint valaha. Lehet, hogy Clara nem tudja ezt? Nem azért ragaszkodik-e olyan makacsul az álláspontjához, hogy bosszantsa őt?

Walter most másféleképp helyezkedett el, ujjával végigszántott sűrű szőke haján, megpróbálta elengedni magát, és újra belemélyedt az újságba. Istenem, gondolta, ezt nevezik üdülésnek.

Szeme gyorsan végigsiklott azon a hasábon, amely a

Franciaországban állomásozó amerikai csapatok helyzetéről szólt, de közben megint csak Clarára kellett gondolnia. A szerda kora reggeli hajókázásra (egy kis halászhajót béreltek, és Clara nagyon élvezte a halászatot Manuellaal, mert tanulságosnak tartotta), és arra, hogy amikor hazatértek, hogy lepihenjenek egy kicsit, Clara csodálatos hangulatban volt. Valamin nevetni kezdtek, és az asszony karjai egyre szorosabban ölelték a nyakát...

Mindez szerda reggel történt, mindössze három napja – de már a következő napon újra élessé vált a hangja. Pontosan a régi recept szerint: a kegyek után jön a büntetés.

Nyolc óra múlt tíz perccel. Walter kinézett a kocs ablakán, hátra, a vendéglő bejárata felé. Nyoma sem volt a feleségének. Újra belenézett az újságjába, és ez ötlött a szemébe: **NŐI HOLTTESTET TALÁLTAK TARRYTOWN KÖZELÉBEN.**

Az áldozatot kegyetlenül összeszurkálták és összeverték, de nem rabolták ki. A rendőrség nem talált nyomra vezető jeleket. Az asszony a Newarkból Albanyba tartó autóbuszon utazott, a pihenő után nem került elő, a busz nélküle folytatta útját.

Walter eltöprengett azon, vajon nincs-e valami ebben a történetben, amit a tanulmányaiban felhasználhatna; elképzelhető, hogy a gyilkost valamiféle különös kapcsolat fűzte ahhoz a nőhöz. Visszaemlékezett egy látszólag indok nélküli gyilkosságra, amelyről annak idején az újságokban olvasott, s amelyet később a gyilkos és áldozata közti felemás barátsággal magyaráztak. Ilyesfajta kapcsolat fűzte egymáshoz Chad Overtont és Mike Duvent is. Walter fel is használta ezt a gyilkossági drámát arra, hogy rámutasson a Chad Mike-féle barátságban rejlő, könnyen veszélyessé válható mozzanatokra. Leszakította az újságnak azt a sarkát, amelyen a newarki asszony meggyilkolásáról szóló tudósítást közölték, és zsebre vágta. Mindenképpen érdemes megőrizni néhány napig, majd meglátja az ember, mi derül ki erről a gyilkosságról.

Két év óta a tanulmányírás volt Walter kedvenc időtöltése. Tizenegy tanulmányt tervezett, ezzel a közös címmel: „Érdemtelen barátságok”. Eddig ugyan csak egyet fejezett be, azt, amelyik Chad és Mike esetét tárgyalta, de jó néhányat felvázolt már – barátaival, ismerőseivel kapcsolatos megfigyeléseit kívánta bennük feldolgozni. Azt akarta bizonyítani, hogy a legtöbb embernek legalább egy olyan

barátja van, aki kevesebbet ér nála, de éppen alsóbbrendűsége miatt alkalmas arra, hogy az ember bizonyos fogyatékoságait, hibáit eltüntesse vagy visszatükrözze. Például Chad és Mike: mind a ketten jó módú polgári családból származtak, mindkettőjüket elkényeztették ifjúkorukban, de Chad úgy döntött, hogy dolgozni fog, viszont Mike megmaradt munkakerülő úrifíúnak, még akkor is, amikor jobb lett volna valami munkát kerítenie, mivel a családja nem támogatta tovább. Mike részeges semmirekellő volt, lelkiismeret-furdalás nélkül kihasználta barátait. Egyedül Chad tartott ki mellette. Chad azt gondolhatta magában: „Ha nem segít rajtam az Isten, én is itt tartanék!” – és kinyitotta a bukszáját, rendszeresen kisegítette Mike-ot. Mike persze nem sokat ért mint barát. Walter egyébként nem akarta kiadni a könyvét. A tanulmányokat a maga gyönyörűségére írta, nem érdekelt, hogy mikorra fejezi be vagy befejezi-e egyáltalán a munkát.

Walter belesüppedt a kocsisülésébe, és behunyta a szemét. Az Oyster-öbölben levő ötvenezer dolláros birtokra gondolt, amit Clara el akart adni. Walter szép csendben imádkozott, hogy a két ajánlkozó közül az egyikkel valóban kössék is meg az üzletet, nem is Clara, hanem a saját érdekében. Tegnap az asszony szinte az egész délutánt azzal töltötte, hogy a ház és a telek tervrajzát tanulmányozta. Felkészül a jövő heti támadásra, mondta. Fúriaként támad a vevőkre, gondolta Walter. Szinte érthetetlen, hogy nem riasztja el a jelentkezőket, hogy egyáltalán vesznek tőle valamit. Pedig vettek. A Knightsbridge Ingatlanügynökség kitűnő üzletasszonynak tartotta.

Csak rá tudná beszélni, hogy pihenjen egy kicsit. Néha azt hitte, hogy elég, ha megteremti számára a kellő anyagi biztonságot. Meg is teremtette. Szerelem, kedvesség, még pénz is. Hiába, semmi sem használt.

Meghallotta a lépteit kip-kop, kopogtak a magas sarkok, futott az asszony – Walter gyorsan felült, és azt gondolta, hogy az ördögbe is, a kocsmá elé kellett volna állnom a kocsival, mert esik. Áthajolt a másik oldalra, és kinyitotta az ajtót az asszonynak.

– Miért nem álltál az ajtó elé? – kérdezte az asszony.

– Ne haragudj. Csak most jutott eszembe.

Egy mosollyal próbálkozott.

– Láthattad, hogy esik – mondta Clara, és bosszúsan megrázta kis fejét. – Le innen, drágám, vizes vagy! – lökte le Jeffet, a foxterrierjét az ülésről, de a kutya visszaugrott. – Na de Jeff!

Jeff vidáman vakkantott, mintha az egész csak játék volna, és harmadszorra is fenn termett az ülésen. Clara hagyta, hogy ottmaradjon, sőt kedveskedve átfogta a karjával.

Walter a város központja felé hajtott. Mit szólnál hozzá, ha innánk valamit a Melville-ben vacsora előtt? Ez az utolsó esténk.

– Nincs kedvem inni, de beülhetek veled, ha már olyan nagyon kívánod.

– Jól van. – Talán rá tudja venni, hogy igyon egy Tom Collinst. Vagy legalább egy kis édes ürmöst szódával. Nem, valószínűleg nem tudja rábeszélni, és különben is, minek üljön ott vele, amíg iszik valamit? És neki úgyis két pohárra volt kedve. Waltert újra elfogta a határozatlanság, az akarat rövidzárlata, nem tudta eldönteni, hogy akar-e inni, vagy sem. Végül is nem állt meg, elhajtott a szálloda előtt.

– Azt hittem, hogy bemegyünk a Melville-be – mondta Clara.

– Meggondoltam magam. Nem volt kedved velem inni. – Megfogta Clara kezét és megszorította. – Irány a Homár!

Az utca vége felé balra fordult. A Homár vendéglő a part fokán volt. A hideg és sós tengeri levegő beáradt a kocsik ablakán. Hirtelen teljes sötétség vette körül őket. Walter hiába kereste a vendéglő kék fényeit, sehol sem látta.

Jobb lesz, ha visszamegyünk a főútra, és a benzinkút felől próbálkozunk, arra szoktam menni – mondta.

Clara nevetett.

Legalább ötször voltál a Homárban, ha nem többször!

– Semmi baj – mondta Walter nemtörődömséget tettetve. – Nem olyan sietős a dolgunk!

Nem, de azért ostobaság időt és energiát pocsékolni. Ha lett volna eszed, mindjárt a kezdet kezdetén a helyes utat választod.

Walter nem felelt, pedig mondhatta volna, hogy Clara sokkal több energiát pocsékol, mint ő. Az asszony mereven ült, a szélvédőre szegezte a szemét, és Walter úgy érezte, hogy az egyhetes üdülés nem ért semmit, a halászat utáni csodálatos reggel nem oldott meg semmit. Másnapra elfelejtődött, mint a többi csodálatos éjszaka és

reggel, ami egymástól messze fekvő, könnyen megjegyezhető oázisokként szakította meg a múlt év sivatagját. Törte a fejét, hogy valami kedveset mondjon az asszonynak, mielőtt kiszállnak a kocsiból.

Tetszel nekem ebben a kendőben – jegyezte meg mosolyogva. Az asszony hanyagul meztelen vállára borította a sálát, és átvette a karján. Walternak mindig nagyon tetszett az a báj, amivel Clara öltözködött, és az a jó ízlés, amivel megválogatta a ruháit.

– Ez stóla – mondta Clara.

Legyen stóla! Szeretlek, drágám. – Lehajolt, hogy megcsókolja, és Clara felemelte a fejét, odatartotta a száját. A férfi szelíd csókot lehelt az ajkára, nem akarta elkenni a rúzszt.

Clara hideg homárt rendelt majonézzel, amit imádott, Walter pedig roston sült halat kért és egy üveg rizlinget.

– Azt hittem, hogy húst eszel ma este, Walter. Ha megint halat rendelsz, Jeff nem kap ma a világon semmit!

– Jól van – felelte Walter. – Akkor sültet eszem. Jeff megeheti a nagyobbik felét.

– Miért mondod ezt ilyen mártírhangon!

A Homárban a sülték nem voltak valami jók. Walter már előző este is sültet evett Jeff miatt. A kutya tudniillik nem ette a halat.

Minden rendben van, drágám. Legalább ma, az utolsó esténken ne veszekedjünk!

Ki veszekszik? Már megint kezdod!

Végül is megrendelték a sültet. Clara megkapta, amit kívánt, nagyot sóhajtott, és belebámult a messziségbe, gondolatai valahol messze jártak. Különös, hogy Clara zsugorisága még Jeff ételére is kiterjed, gondolta Walter, pedig minden másban boldogan tűrte Jeff szeszélyeit. Mi ennek az oka? Mi lehet Clara múltjában, amitől ilyen zsugori lett? A családja nem volt sem szegény, sem gazdag. Egy újabb titok Clara körül, amit feltehetően sohasem fog megfejtteni.

– Cicám – mondta kedveskedve. Ezt a becézést ritka alkalmakra tartogatta, nem akarta, hogy elkopjon a gyakori használatban. – Csapjunk egy görbe estét. Ki tudja, mikor mehetünk megint együtt nyaralni. Mit szólnál hozzá, ha vacsora után táncolnánk egyet a Melville-ben?

Nem bánom – felelte Clara. – De ne felejtsd el, hogy holnap

reggel hétkor kell kelnünk.

Nem felejttem el.

Legfőljebb hat órát kellett autózniuk másnap, hogy hazaérjenek, de Clara már kora délután otthon akart lenni, hogy Philpottékkal, a Knightsbridge ügynökség vezetőivel teázhasson. Walter az asztal fölött megfogta a felesége kezét. Nagyon szerette ezeket a kicsi, de nem túl kicsi, szép formájú és mégis erős kezeket. Az asszony keze éppen elfért az övében.

Clara nem tekintett rá. A semmibe bámult, nem álmodozva, hanem teljes tudatossággal. Kis arca volt, hideg és zárkózott, de szép. A szája mozdulatlan, szomorú. Az arc finom síkjait nehezen jegyezhetette volna meg bárki idegen.

Walter maga mögé pislantott, tekintetével Jeffet kereste. Clara elengedte a pórázról, és a kutya körbeszaladt a teremben, megszagolgatta a vendégek lábát, és elfogadta az odanyújtott falatokat. Más emberek tányérjáról még a halat is megeszi – gondolta Walter. Feszengett, mert eszébe jutott, hogy a pincér már a múltkor is kérte őket, hogy tartsák a kutyát pórázon.

– A kutyával nincs semmi baj – szólalt meg Clara, megelőzte Waltert.

Walter megkóstolta a bort, intett a pincérnek, hogy megfelelő. Megvárta, amíg Clara poharát teletöltik, aztán felemelte a magáét. – Igyunk a boldog nyaralásra és az Oyster-öbölbeli üzlet sikerére! – Észrevette, hogy az asszony szeme felragyog az Oyster-öbölbeli üzlet említésére. Mikor már Clara is ivott egy kis bort, elő mert állni a kérésével: – Mit gondolsz, nem volna jó megállapodni a vendégség időpontjában?

– Miféle vendégségében?

– Amiről beszéltünk, mielőtt eljöttünk Benedictből. Azt mondtad, augusztus vége felé...

– Jól van – válaszolta Clara halkán, némi ellenérzéssel a hangjában, mintha egy sportversenyen vereséget szenvedett volna, és ezt az árat kellene fizetnie, bármennyire nem fűlt is hozzá a foga. – Talán huszonnyolcadikán, szombaton.

Elkezdték összeállítani a meghívandók névsorát. A vendégség megrendezésének nem volt különösebb oka, hacsak az nem, hogy újév napja óta nem rendeztek nagyobb összejövetelt, őket viszont

már vagy egy tucat helyre meghívták azóta. Barátaik, akik ott laktak Benedict környékén, elég gyakran rendeztek ilyen összejöveteleket, s ha nem minden esetben hívták is meg őket, mégis gyakran kaptak meghívásokat, nem érezték hát mellőzve magukat. Íretonékat természetesen meg kell hívniuk, McClingtockékat is, meg Jersenéket, Philpottékat, Jon Carrt és Chad Overtont.

– Chadet? – kérdezte Clara.

– Igen. Miért ne? Azt hiszem, tartozunk neki ennyivel.

– Azt hiszem, hogy éppen ő tartozik nekünk valamivel. Azzal, hogy bocsánatot kérjen, ha ugyan érdekel a véleményem!

Walter rágyújtott egy cigarettára. Chad egyik este, Montaukból hazafelé menet benézett hozzájuk, és – Walter nem is tudta, hogy történhetett – annyi Martinit ivott, hogy elterült a díványon, és mély álomba merült. Hiábavaló volt minden magyarázat, hogy Chad kimerült a tikkasztó hőségben, hiszen egész nap vezetett. Chad feketelistára került. Igaz, hogy továbbra is Chad-nél aludtak, valahányszor bementek színházba New Yorkba. Chad ilyenkor az ő kedvükért egy barátjánál aludt, hogy rendelkezésükre bocsáthassa a lakását.

– Felejtsd már el azt az esetet – mondta Walter. – Jó barátunk, ráadásul értelmes fickó.

– Biztos megint kikészül, ha csak a közelébe kerül valami alkoholos üvegnek.

Hiába magyarázta volna Clarának, hogy sohasem látta kikészülni Chadet, sem azelőtt, sem azután. Hiába emlékeztette volna, hogy az állását is Chadnek köszönheti. Az egyetem után Walter az Adams, Adams és Branower jogi irodába került, Chad helyettese volt. Később otthagya ezt az állást, és San Franciscóba ment, önálló irodát akart nyitni, de megismerkedett Clarával, és feleségül vette. Clara azt kívánta, hogy költözzenek vissza New Yorkba, és Walter térjen vissza az üzleti életbe, mert az sokkal jövedelmezőbb. Chad ajánlásának – amely túlértékelte Walter képességeit – köszönhette, hogy bejutott a Cross, Martinson és Buchman cég jogi tanácsadó irodájába. Chad nagyon jó barátságban volt Martinsonékkal. A cég tapasztalt, idős jogásznak járó fizetést adott Walternek, pedig még csak harmincéves volt. Chadnek köszönhetjük, gondolta Walter, hogy most itt ülünk a Homárban és importált rizlinget iszunk.

Walternek eszébe jutott, hogy meg kellene hívnia Chadet, ebédeljenek együtt a Manhattanben. Vagy hazudni kellene valamit Clarának, úgy tölteni együtt egy estét. De talán nem is kellene hazudni, – megmondhatná Clarának az igazat. Walter nagyot szippantott a cigarettájából.

– Rágyújtasz étkezés közben?

Már hozták is az ételt. Walter elnyomta a cigarettáját, lassan, nyugodtan.

– Nem gondolod, hogy ő tartozik nekünk valamivel? Mondjuk egy csokor virággal?

– Jól van, Clara, *igazad* van.

– Akkor miért válaszolsz ilyen borzasztó hangon?

– Mert szeretem Chadet, és ha sohasem hívjuk meg, világos, hogy nem fog barátkozni velünk. Így veszítettük el Whitneyék barátságát is.

– Nem veszítettük el. Azt hiszed, ki kell nyalni mindenkinek a fenekét, és el kell viselni minden sértést, csakhogy megtartsuk valakinek a barátságát? Téged az izgat legjobban a világon, hogy Tom, Dick vagy Harry szeret-e vagy sem.

– Ne veszekedjünk, drágám! – Walter eltakarta az arcát, de aztán gyorsan visszakapta az arca elől a két kezét. Ezt a beidegzett mozdulatot csak otthon, egyedül engedte meg magának. Itt, a nyaralás végén nem szabad megtennie. Gyorsan Jeff után nézett. A kutya éppen egy nő lábát nyalogatta a terem túlsó végében. A nő nem nagyon értette, mit akar tőle a kutya, csak simogatta az állat fejét.

– Talán oda kellene mennem érte – mondta Walter.

– Nem bánt senkit. Ne izgasd magad. – Clara rendkívüli ügyességgel szedte ízekre a homárt, gyorsan evett, mint mindig.

A következő pillanatban ott termett egy pincér, és mosolyogva mondta:

– Kérem, uram, tessék pórázra kötni a kutyát.

Walter felállt, átvágott az éttermen, hogy elhozza Jeffet, úgy érezte, hogy kínosan feltűnő a ruhája, ez a fehér nadrág és az élénk kék kabát. Jeff még mindig a nő lábával játszott, forgatta azt a fekete foltos pofáját, vigyorgott, mintha maga sem venné komolyan az egészet. Walter azonban alig tudta lefejtetni a kutya vékony kis lábait

az asszony bokájáról.

– Elnézést kérek – mondta Walter.

– Ugyan, olyan édes kis jószág – felelte a nő.

Walter legszívesebben összeroppantotta volna a kutyát. Felvette az állatot úgy, ahogy kell, egyik kezét a lihegő kis melle alá tette, a másikkal a fejét fogta. Aztán szépen letette Jeffet Clara mellé a földre, és ráadta a pórázt.

– Gyűlölöd ezt a kutyát, nem igaz? – kérdezte Clara.

– Azt hiszem, el van kényeztetve. Ennyi az egész.

Figyelte Clara arcát, mikor az asszony az ölébe vette Jeffet. Ahogy becézni kezdte a kutyát, megszépült az arca, ellágyult, megtelt szeretettel, mintha a gyerekét, a saját gyerekét becézgetné. Walternak ennyi öröme volt a kutyában – az, hogy figyelhette Clara arcát, mikor az állatot becézgeti. Valójában gyűlölte a kutyát. Gyűlölte a rátartiságát, az önzését, gyűlölte azt az ostoba tekintetét, amely mintha azt mondta volna, valahányszor Walterra nézett: „Én úgy élek, mint Marci Hevesen, de neked kutya egy életed van!” Gyűlölte a kutyát, mert Clara szemében minden jó volt, amit Jeff csinált, és minden rossz volt, amit ő.

– Tényleg azt hiszed, hogy el van kényeztetve? – kérdezte Clara. és a kutya lecsüngő fekete fülével játszott.

– Én azt hiszem, hogy nagyon szépen sétált velünk ma reggel, lenn a parton.

– Azt hittem, hogy azért választottál éppen foxit, mert a foxi értelmesebb, mint a többi kutya. De te még annyi fáradságot sem veszel magadnak, hogy a legelemibb dolgokra megtanítsd.

– Arra célzol, amit most csinált szegény a terem túlsó végében?

– Arra is. Ez a kutya már kétéves, de amíg így viselkedik, nem szabad engedni, hogy szabadon csatangoljon az étteremben. Nem valami szívderítő látvány.

Clara felvonta a szemöldökét.

– Ártatlan kis szórakozás volt az egész. Úgy látszik, ezt is irigyled tőle. Csodálkozom rajta. Csodálkozom rajtad – tette hozzá tréfálkozva, de hűvösen.

Walter nem mosolygott.

Másnap délután érkeztek haza. Clara megtudta, hogy az Oyster-öbölbeli üzlet még akár egy hónapig is függőben maradhat, és ebben

az idegfeszültségben, amíg ki nem derül, hogy megveszik a telket vagy sem, szó sem lehetett semmiféle vendégségről.

A következő két hétben telefonált Chad, hogy be, szeretne nézni hozzájuk, de Clara nemet mondott, sőt alighanem egyszerűen letette a telefont, még mielőtt Walter a készülékhez jöhetett volna. Nemet mondott Jon Carrnak, Walter legjobb barátjának is, még hozzá Walter orra előtt, amikor Jon szombat reggel felhívta őket. Clara aztán elmondta Walternak, hogy Jon meg akarta őket hívni a jövő héten vacsorára, de szerinte ezért nem érdemes bekocsizni Manhattanbe.

Walter egyre gyakrabban álmolta azt, hogy valamelyik, sőt, hogy valamennyi barátja elfordul tőle. Rémes, szívszorogató álmok voltak, fuldokolva riadt fel ilyenkor.

Már öt barátját elvesztette – legalábbis gyakorlatilag, mert Clara nem engedte be őket a lakásba, bár Walter továbbra is írt nekik, és ha tehette, felkereste őket. Ketten Pennsylvániában laktak, Walter szűkebb szülőházájában. Egy Chicagóban, a másik kettő pedig New Yorkban. És Walternak, ha őszinte akart lenni magához, be kellett vallania, hogy a chicagói Howard Graz és a New York-i Donald Miller annyira megharagudtak rá, hogy nem volt kedve levelet írni nekik. De az is lehet, hogy nem is válaszoltak az utolsó levelére.

Walternak eszébe jutott, hogyan mosolygott Clara – valóságos diadalmosoly volt amikor elmondta, hogy Donék nagy vendégséget tartottak New Yorkban, és nem hívták meg őt. Férfimulatságról volt szó, de Clara biztos lehetett benne, hogy sikerült Dont elidegenítenie Waltertől, és valósággal el volt ragadtatva.

Ekkor – körülbelül két évvel ezelőtt – döbönt rá, hogy a felesége idegbeteg, bizonyos vonatkozásban már-már beszámíthatatlan, és hogy ő ebbe az idegbajos teremtésbe szerelmes. Minduntalan felidézte első csodálatos közös évüket, amikor még büszke volt rá, hogy milyen értelmes asszony a felesége, értelmesebb, mint a legtöbb nő (most már az értelem szót is gyűlölte, mert Clara valóságos fétist csinált belőle), felidézte, hogy mennyit nevettek, mennyi örömmel rendezték be otthonukat Benedictben, és még mindig remélte, hogy valami csoda folytán egyszer még visszakapja azt a régi Clarát. Hiszen ugyanaz az ember, ugyanaz a test. És ezt a testet Walter még mindig szerette.

Walter azt remélte, amikor Clara nyolc hónappal ezelőtt elvállalta a Knightsbridge irodában azt az állást, hogy a munka majd levezeti az asszony erőszakosságát, féltékeny hiúságát, hiszen még rá is féltékeny volt, mert az emberek azt mondták, hogy jól halad a pályáján. De a munkától még erőszakosabb lett Clara, még elégedetlenebb volt önmagával, mintha az állás egy szendergő vulkán kráterét nyitotta volna meg. Walter már azt is ajánlotta, hogy Clara mondjon fel. Clara hallani sem akart róla. A legtermészetesebb az lett volna, hogy szüljön gyerekeket. Walter szeretett volna gyereket, de Clara nem, és Walter nem nagyon erőltette a dolgot. Clarának nem volt türelme a gyerekekhez, és Walter úgy érezte, hogy a sajátjához sem lenne. Egyébként is, Clara már huszonhat éves fejjel – amikor megesküdtek – úgy gondolta, hogy túl öreg, és nem lehet gyereke. Az asszony nagyon is tudatában volt annak, hogy két hónappal idősebb férjénél, és Walternak gyakran kellett bizonygatnia, hogy Clara mennyivel fiatalabbnak látszik nála. Clara most már harmincéves volt, és Walter tudta, hogy a gyerek gondolatával soha többé nem hozakodhat elő.

Voltak pillanatok, amikor Walter valamelyik benedicti ismerősének kertjében, a második pohár whiskyvel a kezében a gypszyőnyegen állva, azon töprengett, hogy mit keres ezek között a kedves, önelégült, jómódú és alapjában véve halálosan unalmas emberek között, és hogy mi értelme van az egész életének. Már hosszabb ideje tervezgette, hogy otthagyja a Cross, Martinson és Buchman irodát, és önálló irodát nyit legkedvesebb kollégájával, Dick Jensennel együtt, aki ugyancsak ki akart lépni a cégtől. Egy éjszaka sokáig, hajnalig beszélgetett Dickkel arról, hogy valahol Manhattanben nyitni kellene egy kis ügyvédi irodát, és azokkal az ügyekkel kellene foglalkozni, amelyekkel a többi ügyvédi iroda nem szívesen foglalkozna. Az ügyvédi honorárium igen alacsony lesz, úgyhogy sok ügyfelük akad majd. Levették Dick könyvespolcáról Blackstone és Wigmore köteteit, áhítatosan emlegették Blackstone szinte misztikus hitét, bizakodását, hogy a törvények erejével meg lehet teremteni az ideális társadalmat. Walter úgy érezte, hogy visszatért belé a jogi karon töltött évek minden lelkesedése, amikor a törvényt még valami tiszta eszköznek gondolta, és meg akarta tanulni a használatát, amikor még ifjú lovagnak tartotta magát, aki

elindul világgá, hogy segítsen a gyámoltalanokon, és megvédje az igazak ügyét. Azon az estén elhatározták, hogy újév napján otthagyják a Cross, Martinson és Buchman céget. Valahol a Nyugati Negyvenedik utca környékén bérelnek helyiséget. Walter beszélt erről a tervéről Clarával, és bár Clara nem nagyon lelkesedett, de lebeszélni sem akarta. Anyagiakon nem múlhatott a dolog, hiszen tudták, hogy Clara legalább ötezer dollárt keres évente. A házukért sem kellett fizetniük, nászajándékba kapták Clara anyjától.

Ez a Dickkel közösen nyitandó ügyvédi iroda jelentette Walter számára az egyetlen értelmes választ arra a kérdésre, hogy mit akar kezdeni az életével. Elképzelte, hogyan virágozik majd az irodájuk, és hogy minden ügyfelük elégedetten távozik. Az is eszébe jutott persze, hogy mi lesz, ha az iroda nem váltja be a hozzá fűzött reményeket, ha Dick elveszti lelkesedését? Walter úgy érezte, hogy nagyon kevés a tökéletes létesítmény. Az ember törvényeket teremt, célokat tűz ki maga elé, és a végén csalódik. Házassága sem úgy sikerült, ahogy szerette volna. Csalódott Clarában, és lehet, hogy ő sem olyan, amilyennek Clara képzelte. Pedig ő mindent megpróbált, most is mindent megpróbál. Egyetlen dolgot tudott egész biztosan, azt, hogy szerette Clarát, és hogy boldog volt, ha Clara kedvében járhatott. És meg is kapta Clarát, és a kedvében járt azzal, hogy elvállalta jelenlegi állását, és itt él ezek között a kedves, de unalmas emberek közt. És bár Clara látszólag nem élvezi eléggé az életét, mégsem akar máshová költözni, mégsem akar mást tenni, mint amit tesz. Walter ezt meg is kérdezte tőle. Harmincéves korában Walter úgy gondolta, hogy az elégedetlenség természetes állapot. Feltételezte, hogy az élet a legtöbb ember reményeit nem váltja be teljesen, hogy sorra fel kell adni az eszményeinket, de az embert mégis megmenti, ha boldoggá teszi egy másik személy jelenléte. Mégsem tudott szabadulni attól a gondolattól, hogy Clara, ha így folytatja, elpusztítja azt a kis *reményt* is, ami még megmaradt.

Hat hónappal ezelőtt, tavasszal beszéltek először arról, hogy el kellene válni, de aztán valahogy elsimították a dolgot.

Három

Szeptember tizennyolcadikán este tíz-tizenöt kocsi sorakozott a Marlborough Road egyik oldalán, néhány pedig ott állt Stackhouse-ék gyepén. Clara nem nagyon szerette, ha az emberek a gyepen állnak meg a kocsijukkal, hiszen éppen most kezelte a fűvet szuperfoszfáttal, trágyáztatta mésszel, hordatott rá vagy ötven font tőzegmohát, úgyhogy az egész, munkabérrel együtt, majd kétszáz dollárba került. Szólt is Walternak, kérje meg a vendégeket, hogy vigyék máshová a kocsijukat.

– Szólhatnak én is, de úgy érzem, hogy ez a férfi dolga – mondta Clara.

– Hiába, ha ezek elmennek, kétszer annyi jön a helyükbe – felelte Walter. – Azért jönnek egész idáig, mert az asszonyok nem akarnak sokat sétálni magas sarkú cipőben. Ezt te is megérthetnéd.

– Megértettem. Nem mered megkérni rá őket – válaszolt Clara.

Walter remélte, hogy a felesége senkinek sem szól. Mindenki a gyepen parkolt Benedictben.

Valamennyien – még Philpotték, a legidősebb és legkonzervatívabb vendégek is – emelkedett hangulatban voltak. Mr. Philpott fehér szmokingot, fekete nadrágot és estélyi cipőt viselt, Walter szerint megszokásból, mert Clara mindenkinek megmondta, hogy a férfiaknak nem kötelező a frakk, de a hölgyek természetesen jöhetnek estélyi ruhában, ha kedvük tartja. Az asszonyok mindig szívesen kiöltöznek, a férfiak soha. Mrs. Philpott egy nagy doboz csokoládét hozott Clarának. Walter megfigyelte, hogy Clarának ég az arca, amikor Mrs. Philpott néhány dicsérő szó keretében átadta az ajándékot. Tíz nappal azelőtt adta el az egyik Oyster-öbölbeli telket Philpotték valamelyik ügyfelének.

Walter odasétált Jon Carrhoz, aki egyedül állt a hasábfával megrakott kandalló előtt. Jon arcára most ült ki a negyedik vagy ötödik pohár ital után megszokott rendíthetetlen jó kedély. Elmondta, hogy most jön Manhattanból, egy fogadásról, és még nem

is vacsorázott.

– Kérsz egy szendvicset? – kérdezte Walter. – Rengeteg van a konyhában.

– Szendvicset nem kérek – mondta Jon határozottan.

– Vigyázok a vonalaimra, inkább ezzel a whiskyvel hizlalom a pocakomat.

Joón a folyóirata legújabb számáról beszélt Walternak. Az egész szám az üveggel és az üveg építőanyagokkal foglalkozik. Jon Carr a *Felhőkarcoló* című, hatodik éve megjelenő építészeti folyóiratnak volt a szerkesztője. Ő alapította a lapot, amely mostanra már ugyanolyan tekintélyes folyóirat lett, mint bármelyik más, nagy érdekcsoportok által kiadott folyóirat a piacon. Walter szemében Jon a jól nevelt és művelt amerikaiaknak ahhoz a ritka típusához tartozott, akik hajlandók keményen dolgozni, hogy elérjék a céljaikat. Jon szülei nem voltak gazdagok, nem tudták megkönnyíteni a fiuk érvényesülését, és Jon építészeti tanulmányainak utolsó évében már dolgozott is. Walter őszintén csodálta Jont, és hízelgett neki, hogy Jon is kedveli őt. Kettejük barátságát Walter – Jon szemszögéből nézve – az „érdemtelen barátságok” osztályába sorolta.

Jon megkérdezte Waltertől, el tudna-e szabadulni jövő vasárnap, elmehetnének horgászni Chaddel, vitorlásra, Montauk Point vidékére.

– Ha Clarának is volna kedve jönni, még jobb – mondta Jon. – Chad új lánnyal jár, és arra gondoltam, hogy a lányok ottmaradhatnak a strandon, mi pedig kimehetnénk halászni. Egyébként Millie-nek hívják. Okos lány, tetszeni fog Clarának. Clara biztosan szeret strandolni.

– Megkérdezem tőle, hogy jön-e – felelt Walter. – Én a magam részéről szívesen megyek.

– Erről jut eszembe. Hol van Chad?

Walter elmosolyodott.

– Attól félek, hogy Chad ebben a pillanatban *persona non grata* nálunk.

Jon legyintett, mintha azt mondaná, nem baj, hadd legyen.

Claudia körülvitte a tálcát. Walter elvett róla egy jeges-szódás whiskyt, és odavitte Mrs. Philpottnak. Az asszony tiltakozott, hogy

nem iszik többet, de Walter erősködött. Ahogy a kandallónál csevegtek, Walter egy gyengéd lábmozdulattal, feltűnésmentesen elhárította Jeffnek az egyik hölgy lába ellen intézett rohamát. Jeff erre elrohant, egyenesen az ajtóhoz, hogy az újonnan érkezőket köszöntse. A kutya életének fénypontja volt az ilyen vendégség. A nappali szobából a teraszra rohant, onnan ki a kertbe, és mindenki becézte, etette.

– Az ön felesége, Mr. Stackhouse, a legnagyobb munkaeerő, aki valaha nálunk dolgozott – áradozott Mrs. Philpott. – Azt hiszem, nincs olyan dolog a világon, amit ne tudna megvenni vagy eladni, ha egyszer a fejébe veszi.

– Elárulom neki, hogy mit mondott róla.

– Azt hiszem, úgyis tudja – kacsintott rá Mrs. Philpott.

Walter is visszamosolygott, látta az asszony ráncos arcán, kék szemén, hogy megértik egymást.

– Csak ne engedjék, hogy agyondolgozza magát! – tette hozzá.

– Ilyen a természete! Azt hiszem, hogy ez ellen hiába hadakozunk.

Walter mosolyogva bólintott. Mrs. Philpott mindezt derűsen mondta, hiszen az ő szempontjából remek dolog volt. Walter látta, hogy Clara a nappali szoba ajtajában álldogált, és odament hozzá.

– Minden rendben? – kérdezte.

– Rendben. Hol van Joan?

– Telefonált, hogy nem tud eljönni. Az édesanyja beteg, és otthon kell maradnia.

Joan Walter titkárnője volt, huszonnégy éves, okos, csinos, Walter nagyon szerette. Örült, hogy Clara sohasem volt féltékeny Joanra.

– Nagyon beteg lehet – jegyezte meg Clara.

Clara nem szerette az anyját. Walter megfigyelte, hogy azt sem hiszi el, hogy mások szeretik az anyjukat.

– Remekül nézel ki ma este, Clara, igazán remekül!

Clara rápillantott, el is mosolyodott egy kicsit, de továbbra is a vendégeket figyelte.

– És az a másik, mi is a neve? Peter! Ő sincs itt.

– Peter Slotnikoff! Igazad van – Walter mosolygott. – Milyen ügyes vagy, észrevetted, hogy nincs itt, pedig sose láttad.

– Azokat, akik itt vannak, mind ismerem, így hát...

Walter megnézte az óráját: negyed tizenegy múlt két perccel.

– Talán még befut. De az is lehet, hogy eltévedt.

– Kocsival jön?

– Nem, nincs kocsija. Azt hiszem, hogy vonattal jön.

Walter éjszakára fel akarta ajánlani Pete-nek a dolgozószobában levő heverőt, ha nem akad senki, aki visszavigye New Yorkba, de úgy gondolta, hogy ha nem szükséges, nem szól róla a feleségének.

– Most jut eszembe, szívem, Jon hívott, hogy menjünk horgászni jövő vasárnap, Montauk vidékére. Hívott, hogy gyere te is, ha kedved van. Ottmaradhatnál a strandon, mert egy lány... szóval, Jon barátnője is ott lesz.

– Jon barátnője?

– Hát... egy ismerőse – helyesbített Walter, hiszen mindenki tudta Jonról, hogy nagyon félszeg a nőkkel, amióta elvált.

Clara keskeny arcára kiült a megrökönyödés, egy pillanatra mérlegelte a dolgokat, felmérte a kirándulás várható előnyeit és hátrányait.

– Ki az a lány?

– Még a nevét sem tudom. Jon azt mondja, hogy nagyon helyes.

– Nem tudom, hogy lesz-e kedvem egy egész napot eltölteni valakivel, aki pokolian unalmas társaság is lehet – mondta Clara.

– Jon azt mondta, hogy...

– Azt hiszem, megérkezett a barátod.

Peter Slotnikoff lépett be az ajtón. Walter elindult feléje, és megpróbálta felöltetni a jó házigazda derűs és kipihent ábrázatát.

Peter félszeg volt és zavart, nagyon megörült Walternak. Huszonhat éves volt, komoly és egy kicsit mackós. Szülei fehér-orosz emigránsok, és Peter egy szót sem tudott angolul, amikor tizenöt éves korában Amerikába került, de a Michigani Egyetem jogi karát már remek eredménnyel végezte, és Walter cége örült annak, hogy ilyen ügyes gyakornokot kapott.

– Elhoztam egy barátomat – mondta Peter, amikor Walter bemutatta őt néhány embernek az ajtó közelében. Rámutatott a lányra, akit Walter észre sem vett. – Ellie Briess. Walter Stackhouse. Miss Elspeth Briess – tette hozzá Peter, ahogy illik.

Üdvözölték egymást, aztán Walter bekísérte őket a nappaliba

bemutatkozni és italt szerezni. Eddig nem is jutott eszébe, hogy Peternek egyáltalában lehet valakije. És ez a lány még hozzá csinos is. Walter kiszemelte a legerősebbnek látszó szódás whiskyt Claudia tálcáján, azt adta oda Peternek.

– Ha nincs senki, akivel elbeszélgetnél, Pete, itt van kinn a teraszon a tévé – mondta Walter. Azoknak a vendégeknek a kedvéért tette ki a tévékészüléket a teraszra, akik esetleg nézni akarják az esti baseball-mérkőzést.

Walter a zsúrkocsihoz ment – elkészítette Clara kedvenc italát, olasz vermut szódával, és odavitte neki. Clara Betty Iretonnal beszélgetett a kandallónál.

– Bár az én férjem is így törődne velem, hogy legyen mit innom – jegyezte meg Betty.

– Hozok magának is – ajánlkozott Walter.

– Jaj, nem azért mondtam! Még majdnem tele van a poharam.

És a csinos, keskeny arc rámosolygott a pohár pereme fölé.

Betty Ireton szeretett kacérkodni, persze ártatlanul, és sokszor elmondta Walternak, még hozzá Clara füle hallatára, hogy ő a legcsinosabb fiú egész Benedictben. Clara tudta, hogy a dolog teljesen veszélytelen, ügyet sem vetett rá.

– Szerettelek volna elvinni bemutatni Petert – mondta Walter Clarának.

– Én meg rajtaütök a férjemen – nevetett Betty. – Eltűnt a kertben.

– Mi lesz ezzel a vasárnapal? – kérdezte Walter a feleségétől. – Még ma este választ kell adnom Jonnak.

– Egyetlen napon lehetünk együtt, és te éppen akkor akarsz horgászni? Nem valami szórakoztató időtöltés az én számomra.

– De Clara, hónapok óta nem horgásztam.

– Nyilván Chad is ott lesz, nyilván inni fogtok, órákig búzleni fogsz tőle.

– Ez egyáltalán nem biztos.

– De biztos. Ismerem én ezt a horgászást.

Clara elsétált.

Walter a fogát szívtá. Mi a fenének nem megy el szó nélkül? Persze, ennek is megvan az oka: nem éri meg az egész azt a poklot, ami utána következik. Mrs. Philpott a díványon ült és figyelte.

Walter azonnal rendbe szedte az arcvonásait. Lehet, hogy Mrs. Philpott megérti őt. Nagyon öreg és okos arca van. Mert a többiek mind megértették volna, mindenki, aki már eltöltött vele és Clarával egy estét.

– Walter, öreg fiú, hol szerezhetek egy kis utánpótlást?

Walter rámosolygott Dick Jensen ismerős, cserzett arcára, és úgy érezte, mintha két baráti kar ölelné át.

– Máris szerzünk, testvér. Nekem is szükségem van rá. Gyerünk csak ki a konyhába.

Claudia a hideg marhasülttel foglalatoskodott. Walter azt mondta, hogy enni még korán van, és hogy Claudia jobban tenné, ha azzal törődne, hogy kinek üres a pohara.

– Mrs. Stackhouse mondta, hogy most találjak. Mr. Stackhouse – mondta Claudia nyugodtan és közömbösen.

– Na tessék – vetette oda Dick. – A bíróság az óvást elutasította.

Walter beletörődött. Dick is tudta, hogy Clara azért szolgálja fel a hideg vacsorát ilyen korán, nehogy valaki leigya magát. Walter egy nagy pohár italt kevert Dicknek, de magáról sem feledkezett meg.

– Hol van Polly? – kérdezte Walter.

– Azt hiszem, kinn a teraszon.

Walter kevert valamit Pollynak is, hátha nincs mit innia, és kiment a teraszra. Polly a terasz rácsára könyökölt, a tévét nézte, és amikor megpillantotta Waltert, rámosolygott, intett, hogy menjen oda.

Polly nem volt szép. A csípője széles, a barna kontya fakó, rendetlen, de az egyénisége annál elbűvölőbb. Walter, ha csak néhány percig a közelében lehetett, már is jól érezte magát, olyan jól, mint amikor meztelenül napozott.

Milyen érzés egy ingatlan-trösztvezér férjének lenni?

Remek! Most már nincsenek anyagi gondjaim. Rövidesen nyugalomba is vonulhatok.

Walter most kezdte érezni az ital hatását. Égett az arca egy kicsit.

Dick odajött, és belekarolt a feleségébe. – Bocsánat, elviszem. Szeretném, ha találkozna Peterrel.

Miért nem Pete jön ide? – kérdezte Walter.

– Nagyon belemelegedtek a beszélgetésbe.

Dick magával vitte Pollyt.

Walter fogta azt a whiskyt, amit Polly nem akart meginni, és körülnézett, hogy kinek adhatná oda. Tekintete megakadt egy lányon, aki a terasz túlsó végéről nézett vissza rá. Pete barátnője volt az, egyedül. Walter odament hozzá.

Magának nincs innivalója mondta. Még a nevére sem emlékezett.

– Már ittam egy pohárral, köszönöm. Csak azért jöttem ki, hogy élvezzem ezt a jó falusi levegőt.

– Azért csak igyon még egyvel! – odaadta a poharat, és a lány elvette. – Maga is New York-i? – kérdezte.

– Ott lakom. Most éppen állást keresek valahol, bent... mindegy, akárhol. – Melegen és barátságosan nézett Walter szemébe. – Muzsikus vagyok. Zenetanár.

– És mi a hangszer?

– A hegedű. Zongorázom is, de jobban szeretem a hegedűt. Zenét tanítok gyerekeknek. A zene megbecsülését.

– Zenét, gyerekeknek! – Walter nyomban elragadónak találta azt az ötletet, hogy valaki zenét tanítson gyerekeknek. Legszívesebben azt mondta volna: micsoda szégyen, hogy nincs gyerekünk, akit megtaníthatna muzsikálni.

– Állami iskolába szeretnék kerülni, de hát ez nehéz dolog, diplomák kellene hozzá, szakvizsgák. Már valamilyen magániskolába is beletörődnék.

– Remélem, hogy sikerülni fog – mondta Walter.

A lány annyi idős lehetett, mint Peter. Volt benne valami egyszerűség, az a robusztus parasztság, ami Walter szerint tökéletesen illett Peterhez. Napbarnított volt az arca, egy kicsit fénylett az orra. Amikor mosolygott, a foga fehérén világított.

– Régóta ismeri Pete-et?

– Néhány hónapja. Akkor ismerkedtünk meg, amikor odakerült magukhoz. Nagyon jól érzi magát a cégnél.

– Mi is szeretjük őt.

– Az autóbuszon szólított meg, mert mind a ketten hegedűtöket cipeltünk. Tudja, Pete is hegedűl... néha-néha.

– Nem tudtam – felelte Walter. – Helyes fiú.

– *Nagyon helyes fiú* – mondta a lány, olyan őszinte hévvel, hogy Walter úgy érezte, az ő előző megjegyzése valósággal szemtelenség.

– Kaphatnék egy csepp angosturát ebbe az italba?

– Hát hogyan kaphatna! Adja csak ide a poharát.

Walter átment a nappaliba, a zsúrkocsizhoz, gondosan belecsöppentett hat cseppet a pohárba, és felkavarta a kavarával. Amikor visszament a teraszra, Jon beszélgetett a lánnyal. A lány hátrahajtotta a fejét, úgy nevetett valamin.

– Walter! – szólt oda Jon. – Mi lesz vasárnap?

– Nem tudom, hogy fog sikerülni, Jon. Lehet, hogy el kell mennünk...

– Értem, értem... – morogta Jon.

– Nagyon sajnálom. Ha rajtam múlna...

– Értem, Walter – mondta Jon türelmetlenül.

Walter zavart pillantást vetett a lányra, kínosan érezte magát. Ha a lány nem lett volna ott, Jon bizonyára azt mondjá, hogy: Clara pukkadjon meg! Jó néhányszor kimondta már ezt, és Walter igazán nem tudta, Jon miért nem válogatja meg a szavait.

– Figyelj csak rám egy pillanatra – mondta Jon egy főszerkesztő tekintélyt parancsoló hangján, de azután csak sóhajtott egyet, mint aki érzi, hogy reménytelen az egész.

A lány tapintatosan odébbment, elindult lefelé a kertbe vezető lépcsőn.

– Tudom, hogy mit akarsz mondani – mondta Walter de nekem vele kell élnem.

Jon elmosolyodott. Okosabbnak gondolta, ha nem válaszol.

– Chad szólt, hogy mondjam meg neked, gyere el hozzám jövő pénteken. Nála vacsorázunk, és aztán színházba megyünk. A barátjának, Richard Ballnak lesz a bemutatója. Hatan leszünk. Kérj kimenőt Clarától. Jót fog tenni neked. Chad tudja, hogy Clara haragszik rá. Fel sem mer hívni.

– Rendben van, ott leszek.

Ha Clara kitagadta Chadet, Chad is kitagadja Clarát, gondolta.

Jól tennéd, ha eljössz – integetett Jon, és lement a kertbe.

Senki sem rúgott be akkor este, csak Mrs. Philpott. Elvesztette az egyensúlyát, fenékre esett a zenegép előtt, de derűsen fogta fel a dolgot, és ottmaradt ülve. Tovább hallgatta Vic Rogerset, aki néhány érdeklődőnek muzsikált. Még hajnali háromkor is ott ült, amikor csak hatan maradtak, mindenki más hazament. Clara megdühödött.

Szerinte hajnali három órákor minden vendégnek illik

befejeződnie, de most Philpotték miatt még mindig nem ért véget a mulatság, nekik pedig egyetlen célzást sem mert tenni.

– Hadd szórakozzon – nevetett Walter.

– Énszerintem *be van rúgva!* – suttogta Clara elborzadva. – Nem tudom rábeszélni arra, hogy fölálljon. Már háromszor kértem.

Clara hirtelen odalépett Mrs. Philpott-hoz, és Walter legnagyobb ámulatára Mrs. Philpott hóna alá dugta a kezét, és felemelte a földről. Bill Ireton gyorsan odahúzott egy széket, és alátolta. Walter egy másodpercre látta, hogyan néz Mrs. Philpott Clarára, szótlánul, csodálkozva és haragosan. Aztán megrázta a vállát, mintha le akarta volna rázni magáról Clara érintésének nyomát.

– Nem tudtam, hogy tilos a földön ülni!

Kínos csend telepedett a szobára. Bill Ireton hirtelen olyan józan lett, mint a parancsolat. Walter gépiesen közelebb lépett, és hogy könnyítsen ezen a feszült helyzeten, azt kezdte mesélni Mrs. Philpottnak, hogy ő is hányszor ül a földön.

Először Bill Iretonból tört ki a nevetés. Azután a feleségéből. Végül már mindenki röhögött, még Mrs. Philpott is; mindenki, kivéve Clarát, aki csak mosolygott idegesen. Walter átkarolta a feleségét, és gyengéden megszorongatta. Érezte, hogy az asszony valami ellenállhatatlan kényszer hatására próbálta felszedni Mrs. Philpottot a padlóról.

Néhány perc múlva mindenki elment.

A hálószoba ablakában tejszínű szürke hajnal derengett. Jeff a kedvenc helyén feküdt, a beágyazott párnák közötti völgyben.

– Kifelé, barátom – mondta Walter, és csettintett az ujjával, hogy felébressze. A kutya nagy álmosan lábra állt, és leugrott az ágyról. Walter megigazította a párnát Jeff kosarában, a szoba sarkában, és a kutya bemászott.

– Nehéz éjszakája volt – jegyezte meg Walter mosolyogva.

– Attól tartok, hogy jobban bírja, mint te – felelt Clara. – Pálinkaszagú vagy, és rákvörös a képed.

– Majd ha fogat mostam, nem leszek pálinkaszagú – Walter ezzel bement a fürdőszobába.

– Ki az a lány, aki Peter Slotnikoff-fal volt?

– Nem tudom – kiáltotta Walter a zuhany alól. – Valamilyen Ellie, ha jól emlékszem.

– Ellie Briess. Azt szerettem volna tudni, hogy *kicsoda*.

Walter fáradt volt ahhoz, hogy kiabálni kezdjen, hogy a lány zenetanárnő, és nem hitte, hogy Clara valóban kíváncsi erre. Ellie-nek nyilvánvalóan volt kocsija, mert kocsin mentek be New Yorkba, Peterrel együtt. Walter lefeküdt, karját gyengéden Clara köré fonta, megcsókolta az arcát, a fülét, és vigyázott, hogy még a fogkrém illatát se érezhesse.

– Halálosan fáradt vagyok, Walter.

– Én is – mondta a férfi, odadugta a fejét a párnára, az asszony mellé, és gondosan kikerülte azt az átmelegedett foltot, ahol Jeff feküdt. Clara dereka köré fonta a karját. Sima és meleg volt a bőre a selyem hálóing alatt. Szerette érezni, ahogy lélegzik, ahogy emelkedik és süllyed a melle. Magához húzta az asszonyt. Clara elhúzódott.

– Walter...

– Csak egy csókot, és jó éjszakát, szívem.

Szorosan tartotta a karjában, pedig az asszony vergődött, a szürkés fényben látni lehetett az arcán az utálatot. Clara eltolta magától a férfit, és felült az ágyban.

– Te erotomániás! – mondta sértődötten.

Walter is felült.

– Azt hiszem, inkább olyan vagyok, mint egy szerény kis ibolya. Az egyetlen bajom az, hogy szeretlek!

– Undorító vagy! – mondta Clara, belevetette magát a párnák közé, hátat fordított a férfinak.

Walterban izzott a harag, ki akart ugrani az ágyból, lement volna a nappali szobába aludni vagy a kertbe. De tudta, hogy a nappaliban rosszul alszik – ha egyáltalán el tud aludni és másnap még rosszabbul fogja érezni magát. „*Feküdni és hallgatni*” – mondta magában. A párnájára dőlt. Még hallotta, hogy Clara cuppant Jeffnek, azután Jeff – kopp-kopp – álmosan végigtopog a szobán, és érezte, hogy az ágy megrázkódik, a kutya felugrik Clara mellé.

Walter lerúgta a takarót, és kiugrott az ágyból.

– Ne ostobáskodj, Walter – mondta Clara.

– Nincs semmi baj – válaszolta Walter zord nyugalommal. Kivette a selyemköntösét a szekrényből, aztán visszatette, hátranyúlt a fogas felé, a flanell házikabátjáért. – Csak nem szeretek kutyával

aludni egy ágyban.

– Szamár vagy.

Walter lement. Szürke volt a ház, mintha csak álmodná az egészet. Leült a heverőre. Clara már kivitte a hamutartókat és az üres poharakat, minden a megszokott helyén volt. Walter a nagy olasz üveget bámulta az ablakpárkányon. Filodendronok voltak benne. Ő ajándékozta Clarának ezt az üveget meg egy arany karkötőt a születésnapjára. A hajnali fény átsütött a palack zöld üvegjén, látni lehetett belül a finom, kuszán kereszteződő szárat. Olyan szép volt, mint egy absztrakt festmény.

Hiába, szép az élet!

Négy

Másnap Walter nem érezte jól magát, fáradt volt. Fájt egy kicsit a feje, nem tudta, hogy a kevés alvástól-e, vagy Clara szónoklatától. Az asszony látta, hogy a nappali szobában a földön aludt, és azt mondta, hogy Walter olyan részeg volt, hogy észre sem vette, mikor esett ki az ágyból. Reggel Walter sétált egyet az erdőben, ami a Marlborough út végénél kezdődött, közel a házukhoz, azután megint megpróbált elaludni, de hiába.

Clara megfüröszttette Jeffet, és az emeleti teraszon keféltette a szőrét. A férfi a hálószobából a hallon át a dolgozószobájába ment. Ez a szoba a ház északi oldalán volt, és az ablak alatti fák ilyenkor nyáron kellemesen beárnyékolják. Egy sima lapú íróasztal volt benne, két falát a mennyezetig könyvek borították, a padlót pedig egy kopottas perzsaszőnyeg, amely a pennsylvaniai Bethlehemben, a szülőházában is az ő szobájában díszelgett. Clara szeretett volna megszabadulni ettől a szőnyegtől, mert volt benne egy lyuk. De Walter kivételesen a sarkára állt, és nem engedett; a dolgozószoba az ő birodalma, és ő ragaszkodik ehhez a szőnyeghez.

Walter leült az íróasztalához, és még egyszer elolvasta azt a

levelet, amelyet Bethlehemből kapott a múlt héten öccsétől, Clifftől. Az olcsó levélpapírra írt, több oldalas levélben Cliff beszámolt a gondjaira bízott apai birtok apró eseményeiről: hogy mennyit emelkedett a tojás ára, hogy milyen eredményeket ért el a díjnyertes tyúkjuk. Unalmas levél lett volna, ha nem bujkál minden sorában Cliff valami száraz humorából. Egy bethlehemi lapból való újságkivágás is volt benne, amelyet Walter még nem olvasott el. Cliff ezt írta rá: „Próbáld ki, talán ez megnevelteti Clarát!” Valami állandó rovat lehetett. *Drága Mrs. Plainfield* volt a címe.

Drága Mrs. Plainfield!

A feleségem az idegeimre megy, jobban, mint bárki más. Nem csinál semmit, de azt olyan szakértelemmel, hogy nem lehet kibírni. Amikor a futballt nézi, mindenki másnál jobban tudja az összes eredményeket, számon tartja, hogy melyik csapat mikor hogyan végzett a bajnokságban, így aztán nem nagy öröm beszélgetni vele a futballról.

Most éppen szobakertészkedésre adta a fejét. Heteket töltött azzal – és mennyit költött! –, hogy összeszedje a gyűjteményét, aloe arborescenseket, aloe erucát, meg egy satnya kis opuntiát, amit maga meg én egyszerűen medvetalpának szoktunk nevezni.

Van a gyűjteményében egy édes kis vízipálma, de merjem csak vízipálmának mondani, mindjárt megharagszik, és rám kiabál, hogy a: cyperus alternifolius! És a legyezőpálma neki nem legyezőpálma, hanem livistonია chinensis.

Nem vagyok én sem a növényeknek, sem a szobakertészeknek ellensége, de nem szeretem azokat az embereket, akik felhúzzák az orrukat, ha azt hallják, hogy anyósnyelv, mert nekik az csakis sansevieria zeylanica és az én feleségem éppen ilyen.

Mr. Aspidistra

Walter mosolygott. Nem nagyon hitte, hogy megnevelteti Clarát. Tudta, miért jutott Cliff eszébe, hogy elküldje ezt az újságkivágást: Clara meg ő egyszer meglátogatták apát, és Cliff körülvezette őket a gazdasági épületekben, megmutatott egy traktort, amit a gyártó cég nevének a rövidítésével *Chad*-nek nevezett. Clara erre megkérdezte, de komolyan, hogy miért hívja a gépet *Chad*nek, megnézte a traktor

orrát, és kinyilatkoztatta, hogy azon *Chadwick* van. Cliff sorra mutatta a különböző gépeket, és most már szemrebbenés nélkül valamiféle érthetetlen, rövidített nevet adott mindegyiknek. Clara nem értette ezt a tréfát, csak döbbenten bámult maga elé. Azt hitte, hogy Cliff meghabarodott, többször is meg akarta győzni róla Waltert, sőt, arra is rá akarta venni, hogy tegyen valamit az öccséért. Walter hálás volt Cliffnek, hogy ott maradt a farmon, és gondoskodik az apjukról. Apa azt szeretete volna, ha Walter, az elsőszülött, lelkész lesz, mint ő, és Walter csalódást okozott neki, mert kitarzott a jogászi pálya mellett. Cliff két évvel volt fiatalabb Walternál, és sokkal komolytalanabb. Apa meg sem kísérelte, hogy rábeszélje a lelkészi hivatásra. Mindenki azt gondolta, hogy Cliff a tanulmányai végeztével elmegy valahová messzire, de Cliff ehelyett hazatért, és a farmon dolgozott.

Walter letette a levelet az íróasztal szélére, és kinyitotta a nagy irattartóját, amelyben a tanulmányokhoz készített feljegyzéseket fejtegette. Az irattartót tizenegy részre osztotta, és mindegyik részt egy-egy barátságnak, két vagy több embernek szentelt. Néhány oldal tele volt írva Walter apró betűs kézírásával, dátummal ellátva. Más lapokra fel volt ragasztva egy-két papírlap, pillanatnyi ötleteit jegyezte fel rájuk, néha írógéppel, a hivatalban. Megint más lapokon a tanulmányokat kezdte fogalmazgatni. Elővette Dick Jensen és Willie Cross barátságáról írott vázlatát. Két hasáb volt, az egyikben Dick jellemvonásait sorolta fel, a másikban Willie Cross megfelelő tulajdonságait.

Dick: udvarias, közvetlen modorú, lelke mélyén eszményekért lelkesedő, törekvő ember. Rajong Crossért, nem hiszi el, hogy barátja megveti őt.

Cross: mohó és kérkedő, eredményeit legtöbbször a blöffölésének köszönheti. Féltékeny Dick képességeire, nem mer szabad kezet adni neki.

Walter emlékezett rá, hogy felírt valamit róluk a noteszába, és visszament érte a hálószozába. Más papírlapokat is talált a zsebében, egy újságkivágást, aztán egy összehajtott borítékot, amire

feljegyzett egyet-mást. Bevitte az egészet a dolgozószobába. A Dickre vonatkozó feljegyzés így szólt: *D. és C. együtt ebédel. C. azt javasolja, hogy D. dolgozzon egy másik jogi irodának is, szabadúszóként. D. hevesen tiltakozik.*

Megtermékenyítő hatású kis feljegyzés volt ez. Cross egy másik jogi irodának is tagja volt, de a cég pontos nevét Walter elfelejtette. Dick mindent elmondott az ajánlatról. Csábító ajánlat. Walter nem volt biztos benne, hogy Dick ellen tud állni.

Az ajtón halkán kopogtatott valaki.

– Tessék, Claudia – mondta Walter.

Claudia tálcával a kezében lépett be. Csirkehúsos szendvicset és sört hozott.

– Éppen erre van szükségem – mondta Walter. Kinyitotta a sörösüveget.

– Gondoltam, hogy megéhezhetett. Mrs. Stackhouse azt üzeni, hogy ő már ebédel. Ne húzzam félre a függönyt, Mr. Stackhouse? Gyönyörűen süt a nap.

– Köszönöm. Egészen megfeledeztem róla. Miért jött el ma is, Claudia? Annyi étel maradt tegnapról, hogy nem kell főzni.

– Mrs. Stackhouse nem mondta, hogy ne jöjjenek.

Walter nézte, hogyan húzza félre és köti meg a hosszú függönyt ez a magas, vékony asszony. Claudia ritka kincs volt. Olyan bejárónő, aki szereti a munkáját, és éppen ezért mindig tökéletesen végzi. Nem egy benedicti ismerős megpróbálta elcsalni Claudiát, de az asszony ragaszkodott hozzájuk, pedig Clara nagyon alapos munkát kívánt a háztartásukban. Claudia Huntingtonban lakott, busszal jött át minden reggel pontosan hét órakor, tizenegyig maradt, akkor bement Benedictbe, gyerekekre vigyázott. Hatkor jött vissza, és este kilencig maradt. Nem aludt Walteréknál, mert a kis unokáját, Deant nevelte, aki nála lakott Huntingtonban.

– Sajnálom, hogy elrontottuk a vasárnapját – mondta Walter.

– Ugyan, Mr. Stackhouse, nem számít! – Claudia megállt az íróasztal mellett, és figyelte, hogy birkózik meg a szendviccsel. – Parancsol még valamit, Mr. Stackhouse?

Walter felállt, és a zsebébe nyúlt. – Igen. Tegye el ezt, vegyen rajta valamit Deannek. – Egy tízdollárost nyújtott át az asszonynak.

– Tíz dollár, Mr. Stackhouse! Mit is vegyek ennyi pénzért? – De

azért látszott rajta, hogy nagyon örül az ajándéknak.

– Majd csak kitalál valamit.

– Igen, persze. Nagyon köszönöm, Mr. Stackhouse. Igazán nagyon kedves – mondta Claudia és kiment.

Walter lassan iszogatta a sörét, és széthajtogatta az újságkivágást. Waldo Pointban tépte ki ezt a cikket a lapból.

Tarrytown, aug. 14. *Egy meggyilkolt asszony Mrs. Helen P. Kimmel, 39 éves, newarki (New Jersey állam) lakos – holttestére bukkantak Tarrytowntól egy mérföldnyire délre egy kis erdőben – jelenti a rendőrség harmadik körzeti kapitánysága. Az asszony halálát fulladás, számos iszonyú késszúrás, és az arcát és testét ért ütés okozta. Tarcáját tőle néhány lépésnyire megtalálták, látszólag érintetlenül. Mrs. Kimmel busszal utazott Newarkból Albanyba, a testvérét, Mrs. Rose Gainest akarta meglátogatni. A busz sofőrje, John MacDonough, a Cardinal Bus Lines alkalmazottja, azt állítja, hogy csak az út menti kávéháznál tartott tizenöt perces pihenő után vette észre, este 9 óra 55 perckor, hogy Mrs. Kimmel hiányzik. Bőröndje a buszon volt. Valószínűleg akkor támadták meg, amikor az országúton sétált. A kihallgatott utasok közül senki sem hallott kiáltást.*

Az áldozat férje, Melchior J. Kimmel, 40 éves, newarki könyvkereskedő, ma délután Tarrytownban megtekintette a holttestet, és felismerte a feleségét. A rendőrség folytatja a nyomozást.

A tanulmányok szempontjából teljesen használhatatlan történet, gondolta Walter, hiszen a gyilkos nyilvánvalóan örült. Furcsa, hogy senki sem látott vagy hallott semmit, bár meglehet, hogy az asszony jó messzire eltávolodott a busztól. Walter töprengett azon, hogy nem várta-e az asszonyt valaki a busznál, egy ismerőse, aki valamilyen üreggyel, mondjuk, hogy beszélni akar vele, elcsalta távolabbra, és aztán végzett vele. Gondolkozott egy ideig, aztán a papírkosár felé hajolt, ki akarta dobni az újságkivágást. A papírlap a kosár mellé esett, a szőnyegre. Majd később felveszi, gondolta.

Fejét a karjára hajtotta. Úgy érezte, hogy végre el tud aludni.

Öt

Keddre Walter megbetegedett, kitört rajta az influenza.

Clara ragaszkodott hozzá, hogy orvost hívjanak, és vizsgálják meg, mi baja Walternak, pedig Walter tudta, hogy influenzája van: említette is valaki a vendégek közül, hogy már több embert elkapott az influenza Benedict környékén. Dr. Pietrich mégis eljött, meg is állapította, hogy Walter influenzás, ágyba parancsolta, és felírt mindenféle orvosságot meg penicillintablettákat. Clara néhány percig még bent maradt, gyorsan összeszedett mindent, amire Walternak szüksége lehet – cigarettát, gyufát, könyveket, egy pohár vizet és papírzsebkendőt.

– Köszönöm drágám, nagyon köszönöm – mondta mindenre, amit tett. Érezte, hogy terhére van az asszonynak, hogy Clara mogorván, kötelességszerűen gondoskodik arról, hogy mindene meglegyen. Ritkán volt beteg, és ilyenkor mindig úgy érezte, ha kért valamit Clarától, mintha egy vadidegen embertől kérne szívességet. Örült, amikor Clara végre elment dolgozni. Tudta, hogy egész nap nem fog telefonálni, sőt, hazajövet is előbb el fogja olvasni az esti újságot odalent, csak aztán jön fel hozzá, hogy megkérdezze, hogy van.

Aznap este még az erőlevest sem tudta lenyelni, amit Claudia készített. Annyira égett az orrjárata, hogy cigarettázni sem tudott. Kábult volt a sok gyógyszertől: és amikor nem aludt, a legsötétebb kétségbeesés fojtogatta. Azt kérdezte magától, hogyan jutott idáig, miért szeret egy olyan asszonyt, aki még arra sem hajlandó, hogy a kezét a homlokára tegye, amikor nagy későn végre hazavetődik. Azt kérdezte magától, miért nem biztatta Dicket egy kicsit határozottabban arra, hogy hagyják ott a céget még az ősszel, ne várjanak újévig. A vendégség estéjén beszélt is erről Dickkel, de az nem a legalkalmasabb pillanat volt, az irodában pedig Dick nem mert tárgyalni róla, mintha csak attól tartana, hogy Crossék rejtett lehallgatókat helyeztek el a szobájukban. Walter töprengett, vajon

nem lenne-e okosabb, ha elszánná magát és egyedül lépne ki. De még lázasan, idegesen is tudta, hogy szüksége van Dickre. Ahhoz az ügyvédi irodához, amiről álmodoztak, két ember kell, és Dick olyan munkatárs volt, akinek néhány tulajdonsága valóban párját ritkította.

Amikor Clara hazajött, megkérdezte:

– Jobban vagy? Mennyi a lázad?

Tudta, hogy mennyi a láza, mert Claudia délután megmérte. 39,4.

– Nem komoly – válaszolta. – Már jobban is érzem magam.

– Jól van.

Clara lassan kirakott mindent a pénztárcájából, néhány dolgot letett az öltözőasztalra, aztán lement vacsorázni.

Walter becsukta a szemét, és megpróbált valami másra gondolni, nem arra, hogy Clara lenn ül a nappaliban, hallgatja a rádiót, és az esti újságot olvassa. Azt játszotta, amit este, elalvás előtt, vagy reggel, ébredés után szokott néha játszani: maga elé képzelt egy nyitott újságot, gyorsan végigpásztázta a szemével, elolvasta minden cikk első mondatát. „Ma délután Gibraltárban Trallalla-de-trallalla külügyminiszter jelenlétében Nagyfej Fúj, a köztársaság elnöke új kétoldali megállapodást írt alá... A feleség vallomása: Tönkretette házaseletünket! Meg akarom menteni a gyerekeket!... Iszonyú történet körvonalai bontakoztak ki tegnap Ronald W. Friggarty kerületi rendőrfőnök előtt. Egy fiatal szóke asszony rémülettől tágra nyílt szemmel mondta el, hogy a férje minden este hat órakor, amikor hazajött, elverte őt és a gyermekét egy serpenyővel... A szakértők véleménye szerint Dél-Amerikában egyre enyhébb lesz az időjárás. A bolíviai Achinche-hegy bal oldali lejtőjén talált plasztik meteorit láttán a klimatológusok arra a következtetésre jutottak, hogy hatszáz év múlva a csincsilák egyedül is ki tudják számítani a jövedelemadójukat... Rádiófotó Moszkvából: hatalmas gyászoló tömeg rózta le kegyeletét a meggyilkolt szovjet kutató, Tomjatkín ravatala előtt... Nemzetközi Textiltereskedelmi Vásár nyílik a híres kölni víztartályban...” Walter mosolygott. Láta az autóbussz-állomásonál meggyilkolt asszonyról szóló hírt is, amit kitépett az újságból. A szöveg nem jutott eszébe, de látta a nő képét. A fák közt feküdt, mély vágás látszott az arcán a szeme sarkától a szája széléig.

Nem volt szép asszony, de arca kellemes volt, hullámos fekete haja, tisztességes, erős alakja, becsületos szája, amely rémülten nyílhatott ki a támadó első fenyegető szavára. Az ilyen asszony nem hajlandó egy vadidegen férfival sehova sem elmenni. Walter arra gondolt, hogy a nőt olyasvalaki szólíthatta meg, akit ismert: – Helen, beszélnem kell veled. Gyere ide... – A nő meglepődve pillant rá. – Hogy kerülsz ide? – Nem számít. Beszélnem kell veled, Helen. Ezt a dolgot el kell intéznünk! – A férje is lehetett, gondolta Walter. Megpróbált visszaemlékezni rá, mit írt az újság arról, hogy hol volt a gyilkosság idején a férj. De nem emlékezett semmi ilyesfélére. Lehet, hogy Helen és Melchior Kimmel közös élete is pokoli volt. Elképzelte, hogy veszekednek egymással otthon, Newarkban. Családi életük tönkremegy, és az asszony elhatározza, hogy meglátogatja egyik rokonát. Ha a férje meg akarta ölni, kocsival követhette, megvárhatta, amikor egy pihenőhelyen kiszáll a buszból. Azt mondhatta neki: – Beszélünk kell egymással és a felesége velem az országút melletti sűrű facsoporthoz...

Csütörtök este Clara bejött, néhány percre le is ült az ágya szélére. Félt, hogy elkapja a náthát, inkább lenn aludt a díványon, a dolgozószobában. Három napja nem volt köztük semmiféle testi kapcsolat, és Walter úgy ítélte, hogy a felesége valósággal virul. Walter alig szólt egy-két szót, de Clara, úgy látszik, észre sem vette. Teljesen lekötötték a figyelmét az Északi Parton levő új eladási lehetőségek.

Gyűlölöm, gondolta Walter. Tisztában volt vele, mit érez. Ez a gondolat még egy kis örömet is okozott.

Később este Walter egy kocsibúgására riadt fel szendergéséből. Két hangot hallott a lépcsőházból, az egyik női hang volt.

Clara Peter Slotnikoffot és az Ellie nevezetű lányt terelte be a szobába. Peter bocsánatot kért, hogy nem telefonáltak. Ellie egy nagy csokor gladiolust hozott Walternak.

– Még nem haltam meg – mondta Walter zavartan.

Körülnézett, hogy hova tegye a virágot. Clara már kiment a szobából – Walter tudta, hogy a felesége rossz néven veszi, hogy előzetes bejelentés nélkül jöttek a vendégek. Nem talált megfelelő vázát. Végül Peter behozott egy vázát a hallból, és a fürdőszobában megtöltötte vízzel. Walter hátradólt a párnára, és nézte Ellie kezét,

hogyan teszi bele a virágot a vázába. A keze is erős és szögletes volt, akárcsak az arca, mikor meg kellett fogni valamit, finoman nyúlt hozzá. Walternak eszébe jutott, hogy Ellie hegedül.

– Isztok valami töményet? – kérdezte Walter. – Vagy inkább sört? A hűtőszekrényben van. Pete. Menjetez csak le, és hozzátok fel, amit akartok.

Sört akartak. Peter kiment.

Ellie a szoba másik végében ült le arra a karfa nélküli székre, amit Clara használt szépítkezéskor. Feltúrt ujjú fehér blúz volt rajta, tweedszoknya és mokasszin.

Mióta laknak itt? – kérdezte.

Körülbelül három éve.

– Kedves ház. Imádom a vidéket.

– Vidék! – nevetett Walter.

– New Yorkhoz képest az.

– Elég nehéz kijutni ide, ha nincs kocsija az embernek.

Ellie elmosolyodott, és kékesen barna szeme megvillant.

– Ez inkább jó, mint rossz.

– Nem. Szeretem, ha váratlanul betoppan valaki. Remélem, eljön máskor is, hiszen magának van kocsija.

– Van. De maga még nem látta. A teteje lehajtható, de olyan nehezen, hogy akkor is csukott tetővel járok, ha nem zuhog az eső. De esőben így is beázik. Amíg otthon voltam, szüleim kocsiját használtam. New Yorkban nem tudtam meglenni kocs nélkül, és bár teljesen le voltam égve, mégis megvettem Boadiceát. Ez a kocs neve.

– Maga hova való?

– Északra. Corningba. Jó unalmas kis város.

Walter egyszer átutazott Corningon. A bányászvárosok szürkesége maradt meg az emlékezetében, nehezen tudta beleképzelné a városba Ellie-t.

Peter megjött a sörrel, óvatosan töltött a poharakba.

– Nem zavarja a füst? – kérdezte Ellie. – Ha zavarja, nem gyújtok rá.

– A világért sem – mondta Walter. – Csak azt sajnálom, hogy nem tarthatok magukkal.

Ellie rágyújtott.

– Amikor influenzás voltam, úgy fájt az orrom, hogy alig tudtam

elaludni. Még lélegezni se nagyon tudtam, nemhogy dohányozni.

Walter mosolygott. Úgy érezte, hogy ez a legkedvesebb mondat, amit a betegségében hallott.

– Mi újság az irodában, Pete?

– Mr. Jensen sokat vesződik a Parson és Sullivan ügygel – válaszolta Pete. – Két meghatalmazottjuk is van. Az egyik rendes ember, de a másik... a másik, azt hiszem, hazudik. És ő a rangban idősebb.

Walter belenézett Peter fiatal, becsületes arcába, és azt gondolta, hogy két vagy három év múlva Peternek a szeme se fog rebbenni a világ legképtelenebb hazugságára sem.

– Gyakran hazudnak – mondta.

– Remélem, nem haragszik a feleséged, hogy bejelentés nélkül állítottunk be – mondta Peter.

– Ugyan, dehogy.

Walter hallotta Clara lépéseit a hallban, hol közelebb jött, hol távolodott. Leltárba akarta szedni aznap este a fehérneműjüket, és Walter tudta, hogy éppen ezt csinálja. Töprengett, hogy mit gondol Ellie Claráról, Clara nyilvánvaló, érezhető közönyéről? Ellie messze volt, az asztali lámpa fénykörén is túl, és állandóan őt nézte. Walter nem bánta. Nem volt olyan kritikus nézése, mint Clarának és más asszonyoknak, akik ízekre szedték őt a tekintetükkel.

– Szerencsével járt állás ügyben, Ellie? – kérdezte Walter.

– Igen, talán akad hely a Harridge iskolában. Állítólag a jövő héten értesítenek.

– Harridge? Long Islanden?

– Igen, Lennertben, délre.

– De hisz az nincs messze – mondta Walter.

– Igen, de még nem kaptam meg. Nincs rám szükségük. Mégis megpróbálok bekerülni. – Mosolygott, aztán hirtelen felállt. – Ideje, hogy elmenjünk.

Walter kérte őket, hogy maradjanak, de hiába.

Ellie a kezét nyújtotta.

– Nem fél, hogy elkapja az influenzát?

– Nem – nevetett.

Walter megfogta a kinyújtott kezét. Azt kapta, amire számított: megbízható kéz, határozott, gyors, erős szorítás. És a szeme nagyon

kedvesen csillogott. Tűnődött, hogy vajon mindenkire olyan kedvesen néz-e, mint órá?

– Remélem, hamar meggyógyul – mondta.

Elmentek, a szoba üres lett. Walter hallotta, hogy udvariasan beszélgetnek egy kicsit Clarával, aztán meg a távolodó kocsi hangját.

Clara bejött a szobába.

– Szóval Miss Briess itt fog dolgozni a közelben?

– Lehet. Kihallatszott?

– Nem. Megkérdeztem tőle. Most az előbb. – Néhány fürdőlepedőt rakott az egyik fiókba. – Mi a csudáért jár ezzel a gyermek Pete-tel?

– Azt hiszem, szereti. Ennyi az egész.

Clara gyors pillantást vetett rá.

– Bárki mást szívesebben szeretne, bárki mást, elhíheded nekem.

Hat

Walter szombaton kelt fel. Vasárnap Iretonékhoz mentek ebédelni.

Szép napsütéses délelőtt volt, és már vagy húszan iddogáltak a kertben, amikor Walter és Clara megérkezett.

Clara megállt az egyik csoportnál, ott volt Ernestine McClintock és McClintockék barátja, Greta Roda, a festő is. Walter továbbment. Bill Ireton éppen egy viccet mesélt a bárkocsi körül álldogáló férfiaknak.

– Az a fajta öreg pali – mondta éppen Bill –, aki mindig rosszkor csönget be a lányokhoz! – A felharsanó nevetéstől Walternak megfájdult a dobhártyája. Olyan érzékeny volt az influenza után, hogy valósággal testi szenvedést okoztak neki a hangok, még a fészülködés zaja is bántotta.

Bill Ireton kezét fogott Walterrel, nedves és hideg volt a keze a jégkockáktól.

- Igazán örülök, hogy el tudtatok jönni. Jobban vagy?
- Jobban – felelte Walter. – Köszönöm, hogy érdeklődtetek.

Betty Ireton is odajött, üdvözölte, mindjárt magával is vitte, hogy bemutassa egyik hétvégi vendégüknek, egy asszonynak. Walter most már egyedül forgolódott a társaságban, élvezve a rugalmas füvet a lába alatt, és a kellemesen bódító alkoholt, ami rögtön a fejébe szállt.

Bill egyszer csak odament hozzá, elvette Walter üres poharát, és intett, hogy kövesse.

– Mi van Clarával? – kérdezte közben. – Bettyt teljesen kihozta a sodrából.

Walter idegei megfeszültek.

– Mivel?

– Hát amit az egész összejövetelről mondott. Azt mondta, hogy nem akar inni, és amikor Betty felajánlotta, hogy hoz neki egy Colát, azt felelte, hogy neki nem kell innia ahhoz, hogy jól érezze magát. – Bill vékony hangon beszélt, és felhúzta a szemöldökét, ahogy Clara szokta. – Betty azt gondolja, hogy Clara szívesebben maradt volna otthon.

Walter pontosan el tudta képzelni a jelenetet.

– Sajnálom, Bill. Ne vegyétek komolyan a dolgot. Beteg voltam egész héten, és Clara dolgozott, hajtotta magát, mint mindig. Érthető, hogy fáradt és egy kicsit ideges.

Bill mintha nem hitte volna.

– Ha a feleséged nem akar eljönni hozzánk, pajtás, ne erőltesd. Téged mindig szívesen látunk, de hisz ezt tudod!

Walter nem szólt semmit. Arra gondolt, hogy Bill, ha szigorúan vesszük, tulajdonképpen megsértette Clarát, de úgy döntött, hogy nem veszi szigorúan, mert tökéletesen megértette Bill felindulását. Átsétált a gypszönyegen, nézegette a vendégeket, a világos nyári szoknyás nőket. Hirtelen ráébredt, hogy Ellie-t keresi, és hogy aligha fogja megtalálni. Ellie Briess. Ellie Briess. Végre megtanulta a nevét. Nagyon is illett hozzá ez a név, ez az egyszerű, de mégsem közönséges, német hangzású név. A második italtól jobb kedvre derült. McClintockékkel és Greta Rodával ebédelt az egyik hosszú kerti asztalnál, finom sült csirkét és krumplit rakott a tányérjára a tálból, amelyet Iretonék szobalánya és a két Ireton kislány hordott körbe. Amikor felállt, hogy hazamegy, megtántorodott. Bill és Clara

fogta közre, támogatta két oldalról.

– Nem vagyok részeg, csak megszédültem a fáradtságtól – mondta Walter.

– Nem csoda, most keltél föl a betegágyból – felelte Bill. – Igazán nem ittál sokat.

– Rendes haver vagy – szólt vissza Walter.

De Clara dühös volt. Ő ült a volán mellé, mert mint mondta, Walter nincs abban az állapotban, hogy vezessen. A férfi némán hallgatta a szemrehányásokat, hogy miért olyan ostoba, miért nem tudott ellenállni az itálnak, miért részeg már délben.

– Tudod, miért? Azért, mert ott van előtted az ital, és senki sem akadályozza meg, hogy a sárga földig leidd magad.

Walter csak két pohárral ivott, egy csésze kávé tökéletesen kijózanította, józanul is viselkedett, ült a nappali nagy karosszékében, és a vasárnapi újságot olvasta. De Clara csak korholta, szakadatlanul. Leült a szoba másik végében, és gombokat varrt egy fehér ruhára.

– Ezt nevezik jogásznak, értelmiséginek! Az ember azt hinné, hogy okosabb dolgokra használod az agyadat, nemcsak arra, hogy alkoholba áztasd. Még egy-két ilyen eset, és feketelistára tesznek a barátaink.

Walter felkapta a fejét. – Mit akarsz ezzel, Clara? – kérdezte csöndesen. Arra gondolt, hogy bemegy a dolgozószobába, és magára zárja az ajtót. De attól tartott, hogy Clara megint utánamegy, megint azzal fogja vádolni, hogy nem tűri a bírálatot.

– Láttam Betty Ireton arcát, amikor ott tántorogtál a gyepen. Undorodott tőled.

– Elment a józan eszed! Komolyan azt képzeled, hogy Betty undorodik, ha valakiben van egy kis nyomás...

– Persze, te nem láthattad, te részeg voltál!

– Hadd mondjak én is egy-két szót – mondta Walter és felállt. – Nem te szíveskedtél szemrehányást tenni az egész társaságnak? És a háziasszonyt bántottad meg legelőször! Ha feketelistára tesznek minket, te leszel az oka. Neked nem felel meg senki és semmi.

– Neked meg mindenki jó. Csupa kellem és báj!

Walter ökölbe szorította a kezét a zsebében, egyet-kettőt lépett, érezte, hogy legszívesebben megütné a feleségét.

– Elárulhatom, hogy Iretonék egyáltalán nem voltak elragadtatva tőled, és azt hiszem, hogy régóta nincsenek. És sok más ismerősünk ugyanígy van veled.

– Miről beszélsz? Megőrültél! Klinikai eset vagy, Walter, komolyan!

– Elmondhatom a névsort, ha kívánod! – felelte Walter most már hangosabban, és közelebb lépett a feleségéhez. – Itt van Jon. Nem bírod elviselni, ha elmegyek vele halászni. Itt van Chad, aki már régebben eltűnt. Whitneyék pedig még hamarabb. Mi lett Whitney-ekkel? Csak úgy felszívódtak. Titokzatosan. És Howard Graz még hamarabb. Pokollá tetted számára a hétvégét, amikor itt volt.

– Mindent felírtál és kartotékoltál. Nem sajnáltad a fáradságot, hogy elkészítsd a megsemmisítő vádiratodat.

– Mi más dolgom van esténként? – vágott vissza Walter.

– Helyben vagyunk. Öt percig sem tudsz meglenni e nélkül a téma nélkül.

– De igen, azt hiszem, most már végérvényesen meg tudok lenni nélküle. Akarod? Teljesen független lehetnél tőlem. Minden idődet arra fordíthatnád, hogy összeveszís a barátaimmal.

Clara újra varrni kezdett.

– Látom, hogy fontosabbak számodra, mint én.

– Azt akarom mondani – folytatta Walter, és megköszöri a kiszáradt torkát –, hogy nem maradhatok melletted, ha olyan elutasító a viselkedésed, hogy a világ valamennyi élőlényét elidegeníted tőlem.

– Jaj, de el vagy foglalva magaddal!

– Clara, váljunk el!

Az asszony félig nyitott szájjal felnézett a varrásból. Úgy bámult rá, mint amikor egyszer azt kérdezte, megengedi-e, hogy meghívja vagy meghívják valamelyik barátjukat.

– Ezt nem gondolhatod komolyan.

– Te nem gondolsz komolyan, de én igen. Már semmi sem olyan, mint régen. Már nem bízom benne, hogy rendbe jönnek a dolgok, mert nem jönnek rendbe.

Az asszony döbbenetesen meredt maga elé, és Walter arra gondolt, hogy eszébe jut-e az utolsó ilyen szóváltásuk. Akkor is ugyanide lyukadtak ki, és Clara azzal fenyegetőzött, hogy beveszi a Veronált,

ami fenn van a szobájában. Walter akkor egy pohár martinit itatott vele, hogy lelket öntsön belé. Aztán leült mellé a díványra – oda, ahol most is ül –, Clara egyszerre csak összeomlott, sírt és elmondta, hogy mennyire imádja őt, és az egész este másképpen végződött, mint ahogy Walter gondolta.

– Már nem elég nekem, hogy kívánom a testedet. Mint embert nem szeretlek – mondta Walter csöndesen. Úgy érezte, hogy végre kimondja azt a sok keserűséget, ami ezer nap és ezer éjszaka alatt gyülemlett fel benne, és amit eddig nem mert elmondani, nem mintha nem lett volna hozzá bátorsága. Azért nem, mert ez iszonyatos és végzetes lett volna Clara számára. Úgy nézett az asszonyra, mint egy utolsókat vonagló lényre, amelyre éppen most mérte a halálos csapást. Mert látta, hogy az asszony lassan hinni kezd a szavainak.

– Talán még megváltozhatnék – mondta, és hangja reszketett. – Elmennék egy analitikushoz...

– Nem hiszem, hogy megváltoznál. – Tudta, hogy az asszony mennyire lenézi a pszichiátereket. Megpróbálta már rábeszélni, hogy menjen ideggyógyászhoz. Clara sohasem ment.

Most tágra nyílt, üres tekintettel nézett a férjére, könnyes szemmel, és Walter úgy érezte, hogy a feleségében most, így megtörve is, őrzöngő harag dolgozik, őrzöngőbb harag, mint amikor üvölt, mint a hárpia. Jeff hallotta a veszekedő hangokat, nyugtalanná vált, körbetáncolta Clarát, nyaldosta a kezét, de az asszony a kisujját sem mozdította, tudomást se vett a kutyáról.

– A miatt a lány miatt? – kérdezte Clara hirtelen.

– Hogyan?

– Ne tettesd magad. Mindent tudok. Miért nem vallod be? El akarsz válni tőlem, mert meg akarod kapni. Bután mosolyog, mint a tehén, levett a lábadról!

Walter a homlokát ráncolta.

– Melyik lány?

– Ellie Briess!

– Ellie Briess? – suttogta Walter hitetlenkedve. – Uram isten, Clara, neked elment az eszed!

– Tagadod? – kérdezte Clara.

– Nincs mit tagadni.

– Szóval igaz. Akkor valld be. Legalább most az egyszer mondd igazat!

Walter hátán végigfutott a hideg. A gondolatai átrendeződtek, agya alkalmazkodni próbált az új helyzethez: egy tébolyulttal kell beszélgetnie.

– Clara, kétszer láttam azt a lányt életemben. Neki igazán semmi köze sincs a kettőnk dolgához.

– Nem hiszek neked. Titokban találkozol vele. Este, amikor nem jössz haza fél hétkor.

– Mikor este? Múlt hétfőn? Egyetlenegyszer mentem be dolgozni, amióta találkoztam vele.

– Vasárnap!

Walter nagyot nyelt. Valóban, sokáig sétált vasárnap. A megismerkedésüket követő reggel.

– Nincs elég okunk arra, hogy szakítsunk? Minek ilyen képtelenségeket előrángatni?

Clara szája megremegett.

– Nem adsz nekem még egy utolsó lehetőséget?

– Nem.

– Akkor ma este beveszem a Veronált – mondta Clara váratlanul nyugodtan.

– Nem veszed be.

Walter a bárszekrényhez ment, töltött egy pohár konyakot az asszonynak.

Clara reszkető kézzel fogta meg a poharat, és egy hajtásra kiitta, meg se nézte, mit iszik.

– Azt hiszed, hogy tréfálok, mert a múltkor nem tettem meg? Most megteszem!

– Ne fenyegetőzz, drágám!

– Ne mondd, hogy drágám, ha nem szeretsz. – Felállt.

– Hagyj békén! Hadd legyek legalább egy kicsit egyedül.

Walter megint megriadt. Clara olyan volt, mint az őrült, barna szeme keményen csillogott, és olyan mereven tartotta magát, mintha most fogta volna el az epilepsziás roham, és most csak áll, mozdulatlanul, mint a szikla.

– Miért akarsz egyedül lenni?

– Hogy végezzek magammal!

Walter önkéntelenül is megfordult, fel akart menni a hálóba, mert azt hitte, hogy a fésülködőasztalban vannak a pirulák, de aztán visszanézett Clarára.

- Nem tudod, hol vannak. Eldugtam őket.
- Clara, hagyjuk a színészkedést!
- Akkor menj ki innen!
- Jól van, megyek!

Felrohant a dolgozószobába, magára zárta az ajtót, és néhány percig fel-alá járkált, szívta a cigarettáját. Nem hitte, hogy Clara megteszi. Csak fenyegetőzik, meg fél a magánytól. Majd elmúlik. Holnap megint kemény és öntelt lesz, mint mindig. De miért kell neki örökre az ápolónő szerepét játszania, csak azért, mert az asszony a fenyegetőzésével egy életre magához láncolja? Feltépte az ajtót, és lerohant a lépcsőn.

Clara nem volt a nappaliban, hiába szölongatta. Újra felrohant a lépcsőn. A hálószobában találta meg. Clara hirtelen feléje fordult, elrejtett valamit a fehér ruhájában, ami aznap rajta volt, de lehet, hogy csak azért kapta maga elé a ruhát, mert várta, hogy a férfi kimenjen. De amikor megrázta a ruhát, és felakasztotta a fogasra, látta, hogy semmi sincs a kezében. Amikor az asszony a szekrényhez lépett, Walter egy félig üres konyakos üveget pillantott meg az ablakpárkányon. Hitetlenkedve bámult az üvegre.

– Miért nem hagysz békén? – kérdezte Clara. – Miért nem mész el, miért nem sétálsz egy kicsit?

Jeff sem szaladgált vidáman a szobában, csak ült, és Walterra meredt, mintha ő is a férfi távozását várná.

– Jól van, megtehetem – felelte Walter, és becsapta a hálószoba ajtaját.

Visszament a dolgozószobába. Nem azért maradt otthon, magyarázta magának, hogy a feleségére vigyázzon, csak éppen nem volt kedve sétálni. Összerázkódott, amikor kinyílt az ajtó a háta mögött.

– Azt gondoltam, örülni fogsz, ha figyelmeztetlek, hogy holnaptól szabad vagy, és *minden* idődet Ellie Briess-szel töltheted!

Walter egy üvegnehezéket tartott a kezében, és egy pillanatra elfogta a vágy, hogy hozzávágja az asszonyhoz. De aztán csak lecsapta az íróasztalra, s elrohant az asszony mellett, ki a szobából.

Olyan dühös volt, mint még soha, de azért tárgyilagosan figyelte önmagát – egy halálra ingerelt férfi, ingeket, nadrágot, fogkefét, mosdókesztyűt dobál be a bőröndjébe, a végén még egy aktatáskát is, hiszen másnap szüksége lesz rá. Bekattintotta a bőrönd zárjait.

– Ma éjszakára az egész ház a tied – kiáltotta, amikor elszaladt az asszony mellett a hallban.

Beszállt a kocsijába. Már a North Island-i úton volt, amikor eszébe jutott, hogy fogalma sincs róla, hova megy. New Yorkba? Elmehetne Jonékhoz. De nem akarta Jonékat a maga gondjaival untatni. A következő kitérőnél lekanyarodott az autópályáról, egy kis községbe jutott, nem tudta, melyikbe. Láta, hogy a közelben van egy mozi. Megállította a kocsit, aztán bement a moziba. Az erkélyen ült, bámulta a vásznat és cigarettázott. Elhatározta, hogy végigüli a műsort, megvárja újra azt a rajzfilmet, amit érkezésekor vetítettek. Már majdnem vége volt a filmnek, amikor Walternak eszébe jutott, hogy ha Clara valóban *bevette* az altatót, akkor már elkésett, már gyomormosással sem lehet segíteni rajta. Váratlanul elfogta a pánik.

Felállt és kiment.

Hét

Az éjjeliszekrényen egy üres zöld üveg volt, meg egy pohár, kevés vízzel.

– Clara! – Megfogta a vállát és megrázta.

Az asszony meg se mozdult, és a szája nyitva maradt. Walter elkapta a csuklóját. Érezte az érverését, sőt úgy gondolta, hogy erős, csaknem normális. Bement a fürdőszobába, megnedvesített egy törülközőt hideg vízzel, és megtörölte az asszony arcát. Nem ért el vele semmit. Aztán arcul ütötte.

– Clara! Ébredj fel!

Megpróbálta felültetni, de az asszony teste ernyedt volt, mint egy rongybaba. Reménytelen, gondolta, hogy megittasson vele egy kis

kávét. Az asszony nyelve kilógott a szájából. Walter lerohant a hallba telefonálni.

Pietrich doktor nem volt otthon, de a szobalány megadta egy másik orvos számát. A második orvos megígérte, hogy tizenöt perc múlva ott lesz.

Huszonöt perc is elmúlt, és Walter rettenetesen félt, hogy a felesége a szeme láttára meghal, de a gyenge lélegzetvétel nem szűnt meg. Az orvos megérkezett, és gyorsan munkához látott a gyomormosó pumpával.

A cső egyik végén lévő tölcserbe Walter töltött meleg vizet. Csak a víz jött vissza meg egy kis véres váladék. Az orvos két injekciót adott az asszonynak, aztán újra megpróbálkozott a pumpával. Walter figyelte felesége félig nyitott szemét, természetellenesen zsibbadt száját, hátha észreveszi az öntudatra ébredés első jeleit. Hiába.

– Gondolja, hogy életben marad? – kérdezte.

– Honnan tudnám? – válaszolta az orvos idegesen. – Úgy látszik, nem tér magához. Be kell szállítanunk a kórházba.

Walter rettenetesen utálta az orvost.

Néhány másodperc múlva a karjában vitte le Clarát a kocsihoz.

Néhány orvos, gondolta Walter, úgy csinál, mintha az volna a legbosszantóbb a világon, hogy öngyilkosokkal kell vesződnie. Vagy eleve azt tételezi fel, hogy az áldozat a hibás.

– Volt a feleségének szívbaja? – kérdezte az orvos.

– Nem – felelte Walter. – Mit gondol, életben marad?

Az orvos közömbösen felvonta a szemöldökét, és tovább írt valamit a jegyzetfüzetébe.

– Attól függ, hogy bírja a szíve – válaszolta. Aztán előrement, mutatta az utat a folyosón.

Clara átlátszó oxigénsátorban feküdt. Az ápolónő éppen a karját dörzsölte, hogy még egy injekciót adjon, és Walter felnyögött, amikor a nagy tű öt centiméternyire beszaladt a vénába. Clara meg se mozdult.

– Vagy kialussza, vagy nem – mondta az orvos.

Walter Clara fölé hajolt, és gondosan tanulmányozta az arcát. A szája még mindig élettelen, formátlan volt, az ajka kissé hátrahúzódott, látni lehetett a fogait. Walter még sohasem látta ilyennek az arcát. Ez lehet a halál arca, gondolta. Most már elhitte,

hogy Clara meg akart halni. Ahelyett, hogy öntudatlanul is arra törekedett volna, hogy úgy éljen, mint a normális emberek, az akarata a halálba kergette, töprengett Walter, és érezte, mennyire tehetetlen.

Clara állapota hajnali két óráig nem változott. Walter hazament. Időnként betelefonált a kórházba, de mindig azt a választ kapta, hogy Clara egyformán van. Reggel hatkor megivott egy csésze kávé és egy pohár konyakot, és bement a kórházba. Claudia hét órakor megérkezik. Nem akart vele találkozni, nem tudta, hogy mit mondjon neki.

Clara még mindig egyformán volt. A szemhéja mintha egy kissé megdagadt volna. A dagadt szemhéjával és a kifejezéstelen szájával olyan volt, mint valami borzalmas csecsemő. Az orvos azt mondta, hogy a vérnyomása csökkent, és ez rossz jel, de a szíve jól bírja.

– Mit gondol, életben marad?

– Erre nem tudok válaszolni. Elég sok altatót vett be, ha nem hozza be ide idejében, biztosan meghal. Negyvennyolc óra múlva majd többet tudunk.

– Negyvennyolc óra múlva!

– A kóma még tovább is tarthat, de, ha tovább tart, nem hiszem, hogy túléli.

Kilenc óra körül Walter bement New Yorkba. A bőröndje még mindig a kocsii csomagtartójában volt, és mielőtt bement az irodába, kivette belőle az aktatáskáját. Úgy érezte, mintha sohasem akart volna szállodába menni, hogy ez a bőrönd csak kellék volt, igazolni, hogy elmegy hazulról, és Clara nyugodtan megölhesse magát. Walter nem szabadulhatott attól a gondolattól, hogy tudta, hogy a felesége beveszi az altatót. Magyarázhatta magának, hogy azt hitte, hogy Clara most sem veszi be a veronált, hiszen annak idején sem tette meg, de ezúttal más volt a helyzet – ezt Walter is tudta. Ha meghal – bizonyos értelemben ő ölte meg, gondolta magában.

Vagyis, gondolta aztán, valóban meg is akarta ölni.

Walter nem ebédelt, az íróasztalánál ülve megpróbálta kihámozni Dick feljegyzéseinek az értelmét a Parson és Sullivan-féle tárgyalásokról. Újra meg újra elolvasta az egyik bekezdést, de nem tudta eldönteni, hogy hiányzik-e egy rész, vagy csak ő nem találja a szavak közt az összefüggést. Felkapta a telefont, és Jon számát

tárcsázta. Megkérdezte tőle, hogy nem mehetne-e fel hozzá, a hivatalába, de most mindjárt.

– Claráról van szó? – kérdezte Jon.

– Igen. – Walter nem tudta, hogy a hangja elárulja, de Jon tudta, hogy csak Clara miatt lehet ennyire kétségbeesve.

Jonnak volt whiskyje a hivatalában, meg is kínálta Waltert, de Walter nem fogadta el.

– Clara eszméletlenül fekszik a kórházban. Lehet, hogy meghal – mondta. – Túl sok altatót vett be. Amennyi volt a házban. Talán harmincat is.

Elmondta Jonnak, hogy a válásról beszélgettek, hogy Clara öngyilkossággal fenyegetőzött, és hogy ő a végén elment hazulról.

– Most beszéltek először válásról? – kérdezte Jon.

– Nem. – Walter már hónapokkal ezelőtt elmondta Jonnak, hogy szívesen elválna, de azt nem mesélte el, hogy már beszélt is róla Clarával. – Már az első alkalommal öngyilkossággal fenyegetőzött, mikor a válásról beszélgettünk. Ezért nem hittem neki tegnap.

– És Clara fenyegetőzése miatt meggondoltad magad.

– Azt hiszem, igen – felelte Walter. – Részben amiatt.

– Értem. – Jon felállt, és kinézett az ablakon. – És végül eljutottál arra a pontra... ahova tegnap?

– Milyen pontra?

– Arra a pontra, amikor azt mondd: jól van, egye meg a fene, ölje meg magát, nem bírom tovább.

Walter a Jon íróasztalán levő bronz írókészetet bámulta. Ő ajándékozta meg vele a lap egyéves fennállásának ünnepnapján. – Igen. Ez az igazság. – A kezébe temette az arcát. – És ez tulajdonképpen gyilkosság.

– Aki ismeri a tényeket, nem mondaná gyilkoságnak. És ne beszélj azokkal róla, akik nem ismerik a tényeket. Ne emészd magad azzal, hogy elmentél hazulról.

– Jól van.

– Biztosan túléli, Walt. Tudod, milyen szívós.

Walter a barátjára nézett. Jon mosolygott, és ő megpróbált visszamosolyogni rá. Hirtelen jobban érezte magát,

– Az a kérdés, hogy mi lesz, ha magához tér? Még mindig el akarsz válni?

Walter nagy erőfeszítéssel maga elé képzelte az egészséges Clarát. Sajnálta az asszonyt, lelkiismeret-furdalása volt.

– Igen – válaszolta.

– Akkor válj el! Megvan rá a mód. Ha minden kötél szakad, elmész Renóba. Ne hagyj, hogy ez a kis Medúza megint megbénítson.

Walter tiltakozni akart, de aztán eszébe jutott, hogy Jont mennyire megbénította a szerelem, amikor a feleségének azzal a *Brinton* nevű férfival volt viszonya. Walter két hónapon át majdnem minden estéjét Jonnal töltötte, és Jon végül mégiscsak túljutott a dolgon, és rászánta magát a válásra.

– Igazad van – mondta Walter.

Este, hazafelé menet beugrott a kórházba. Clarának már a körmei is elkékültek. Az arca is duzzadtabbnak látszott. De az orvos azt mondta, hogy jól tartja magát. Walter nem hitt neki. Meg volt győződve róla, hogy a felesége meghal.

Hazament, arra gondolt, hogy megfürdik, megborotválkozik, és megpróbál enni valamit. A fürdőkádban elaludt – ez még sohasem fordult elő vele. Csak akkor ébredt fel, amikor Claudia szólt, hogy mindjárt kész a vacsora.

– Jobban tenné, Mr. Stackhouse, ha pihenne egy kicsit. A végén még maga is megbetegszik.

Walter azt mondta az asszonynak, hogy a felesége influenzás, és kórházba kellett vinni.

Vacsora közben megszólalt a telefon, és Walter máris ugrott, azt hitte, hogy a kórház.

– Halló. Mr. Stackhouse? Itt Ellie Briess. Elmúlt már az influenzája?

– Igen, köszönöm.

– Szereti a felesége a hagymát?

– Hagymát?

– A tulipánhagymát. Kaptam két tucatot. Harridge-ben vacsoráztam az igazgatómmal, és ragaszkodott hozzá, hogy elvigyem őket, pedig nincs is kertem. Különleges tulipánhagymák. Hátha maguk hasznát veszik.

– Köszönöm, hogy gondolt ránk.

– Be is ugorhatnék velük, ha húsz perc múlva otthon vannak.

– Persze, csak ugorjon – mondta Walter zavartan.

Furcsán érezte magát, amikor letette a kagylót. Eszébe jutott Clara vádaskodása. Maga elé képzelte, hogyan ismételteti ezt a vádat a merev ajkával. Egy haldokló jóslata.

Néhány perccel később Ellie Briess megjelent az ajtóban. Egy kartondoboz volt a kezében.

– Itt vannak. Ha nem ér rá, be sem jövök.

– Nincs semmi dolgom. Kérem, jöjjön be. – Kitérta az ajtót. – Megkínálhatom egy kis kávéval?

– Meg, köszönöm. – Kivett egy összehajtott papírlapot a táskájából, és letette az asztalra. – Itt a használati utasítás a virághagymákhoz.

Walter ránézett a lányra. Most idősebbnek, tapasztaltabbnak látta, és egyszerre csak észrevette, hogy milyen elegáns fekete ruha és magas sarkú antilop cipő van rajta: mindjárt magasabbnak és vékonyabbnak látszott.

– Megkapta azt az állást Harridge-ben? – kérdezte.

– Meg. Éppen vele vacsoráztam. Mármost a jövődő főnökömmel.

– Remélem, kedves ember.

– Asszony. De nagyon kedves. Valósággal rám erőltette a hagyományokat.

– Gratulálok az álláshoz.

– Köszönöm. – Jókedvűen rámosolygott. – Azt hiszem, jól fogom érezni magam ott.

Látszott rajta, hogy máris jól érzi magát. Sugárzott az arcáról. Walter szívesen gyönyörködött volna benne, de csak a padlót bámulta.

Claudia behozta a kávé és a narancsos süteményt, amit Walter kedvéért sütött.

– Azt hiszem, Claudia, ismeri Miss Briesst, itt volt a múltkor a vendégségen. Ellie, ez Claudia.

A két nő üdvözölte egymást, és Walter látta, mennyire örül Claudia, hogy bemutatják. Nem mindig mutatta be Claudiát a vendégeknek. Clara nem akarta.

– A felesége nincs itthon? – kérdezte Ellie.

– Nem, nincs – Walter óvatosan kitöltötte a kávé. Jó erős kávé

volt, ha Clara otthon lett volna, biztosan nem főz Claudia ilyen jól.

Elővette a konyakos üveget és két poharat. Aztán leült, és egy kényelmetlenül hosszú percig azt érezte, hogy nem tud mit mondani a lánynak. És azt is, hogy nagyon kívánja, és elszégyellte magát emiatt. Valóban testi vágy volt? Szerette volna az ölébe, a fekete szoknya alatt finoman ívelődő combjaira hajtani a fejét.

– Nagyon sokat dolgozik a felesége? – kérdezte Ellie.

– Igen. Vagy sokat; vagy semmit.

Walter Ellie szemébe nézett. Most is szép, sugárzóan meleg volt a szeme – a haja, a ruhája megváltozhatott, de a tekintete nem. Walter egy kis habozás után kibökte.

– Most éppen egy kicsit rosszul van, megkapta tőlem az influenzát. De hát több ez, mint egy kicsit, be kellett vinni a kórházba.

– Nagyon sajnálom – mondta Ellie.

Walter úgy érezte, hogy mindjárt megpattan benne valami, de nem tudta, mi lesz azután – elájul, a karjaiba kapja Ellie-t. vagy mindörökre elmenekül a házból.

– Nincs kedve egy kis zenét hallgatni? – kérdezte.

– Nem. köszönöm. Magának nincs hozzá kedve.

– Ellie a dívány szélén ült. – Megiszom a konyakot és megyek.

Walter tehetetlenül figyelte, ahogy fogja a táskáját, a kesztyűjét, még egy utolsót szív a cigarettájából, aztán eloltja. Kikísérte az ajtóig.

– Köszönöm a finom kávé – mondta Ellie.

– Remélem, máskor is eljön. Hol lakik? – Tudni szeretne volna, hol érheti el.

– New Yorkban – válaszolta.

Walter szíve megdobbant, mintha legalább a telefonszámát adta volna meg a lány, mintha megkérte volna, hogy hívja fel. Azt pedig, hogy New Yorkban lakik, úgyszólván tudta.

– És mindennap utazni fog a munkahelyére és vissza?

– Igen, azt hiszem. – Ellie elmosolyodott, félénknek látszott. – Üdvözlöm a feleségét. Jó éjszakát.

– Jó éjszakát.

A nyitott kapuban állt. amíg a kocsija el nem halt.

Walter bement a kórházba, és az egész estét ott töltötte. Hol

olvasott, hol bóbiskolt a folyosó egyik padján.

Kedd délután a hivatalában felhívták a kórházból. Az ápolónő ismerős, gépies hangja ezúttal derűsebben csengett:

- Mrs. Stackhouse egy negyedórával ezelőtt magához tért.
- És most már meggyógyul?
- Persze, most már meggyógyul.

Walter minden további kérdezősködés nélkül letelte a kagylót. Örömeben majd kiugrott a bőréből, legszívesebben berohant volna Dickhez, hogy közölje vele a jó hírt, de Dicknek csak annyit mondott, hogy Clara influenzás. Az ember nem lesz ilyen izgatott attól, hogy a felesége kilábal az influenzából. Walter rákényszerítette magát, hogy befejezze az asztalán levő munkát. Alázattal és türelemmel dolgozott, mint a hálás bűnös, aki most menekült meg a pokolból, és valami kis jócselekedettel kíván áldozni megmentőjének.

Clara alszik, mondta az ápolónő Walternak, amikor kikerkezett a kórházba, de megengedték, hogy bemenjen hozzá. Ajkai most már szépen összecsucódtak. Még néhány hétig elég bágyadt lesz, mondta az orvos, de egy-két nap múlva már haza lehet vinni.

– Szeretnék egy percre beszélni magával – kérte az orvos. – Bejönne az irodámba?

Walter követte. Tudta, mit fog mondani az orvos.

– Feleségének egy darabig ideggyógyászra van szüksége. Aki ennyi altatót vesz be, annak megbomlott a lelki egyensúlya. És ebben az államban az öngyilkosság büntetendő cselekmény. Ha a felesége szerencséjére nem ebbe a magánkórházba kerül, jóval több kellemetlensége lett volna a törvénnyel, mint eddig.

– Hogy érti azt, hogy mint eddig?

– Természetesen jelentést kellett tennünk. Én vagyok a kezelőorvosa, tehát bizonyos mértékig engem terhel a felelősség. Szeretném tudni, hogy kezeli-e majd ideggyógyász, ha elhagyja a kórházat?

– Nem lesz könnyű dolog rábeszélni. Nem szereti az ideggyógyászokat.

– Nem fontos, hogy szereti-e őket.

– Értem – mondta Walter.

Beszélgetésük ezzel véget is ért. Walter felhívta Jont, elmondta neki, mi újság.

Aznap este, valamivel tíz óra után, Walter észrevette, hogy Clara megmozdul. Ott ült az asszony ágya mellett. Főléje hajolt. Azt várta, hogy Clara haragosan néz majd rá, amiért otthagyta azon az éjszakán, de nem ez történt, sőt Clara halványan rámosolygott, és Walter arra gondolt, hogy talán még túlságosan kábult, nem ismeri fel.

– Walter.

Az asszony keze az övé felé siklott a takaró felett.

Walter gyengéden tenyerébe zárta a feléje nyújtott kezét, átült az ágy szélére, arcát a felesége mellét fedő takaróra fektette. Érezte az asszony meleg, eleven testét. Még sohasem szerette ennyire.

– Walter, ne hagyj el soha, soha ne hagyj el – suttogta Clara gyorsan pihegve. – Ne hagyj el soha, soha.

– Nem hagylak el, drágám.

Így is gondolta.

Clara csütörtök délelőtt ment haza. Walter a karjába vette, úgy vitte a kocsiból be a házba, mert az asszony egészen elálmosodott hazafelé jövet.

– Mintha a menyasszonyodat vinnéd át a küszöbön – mondta Clara gyengéden, amikor beléptek a kapun.

– Igen.

Walter sohasem vitte át Clarát a küszöbön. Annak idején, amikor összeházasodtak, Clara túl szentimentális gondolatnak tartotta volna ezt.

Claudia a hálósobát telerakta kerti virágokkal, és még Walter is hozott virágot. A tisztára mosott Jeff vakkantva, Clara kezét nyalogatva üdvözölte úrnőjét, de nem olyan lelkesen, mint ahogy Walter képzelte.

– Hogy jöttetek ki Jeff-fel? – kérdezte Clara.

– Nagyon jól megvoltunk egymással. Fenn maradsz még egy kicsit, vagy szívesebben lefeküdnél?

– Mind a kettőt – mondta Clara nevetve.

Walter kivette a szekrényből felesége pongyoláját, lehúzta a cipőt az asszony csupasz, barna lábáról, a levetett ruhát beakasztotta a szekrénybe. Aztán megigazította a párnákat a felesége háta mögött. Clara limonádét kért, méghozzá sok cukorral. Walter lement, hogy megcsinálja, mivel Claudia éppen vichyssoise-t készített, Clara

kedvenc ételét, és a recept igen bonyolult volt.

– Kinek mondtad el? – kérdezte Clara, amikor visszajött.

– Csak Jonnak. Senki másnak.

– Mit mondtál a munkahelyemen?

Walter alig emlékezett rá, hogy mikor is telefonáltak.

– Azt mondtam, hogy influenzás vagy. Ne izgasd magad, drágám. Senkinek sem kell tudnia róla.

– Claudia mondta, hogy Ellie Briess itt járt.

– Igen, hétfő este beugrott. És tulipánhagymákat is hozott neked. Majd holnap megnézed. Azt mondta, hogy egészen különleges tulipánok.

– Látom, nem unatkoztál, amíg a kórházban voltam.

– De Clara, kérlek... – Megint feléje nyújtotta a limonádés poharat. – Az orvos azt mondta, hogy sok folyadékot igyál.

– Ugye, igazam volt Ellie-vel kapcsolatban?

Nem szabad indulatba jönni, gondolta Walter. Az agya még nem egészen tiszta, még nem is lehet teljesen rendben. Aztán eszébe jutott, hogy már akkor sem volt teljesen rendben, amikor bevette a pirulákat. Most megint magához tért, ott folytatja, ahol abbahagyta.

– Majd holnap beszélgetünk. Nagyon fáradt vagy.

– Miért nem vallod be, hogy beleszerettél?

– Mert nem szerettem belé. – Walter előrehajolt, félig átölelte Clarát. A sors iróniája, hogy sohasem szerette, sohasem kívánta őt annyira, mint most, és Clara éppen most nem bízott benne. – Elárultam neki, hogy beteg vagy. Tegnap este felhívott, és érdeklődött utánad. Mondtam, hogy már jól vagy.

– Képzem, mennyire örült neki.

– Ma este a dolgozószobában alszom, szívem. – Walter gyengéden megszorította a felesége karját és felállt.

– Azt hiszem, jobban kipihened magad, ha egyedül alszol – tette hozzá, nehogy Clara félreértse.

De az asszony sértett, tágra nyílt szeméből látta, hogy Clara más értelmet tulajdonított a szavainak.

Nyolc

Clara egy hétig majdnem mindig ágyban volt, szinte minden órában el-elbóbiskolt. Esténként Walter elvitte autókázni, és csokoládés szódát vásárolt neki a benedicti drugstore-ban. Betty Ireton is eljött hozzá kétszer látogatóba. A jelek szerint mindenki elhitte, amit Walter mondott, hogy Clarának súlyos influenzája volt. Végül egy este Clara már moziba is el tudott menni, másnap pedig bejelentette, hogy hétfőtől újra dolgozik. Még két hét sem telt el azóta, hogy kijött a kórházból. Aznap este – pénteken – telefonált az anyja Harrisburgból.

Walter hallotta, hogy Clara hűvösen, minden meglepetés nélkül üdvözli az anyját, aztán hosszabb szünet következett – az anyja –, Walter feltevése szerint arra kérte Clarát, hogy jöjjön el hozzá.

– Miért menjek, ha nem érzed magad olyan nagyon rosszul? – kérdezte Clara. – Tudod, hogy állásban vagyok, nem hagyhatom ott a munkám valakinek a szeszélyéért.

Walter nyugtalanul felállt, és elzárta a rádiót. Tudta, hogy Clara anyja nagyon beteg. Már két szélütés érte. Hogy lehet Clara ennyire könyörtelen más gyengeségével szemben, csodálkozott Walter, hiszen alig két hete még ő is közel volt a halálhoz.

– Majd írok, anya. Túl nagy lesz a telefonszámlád, ha tovább beszélünk... Igen, anya, még ma este, megígérem...

Walternek hirtelen eszébe jutottak Ellie tulipánhagymái.

Clara megfordult, és nagyot sóhajtott.

– A végét járja.

– De ahogy hallom, nem mész le hozzá.

– Nem megyek.

– Pedig, jót tenne neked egy hónap kikapcsolódás. Feltéve, ha pihennél és nem...

– Tudod, hogy nem jövök ki az anyámmal.

Walter ráhagyta. Megpróbálta kerülni azokat a témákat, amelyek felizgathatják a feleségét, és ez közéjük tartozott.

– Mondd, mi lett a tulipánhagymákkal? Claudia nem mutatta meg őket? Pedig szóltam neki.

– Kidobtam őket – felelte Clara, visszaült a fotelba, és újra kezébe vette a könyvét. Dacosan nézett Walterra.

– Mi szükség volt erre? – kérdezte Walter. – Az a tucatnyi ártatlan tulipánhagyma semmiről sem tehet.

– Nem akartam, hogy az ő virágai nőjenek a kertünkben.

A férfit hirtelen elöntötte a harag.

– Clara, ez kicsinyesség, ez ostobaság!

– Ha tulipánra van kedvünk, mi is meg tudjuk venni a hagymákat – válaszolta Clara. – Szóval ezért akarsz elküldeni Harrisburgba? Azt szeretnéd, ha egy ideig nem lennék az utadban?

Walter még sohasem volt olyan közel ahhoz, hogy arcul üsse a feleségét, mint most.

– Undorító, amit mondasz. Lealacsonyító.

– Menj el vele. Hívd fel még ma este és találkozzatok. Bizonyára hiányzik már neked, ennyi idő után.

Walter egy lépést tett feléje, és megragadta a csuklóját.

– Hagyd abba, kérlek. Hisztériás vagy.

– Engedj el!

Eleresztette az asszonyt. Clara megdörzsölte a csuklóját.

– Sajnálom – mondta a férfi. – Néha úgy érzem, hogy egy jó nagy pofon észre térítene téged.

– Sokk-kezelés – mondta az asszony gúnyosan.

– Nagyon is igazam van, és ezt te is tudod. Miért nem mondod meg az igazat, Walter? Lefeküdtél vele, mikor én a kórházban voltam.

Walter mondani akart valamit, de aztán letett róla, és kiment a szobából. A konyhába ment, kigombolta az ingét. A nappaliból beszűrődő fény világánál levetette a ruháját, és felvette azokat az öreg holmikát, amelyek a konyhaszekrényben voltak, a seprűk és törlőrongyok mögött. Felvette az ócska kendervászon nadrágját, ócska ingét és pulóverjét, amit akkor viselt, ha a ház körül akadt valami munkája. A partvis alatt megtalálta a teniszcipőjét. Aztán kiment a házból és beült a kocsiba.

Benedict felé hajtott. Reszketett, de tudta, hogy a kimerültség az oka. Az óta a vasárnap este óta, amikor a felesége elkövette azt a

dolgot, pattanásig feszültek az idegei, és most sem könnyebb az élete, hogy Clara meggyógyult. Milyen ostoba volt, hogy azt képzelte, hogy előlről kezdhetik az egészet.

Elkerülte a Három Testvér borozót. Olyan helyre akart menni, ahol még sohasem volt. Végre Huntington előtt meglátott egy vendéglőt az országút mentén.

Bement az ivóba, dupla whiskyt kért vízzel. Körülnézett, hogy kiket lát. Néhány férfi, alighanem teherautósofőrök; egy rosszul öltözött nő, aki képes lapot olvasott, és valami gyanús mentalkórt ivott, és egy közönséges középkorú pár, akik becsípve veszekedtek. Walter lehunyta a szemét, a zeneszekerényből áradó dal ostoba szövegét hallgatta. El akarta felejteni, hogy kicsoda, el akarta felejteni mindazt, ami ma este az eszében járt. A bárpult előtt ült, és amikor lenézett a nadrágjára, észrevette, hogy az egyik gomb nincs begombolva. Gyorsan megigazította, aztán felállt, és a pultra könyökölt. A férfi és a nő veszekedése egyre hangosabb lett, már a zenegép hangját is elnyomta.

A férfi ötvenéves lehetett, csontos arcú, borotvátalan. Az asszony kövér és lompos. Walter szerint legalább harmincéves házások voltak. Irigyelte őket. Egyszerű, lényegtelen dolgok miatt veszekedtek. Még akkor is, amikor a férfi arcát eltorzította a harag, látszott, hogy ez a harag nem vad, nem komoly. A férfi felemelte a karját, játékosan meglódította, mintha meg akarná ütni a feleségét, de aztán újra leengedte.

Walter érezte, hogy ez a jelenet emlékezteti valamire, de nem tudta, hogy mire. Ő még sohasem ütötte meg Clarát. Felemelte a poharát, aztán üresen tette le. A meggyilkolt Kimmelnére gondolt. A férje addig ütötte, amíg meg nem halt. De senki sem mondta, hogy a férj a tettes – jutott eszébe Walternak. Ez az ő saját ötlete volt. Annyi bizonyos, hogy a férj megtehetette. Például, ha megszólítja a feleségét a buszmegállónál, könnyen rábeszélhette volna, hogy sétáljon egy kicsit vele. Walter kíváncsi volt rá, hogy meddig is juthatott el a nyomozás, és hogy nem kerülték-e el a figyelmét a róla közölt újsághírek? Könnyen megtörténhetett. Nem volt ez olyan ügy, aminek sok helyet szentelnek az újságok. Walter szerette volna tudni, hogy megtalálták-e a gyilkost, és ha nem, vajon nem gyanúsították-e a férjet.

– Még egyet? – kérdezte a csapos, és megfogta Walter poharát.
– Nem, köszönöm – felelte Walter. – Még várok egy kicsit.
Rágyújtott még egy cigarettára, és tovább bámulta az alsó polcon levő üvegeket és poharakat. Melchior Kimmel könyvkereskedő – jutott eszébe. Azon töprengett, hogy van-e olyan ember, aki egyetlen pillantással megállapítja valakiről, hogy gyilkos. Ha nem is feltétlen bizonyossággal – ez természetes –, de legalább annyira, hogy meg tudja mondani, képes-e az illető gyilkosságra vagy sem. Hirtelen kíváncsi lett Melchior Kimmelre. Szeretett volna elmenni Newarkba megnézni, hogy van-e ott könyvesbolt, amelynek Melchior Kimmel a tulajdonosa, és megnézheti-e magának ezt a Melchior Kimmel nevű embert.

Kifizette az italát, borravalót is hagyott és kiment.

Aznap éjjel is a dolgozószobájában aludt, és azt álmodta, hogy meglátogatja Melchior Kimmelt a könyv-kereskedésében, és hogy Kimmel egyike azoknak a szürke kőből kifaragott félmeztelen óriásoknak, akik az üzlet hosszú oromzatát tartják. Walter azonnal megismerte, meg is szólította, de Melchior Kimmel csak nevetett, rengett a kőhása, és nem volt hajlandó válaszolni Walter egyetlen kérdésére sem.

Kilenc

Másnap szombat volt, Walter csak kilenc után kelt fel, és amikor lement reggelizni, Claudia közölte, hogy Clara már nincs itthon.

– Azt mondta, elmegy bevásárolni Garden Citybe – mondta Claudia. – És nem tudja, mikor jön haza.

– Jól van, köszönöm – válaszolta Walter.

Clara délután háromig nem jött haza. Walter lekaszált a füvet, megnyírta a két sűrű bokorcsoportot, és elolvasta a Dick Jensentől kölcsönkért könyvet, New York állam büntető törvénykönyvét. Nyugtalan volt, megivott egy üveg sört, remélte, hogy elálmosodik

talán. De nem használt. Nem sokkal négy óra előtt beült a kocsiba, és elindult Newark felé.

Melchior Kimmel neve nem volt benn a telefonkönyvben, de akadt egy Kimmel Könyvesbolt a South Huron Street 313 szám alatt. Walter nem ismerte ki magát Newarkban, az egyik elárúsító mutatta meg neki a trafikban, ahol a telefonkönyvet nézegette, hogy merre menjen. Tíz saroknyira volt az egész.

Az üzlet egy mocskos kis üzletsorban volt, Walter önkéntelenül is a homlokzatot tartó kariatidákat kereste, de hiába. Két könyvekkkel teli, poros kirakatot látott a beugró ajtó két oldalán. Úgy látszott, hogy a bolt elsősorban tankönyveket és antikvár könyveket árusít. Walter az utca másik oldalán megállt a kocsival, kiszállt, és lassan odasétált az üzlethez. Csak egy szemüveges fiatalembert látott a boltban, az egyik hosszú asztalnak támaszkodva olvasott. Az egyik kirakatban algebrakönyvek tornyozódtak, a másikban népszerű regények, csillag alakban, középen egy kártya, rajta piros betűs felirat: 89 cent. Walter belépett az üzletbe.

A helyiségnek áporodott, savanyú szaga volt. Könyvespolcok takarták a falat a padlótól a mennyezetig. Két hosszú asztal foglalta el a bolthelyiség felét, rajtuk könyvek, teljes összevisszaságban. Két vagy három csupasz villanykörte csüngött le a mennyezetről, de a bolt mélyén valami erősebb fény látszott. Walter lassan beljebb ment. A zöld ernyős, erős fényt árasztó lámpa alatt egy negyvenéves, kopasz férfi ült az íróasztalnál. Walter tökéletes bizonyossággal tudta, hogy maga Melchior Kimmel – mintha a fényképről ismerte volna fel, pedig még sohasem látta a képét.

A férfi ránézett Walterra. Nagy vöröses szája volt, ajkai annyira dagadtak, mintha fájának. Aprócska szeme keretezetlen szemüvege mögül egy darabig figyelte Walter mozdulatait, de aztán megint az asztalon heverő iratokba mélyedt. Walter elment mellette – még néhány méternyi szabad tér volt, aztán újabb könyvespolcok a bolt végében – és látta, hogy a boltos teste ugyanolyan nagy és vaskos, mint az arca. Tiszta fehér volt az inge és hatalmas, domború a háta. Megmaradt kevés világosbarna haja a fülére simult, és visszataszító, rózsaszínűen fénylő tarkóját keretezte.

– Keres valamit? – kérdezte a férfi, és megkapaszkodva az asztal sarkában. Walter felé fordult. Duzzadt alsó ajka kissé lecsüngött.

– Nem, köszönöm. Ha megengedi, körülnéznék.

– Csak tessék.

Kimmel visszatért az irataihoz.

Kulturált hang, gondolta Walter, egyáltalában nem olyan hang, amilyenre ebből a testből számítani lehet. Bár a férfi arca is értelmes arc, minden csúnyasága ellenére. Walter érezte, hogy a lendület, amely elhozta idáig, valahogy megtörik. Kimmel is csak ember, olyan ember, akinek megölték a feleségét, egy férfi – gondolta Walter –, akit rettenetes tragédia ért. Képtelenség, hogy akár egy percig is azt képzelte, hogy Melchior Kimmel megölte a feleségét. A rendőrség már régen rájött volna, ha ő a tettes.

Walter egy „Metafizikus Költők” feliratú könyvespolc előtt állt. A legtöbb könyv ócska volt, tankönyv jellegű. Azután megpillantotta a jogi könyvek részlegét, és afelé indult. Szeretett volna még egyszer beszélni a férfival. A polcokon porosodott kötetek közt látta Blackstone *Kommentárjai-t*, valami magánjogi gyűjteményt, a *New Jersey Civil Courts 1938-as.* a *New York State Bar Journal 1945-ös* és az *American Law Reports 1933-as* évfolyamát, meg Moore-nak a *A bizonyítékok súlya* című könyvét.

– Nincs meg véletlenül az *Akik kijátsszák a törvényt* című könyv? – kérdezte Walter. – A címben egész bizonyos vagyok, de a szerző nevében már nem. Azt hiszem, Robert Miles írta.

– *Akik kijátsszák a törvényt?* – ismételte meg a másik és felállt.
– Mikori kiadás lehet?

– Tizenöt éve adhatták ki, úgy hiszem.

Az ember megállt a jogi könyvek polcánál, és egy ceruza alakú zseblámpával gyorsan végigszaladt a könyvek címén, aztán az alsókarjával félretolta az első sorban levő köteteket, és mögéjük nézett. A polc jól meg volt világítva, az első sorhoz tulajdonképpen nem volt szükség a zseblámpára. Walter arra gondolt, hogy a férfinak gyenge a szeme. Az íróasztal fölötti lámpában is igen erős körte volt.

– Nem Marvin Cudahy írta?

Walter ismerte ezt a nevet, de meglepte, hogy Kimmel is ismeri – egy nyugdíjas chicagói bíró, aki a jogi etika kérdéséről írt néhány jelentéktelen könyvet.

– Biztosan nem Cudahy – felelte Walter. – Nem jut eszembe a

szerző neve, csak a cím.

A boltos lenézett rá, és Walter úgy érezte, vagy csak azt képzelte, hogy a férfi vizsgálódó tekintetébe személyes kíváncsiság is vegyül. Egy kicsit zavarba jött tőle, nem nézett vissza Kimmel parányi világosbarna szemébe, inkább a tiszta fehér ingére meredt.

– Valószínűleg meg tudom szerezni – mondta Kimmel. – Legkésőbb néhány héten belül. Ha meghagyja a nevét és címét, értesíthetem.

– Köszönöm – visszakísérte a férfit az íróasztalhoz. Ijedtében nem is akarta elárulni az igazi nevét, de amikor Kimmel elővette a ceruzáját és várt, mégiscsak bement a nevét:

– Stackhouse – betűzte is, mint mindig –, Marlborough Road negyvenkilenc. Benedict. Long Island.

– Long Island – mormolta Kimmel, és gyorsan leírta.

– Bocsánat, maga Melchior Kimmel? – kérdezte Walter.

– Igen.

A vörösésbarna szempár egészen parányinak látszott a vastag szemüveg mögött, és egyenesen Walterra meredt.

– Ha jól emlékszem, a maga feleségét megölték a közelmúltban.

– Igen, meggyilkolták.

Walter bólintott. – Nem hallottam róla, hogy megtalálták a gyilkost.

– Nem, még mindig nyomoznak.

Walter úgy érezte, hogy a férfi hangjába egy kis bosszúság vegyül. A férfi teste – ha csak egy gondolatnyit is – mintha megmerevedett volna. Walter nem tudta, mit is mondjon ezután. A kesztyűjét gyűrögte a kezében, és a búcsúmondatot keresgélte.

– Miért, ismerte talán a feleségemet? – kérdezte Kimmel.

– Nem, csak véletlenül emlékeztem a névre.

– Értem – mondta a férfi kellemes, kimért hangon. Le nem vette volna a tekintetét Walter arcáról.

Walter a kereskedő jobb kezét, vaskos, nehézkes keze fejét nézte. Az íróasztal fölötti lámpa fénye éppen ráesett, és Walter láthatta, hogy a kéz csupa szeplő, és nincs rajta szőr. Hirtelen megérezte, hogy Kimmel tudja: csak azért jött ide, hogy őt megnézzék, és kielégítse szennyes kíváncsiságát. Kimmel most már azt is tudta, hogy ő Long Islanden lakik. Kimmel ott állt szorosan mellette.

Waltert hirtelen félelem fogta el, hogy a férfi felemeli vastag lapátkezét, és leüti a fejét a nyakáról.

– Remélem, hogy megtalálják a bűnöst.

– Köszönöm – felelte Kimmel.

– Sajnálom, hogy így betörtem önhöz – mondta Walter félszegen.

– Dehogy tört rám – felelte Kimmel váratlanul szívélyesen. A duzzadt ajkak, amelyek egy vízszintesen elvágott, túlhízott szívre emlékeztettek, idegesen rángatózni kezdtek. – Köszönöm a jókívánságait.

Walter a kijárat ajtóhoz ment. Kimmel szorosan és udvariasan a nyomában. Walter hirtelen megkönnyebbülést érzett, pedig az utolsó másodpercekben – amikor Kimmel tiltakozni kezdett, hogy szó sincs betolakodásról – megint érezte, hogy igenis lehetséges, hogy Kimmel ölte meg a feleségét. Nem a külsejéből áradó vadság, nem a tekintetében bujkáló óvatosság tette gyanússá, hanem a hirtelen túlzott kedvesség. Még az is feltűnt Walternak, hogy Kimmel szemmel láthatóan megkönnyebbült, amikor megtudta, hogy nem rendőrségi nyomozó, csak részvétét akarja kifejezni. Walter megfordult az ajtóban, és minden gondolkodás nélkül a kezét nyújtotta.

Kimmel megfogta a kezét – meglepően lágy volt a szorítása és meghajolt egy kicsit.

– Visszontlátásra – mondta Walter. – Köszönöm.

– Visszontlátásra.

Walter átment az úttesten a kocsijához. A kocsiból visszanezett a boltra, és látta, hogy Melchior Kimmel a bejárat ajtó mögött áll, látta, hogy felemeli a kezét, és a nagy feszültség utáni megkönnyebbülés mozdulatával végigsimítja kopasz feje búbját. Aztán megfigyelhette, hogy a hatalmas test, hozzá nem illő kopasz fejével és hosszú karjával nagy komolyan visszaballag az üzlet hátsó traktusába.

Melchior Kimmel visszaült az íróasztala mellé, és a zsúfolt fiókokat bámulta. Megint egy kíváncsiskodó, gondolta, csak értelmesebb és jobban öltözött a többinél. Vagy mégiscsak detektív? Melchior Kimmel egészen összehúzta aprócska szemét, amikor gondolatban felidézte beszélgetésük minden egyes szavát. Nem, ez az ember valóban zavarban volt, és egyébként is, mit akart

megtudni? Semmit. Az volt az érzése, hogy ez az ember ügyvéd, bár nem mondta, hogy az. Kimmel elővette a jegyzetfüzetét, amibe beírta a férfi nevét és a kért könyv címét, kiszakította a sárga papírlapot, és bedobta abba a fiókba, ahol az elintézetlen ügyek iratait őrizte. Ezt a mozdulatot, mintha egy jól bejáratott gépezet indult volna meg, újabb mozdulatok követték. Iratokat, leveleket, különböző méretű jegyzetfüzeteket rámolt el az íróasztal egyes fiókjaiba, mintha valamiféle bonyolult kapcsolótábla előtt ülne. Egész hatalmas testével dolgozott, mintha még az agytevékenysége is a két vastag karjába, kezébe összpontosult volna. Mielőtt az egyik kis barna jegyzetfüzetet eltette volna a megfelelő fiókba, kinyitotta, majdnem az utolsó lapon, és egy rövid függőleges vonalat húzott benne, aztán dátumot, és ezt a szöveget írta bele: „lásd B-2489” – ez a következő lapon látható szám volt, mínusz egy. Eddig hét, dátummal megjelölt függőleges vonalat írt erre a lapra, és három csillagot, ugyancsak dátummal. A csillagok azok a detektívek voltak, akiket felismert, és akik feltehetően azt hitték, hogy nem ismerte fel őket. A többiek látogatók voltak. De Kimmel az egész listának nem tulajdonított különösebb jelentőséget.

Nyújtózkodott, ásított, magasba emelte húsos öklét, és nagy élvezettel homorított. Aztán újra elengedte magát, és hátradől a bőrrel bélelt karosszékében. Behunyta a szemét, lógatta a fejét, az álla alatti zsírpárnára támasztotta. De nem szunnyadt el. Teljesen átengedte magát annak az édes örömnak, hogy elernyeszthette izmait, hogy a lustaság végigkúszik a testén, a karján, egészen ernyedt, duzzadt ujjá hegyéig. Mozzgalmas volt ez a szombat.

Tíz

Walter kilenc óra tájt érkezett haza. Egy tucat fehér krizantémot hozott Clarának. Az asszony a nappali szobában ült, és a díványra kiterített hivatali papírokkal foglalkozott.

– Hello – mondta Walter. – Sajnálom, hogy későn érkeztem haza vacsorára. De nem tudtam, hogy egyáltalán itthon leszel-e.

– Semmi baj.

– Ezt neked hoztam.

Odaadta a dobozba csomagolt virágokat.

Clara ránézett a dobozra, aztán fel a férjére.

Walter ajkáról eltűnt a mosoly.

– Tegyem vázába a virágokat? – kérdezte, és nagyon izgatott volt a hangja.

– Kérlek – válaszolta Clara olyan hűvösen, mintha semmi köze sem volna a virágokhoz.

Walter a konyhában kibontotta a dobozt, és vizet töltött egy vázába. Egy kártyát is írt a virágok mellé: „Az én, Clarámnak.” Összetépte a papírt, és bedobta az üres virágos dobozba.

– Milyen volt Ellie? – kérdezte Clara, amikor Walter behozta a virágokat a nappaliba.

Walter nem válaszolt. A vázát a kávézóasztalkára tette, kivett egy cigarettát az asztalon levő dobozból, és rágyújtott.

– Miért nem töltöd vele az egész éjszakát?

Nem is rossz ötlet, gondolta Walter, de nem nyitotta ki a száját, még a fogát is összeszorította. Kiment a konyhába, megmosta a kezét-arcát a mosogatónál talált szappannal, és egy papírtörülközővel megszáritkozott. Aztán lement a hallba, és kiment a házból. Clara még utánaszólt valamit, amikor kiment.

Walter körülnézett a Három Testvérben, hátha ott van Bill vagy Joel. Szívesen ivott volna velük valamit. De egyetlen ismerős sem volt ott. Intett Bennek, a naposnak, aztán szerzett egy manhattani telefonkönyvet, és keresni kezdte Ellie Briess számát. Egy Ellen Briesst és egy Elspetn Briesst talált. Az Elspeth Briess látszott a valószínűbbnek. Feltárcsázta. A központ jelentkezett, és közölte vele, hogy megváltozott a szám. Egy Long Island-Lennert negyedbeli számot adott meg.

Ellie vette fel a kagylót. Éppen aznap költözött ide, újságolta.

– Mit csinál most? – kérdezte Walter. – Vacsorázott már?

– Még rágondolni se volt időm... Négyig az iskolában kellett maradnom, és a bútorszállítók egyszerűen lecsapták minden holmimat a szoba közepére. Igazán sajnálom, de nemigen mehetek

el most vacsorázni.

Mégis olyan kedvesen tálalta mindezt, hogy Walter elmosolyodott.

– Talán segíthetnék magának – mondta. – Nem mehetnék fel? Itt vagyok a közelben.

– Hát ha nem zavarja a rendetlenség!

– És hol lakik?

– Brooklyn Street 187. Maysék csengőjét kell megnyomni.

Megnyomta Maysék csengőjét. Amikor az ajtónyitást jelző berregés felhangzott, benyomta az ajtót, párosával szedte a lépcsőket, és úgy szorította a pezsgős üveget a hóna alatt, mint egy rögbilabdát. A másik kezében egy csemegés-csomagot szorongatott, egy kis harapnivalót.

Ellie a második emeleten már várta a nyitott ajtóban.

– Isten hozta!

Walter idegesen állt meg előtte. Maga elé tartotta a papírcsomagot.

– Hoztam néhány szendvicset.

– Köszönöm. Jöjjön csak be, bár nem hiszem, hogy le tud ülni.

Walter belépett. A lakás egyetlen nagy, kétablakos utcai szobából állt, s a háttérben lévő hallból lehetett bejutni a konyhába és fürdőszobába. Walter egy pillantást vetett a szétszórt bőröndökre és kartondobozokra. Két hegedűtokot is látott, az egyik kopott, a másik új. Kiment Ellie nyomában a konyhába.

– Még ez is itt van – mondta, és kezébe adta a pezsgős üveget. – De nem hideg, mert a benedicti boltban éppen ma romlott el a hűtőszekrény.

– Pezsgő? Mit ünneplünk?

– Az új lakást!

Ellie úgy nézte a pezsgős üveget, mintha értene hozzá. Semmi olyasmit nem találtak, ami megtette volna jeges vödörnek. Ellie kivett egy törülközőt a nappaliban heverő dobozok egyikéből, és belegöngyölte a pezsgős üveget két tartály jégkockával.

– Amíg erre várunk, nem iszik egy whiskyt? – kérdezte.

– Remek ötlet.

– Kér szendvicset? Olyan finom szendvicseket hozott. Ez pulykás... és ez, ez milyen?

- Szarvasgombás.
- Szarvasgombás – ismételte Ellie.
- Szereti?
- Imádom.

Kibontott néhány tányért az újságpapírokból. Mokaszin volt rajta, szoknya és blúz, és egyáltalában nem volt kikészítve. – Nagyon örülök a társaságnak. Utálom, ha csomagolás előtt vagy után nem ihatok egyet, de nincs lehangolóbb, mint egyedül inni.

- Segítek inni is, csomagolni is. Mit csomagoljak?
- Egyelőre feledkezzünk meg róla.

Ellie Walter felé nyújtotta a tányért, és Walter elvett egy szendvicset.

Bevitték a poharakat és a tányérokat a nappaliba, és mert asztaluk nem volt, a padlóra terítették.

Ellie lenézett az egyik kottákat tartalmazó csomagra.

- Szereti Scarlattit?
- Hogyne. A zongoradarabjait, van is néhány...
- Csodálatos. Én hegedűn szoktam eljátszani.

Walter elmosolyodott. Letette a bőröndöket a földre, végre leülhettek a díványra. Úgy érezte, hogy már sokszor járt itt, és hogy néhány perc múlva, mihelyt megitták az italukat, szeretkezni fognak, mint máskor. Ellie egy Irma Gartner nevű New York-i asszonyról beszélt, akinek nagyon fog hiányozni, mert ő ment el helyette kéthetenként zenei könyvekért a könyvtárba. Irma Gartner is hegedült, de hatvanöt éves volt és nyomorék.

- Még most is nagyon jól játszik – magyarázta Ellie.
- Ha nem volna nő, kapna is állást valamilyen étteremben vagy más hasonló helyen játszó vonószenekarban, de ilyen korú asszonyt már nem szerződtetnek. Hát nem szomorú?

Walter megpróbálta elképzelni, kit szeretne Clara annyira, hogy szánalomból vagy barátságból meglátogassa – de nem sikerült. Ellie vállá lágyan sejlett fel a fehér blúz alatt, és Waltert elfogta a vágy, hogy átkarolja. Mi lenne, ha megtenné? Vagy örül neki, vagy nem. Vagy örül neki, vagy hűvössé válik, és akkor most találtakoztak utoljára. Ha nem teheti a karját a lány vállára, gondolta, akkor nincs értelme, hogy tovább kínozza magát és újra meg újra ide látogasson. A dívány karfájára tette a karját, aztán lecsúsztatta Ellie vállára. A

lány felnézett rá, aztán a vállára hajtotta a fejét. A vágy úgy futott végig Walter testén, mint a szőlőinda. Egyszerre fordították egymás felé a fejüket, és megcsókolták egymást. A csók hosszú volt, de aztán a lány hirtelen elfordult és felállt.

A szoba közepén megállt, Walterra nézett, szélesen, zavartan elmosolyodott.

– És mi jön ezután?

Walter megindult feléje, de látta, hogy a lány félénk vagy bosszús, és erre megállt.

Ellie lassan kiment a konyhába. A teste közömbösséget színlelt, de nagyon fiatalosnak látszott a szoknyában és blúzban. Megtapogatta a pezsgős üveget.

– Ha egy kis jeget teszünk a pohárba, jó lesz – mondta.

– Vagy nem szereti jéggel?

– De igen.

Ellie félénk, nyugtalan pillantást vetett a férjira.

– Nem vagyok pezsgőhöz öltözve. Várna még tíz percig? Itt vannak a poharak. Csak ilyen régimódi poharaim vannak.

A kezébe nyomta a poharakat, aztán bement a nappaliba, valami fehérét vett elő egy bőröndből. Aztán eltűnt a fürdőszobában.

Walter hallotta, hogy kinyitja a zuhanyt. Jeget tett a poharakba, és a pezsgős üveggel együtt lerakta az egészet egy bőrönd tetejére. A zuhany hosszú ideig folyt, és Walter egy újabb whiskyt akart magának tölteni, de aztán mégsem tette.

Ellie vastag fehér fürdőköpenyben és mezítláb jött ki a fürdőből.

– A legjobb ruhámat illene felvennem – mondta és kutatni kezdett a bőröndben.

– Ne vegyen fel semmit. – A fürdőköpeny frottírból volt, és Walternak hirtelen eszébe villant, hogy Clara gyűlöli a frottírt. – Azt szeretném, ha ezt is levetné.

Ellie nem vett tudomást erről a megjegyzésről, és Walter ezt a lehető legizgatóbb feleletnek érezte.

– Nyissa ki az üveget! – kérte a lány, és leült a padlóra a bőrönd mellé, nekitámaszkodott a díványnak.

Walter kiügyeskedte a dugót az üvegből és töltött. Csendben megízlelték az italt. Walter eloltotta a nagy lámpát, és csak a konyhából szűrődött be fény. A lány lábfeje csodálatosan szabályos,

keskeny és barna volt, mint az egész lába. Nem nagyon illett össze a kezével. Walter újra töltött.

– Ugye jó?

– Nagyon jó – jött a válasz. Ellie a díványnak támasztotta a fejét.

– Csodálatos. Néha szeretem a rendetlenséget. Most éppen szeretem.

Walter felállt, és egy zöld takarót terített a padlóra.

– Nem túl kemény ez a padló? – kérdezte.

Ellie hasra feküdt a takarón, a kezébe támasztotta az állát, és úgy nézett fel rá. Walter leült melléje. A pezsgő, mintha csak egy mesebeli kancsóból töltenék, nem akart elfogyni.

– Miért nem vetkőzik le? – kérdezte Ellie.

Walter levetkőzött, és aztán kibontotta a frottírköpeny övét. Csodálatosan puha volt a lány bőre, ahogy kezébe fogta a mellét, olyan lágy volt, mint a tej. Lassan és óvatosan mozgott, nehogy fájdalmat okozzon, hiszen a padló még a takarón keresztül is kemény lehetett, de Ellie, úgy látszott, észre sem vette, és később Walter is megfeledkezett a padlóról. De aztán volt egy világos, gondolkodásra alkalmas pillanata, és arra gondolt, hogy szeretkezett-e valaha ezzel a lánnyal valaki olyan jól, mint ő. Úgy érezte, mintha már sokszor lettek volna együtt, és hogy ez a gyönyör soha nem halványul el, míg csak élnek. És hogy Clara teljesen elhalványult Ellie mellett.

Azt akarta mondani, hogy szeretlek. De nem mondott semmit.

Ellie kinyitotta a szemét és ránézett.

Walter kitöltötte az utolsó csepp pezsgőt, és meggyújtott egy cigarettát, hogy együtt szívják el

– Tudod, hány óra? – kérdezte Ellie.

Walter haragudott magára, hogy nem vette le a karóráját.

– Még csak öt perc múlva kettő.

– Csak! – Ellie felállt, kinyitotta a rádiót, halkra. Aztán visszajött, és letérdelt mellé. Megcsókolta Walter homlokát.

Walter figyelte, hogyan veszi fel Ellie a köpenyt. Aztán ő is gyorsan felöltözött. Nem akart ottmaradni éjszakára, pedig érezte, hogy Ellie nagyon szeretné.

– Mikor látlak? – kérdezte.

Ellie felnézett rá, látni lehetett szemében a csalódást, hogy el akar

menni.

- Ne csináljunk terveket.
- Tehetek valamit érted?
- Hogy gondolod?
- Kisebb bevásárlásokat. Az új lakásba.

Ellie nevetett. Az üres könyvespolcnak támaszkodott. Walter a halvány fényben láthatta barnás kék szemét; mosoly tükröződött bennük és szerelem.

– Lehet, hogy sohasem lesz itt rend. Mondtam neked, hogy szeretem a rendetlenséget.

Walter lassan közelebb ment.

- Felhívlak.
- Kedves tőled – felelte.

Walter mosolygott, mikor megfogta Ellie csuklóját, és magához húzta a lányt. Megcsókolták egymást, és mindent újra kezdhettek volna, de Walter kinyitotta az ajtót. – Jóéjszakát – mondta és elment. Amikor lement a lépcsőn, könnyűnek és fiatalnak érezte magát, mintha testének minden porcikáját kicserélték volna. Mosolygott.

Clara felébredt, amikor belépett a hálószobába.

- Hol voltál? – kérdezte álmosan.
- Bill Iretonnal ittam.

Nem törődött vele, hogy a felesége rájöhet, hogy nem is Bill-lel volt. Azt sem bánta, ha rájön, hogy Ellie-vel volt.

De Clara, úgy látszik, újra elaludt, mert nem szólt többet.

Walter hétfő reggel felhívta Ellie-t, és megkérdezte, nem vacsorázhatnának-e együtt. Azt mondta volna Clarának, hogy Jonnal találkozik New Yorkban, és nem megy haza munka után. De Ellie azt felelte, hogy egész este gyakorolnia kell, feltétlenül, mert készülnie kell az osztályában alakult zenei szakkörre. Walter érezte a hűvösséget a hangjából. Úgy érezte, hogy a lány szakítani akar vele, és talán nem is akarja őt viszontlátni.

Hétfőn ebédidőben Walter bement a könyvtárba, és átlapozta a newarki lapok augusztusi számait, kíváncsi volt, hogy mit írtak a Kimmel-ügyről. Talált is egy helyszínen készült képet a holttestről. Zömök, fekete hajú asszony, de az arca elfordult, csak a világos színű, vérfoltos ruháját látni, amelyet csak félig borított a takaró.

Leginkább Kimmel alibije izgatta. De csak egyetlen mondat szólt erről, ez ismétlődött különböző változatokban: „Melchior Kimmel kijelentette, hogy a büntett estéjét Newarkban töltötte, és nyolctól tízig moziban volt.” Walter feltételezte, hogy ezt tanúk is igazolhatják, és hogy Kimmel alibijét nem vonták kétségbe.

De a gyilkost nem találták meg. Walter a gyilkosságot követő napokban megjelent számokat is átlapozta. Nem volt más nyom. Csalódottan és kissé bosszúsan hagyta el a könyvtárat.

Tizenegy

– Látnom kell téged – mondta Walter. – Legalább néhány percre!

Ellie végre beleegyezett.

Walter Lennertbe sietett. Még csak hét óra volt. Claudia azt mondta, hogy Clara aznap este Philpottéknál vacsorázik. Walter remélte, hogy Ellie egész este szabad lesz. Már a járdáról hallotta a hegedűjátékát. Megvárta, amíg háromszor elismételi az egyik zenei frázist, aztán becsengetett. Egy hangos akkord véget vetett a hegedűjátéknak. Megszólalt a kapu kinyitását jelző berregés.

Ellie most is a lakásajtóban várta. Walter meg akarta csókolni, de a lány azt mondta:

– Nem mehetnénk el valahová?

Dehogynem.

A lakás teljesen megváltozott: rózsaszínű szőnyeg a padlón, képek a falon, könyvek a polcokon. Csak az összecsomagolt kották – legfelül még mindig a Scarlatti – emlékeztették arra az estére. Ellie már hozta is a kabátját a gardróból.

Walter úgy határozott, hogy az Öreg Malom vendéglőbe viszi Ellie-t, Huntington közelébe, mert ott nem valószínű, hogy ismerősbe ütköznek. A kocsiban Ellie az iskoláról mesélt. A férfi úgy érezte, hogy szerelme mérföldekre eltávolodott tőle, és hogy

egyáltalán nem is hiányzott neki.

Két Martinit rendeltek. Walter jobb szerette volna, ha az intimebb hangulatú bárban isznanak, de a bár már elfoglalta egy hangoskodó társaság – valamilyen egyesületi összejövetelt vagy kanmurit rendeztek, és olyan zajt csaptak, hogy még az étterembe is behallatszott. Ellie elnémult, mintha zavarban lett volna Walter előtt.

– Szeretlek – mondta Walter.

– Nem, te nem szeretsz. Én szeretlek téged.

Ez a válasz szíven ütötte WALTERT, olyan édes fájdalmat érzett, mint egy kamasz.

– Miért mondod, hogy nem szeretlek?

– Mert tudom. És nem is teszem meg többé azt, amit akkor este, csak ha te is szeretni fogsz. Lehet, hogy akkor is csak azért tettem meg, hogy megbizonyítsam, milyen erős vagyok.

– Ó, Ellie! – vonta össze a szemöldökét Walter. – Ez túlságosan bonyolult. És nagyon oroszos.

– Hát félig orosz vagyok – mosolygott a lány. – És legyek egészen őszinte? Te nem szeretsz, de vonzódsz hozzám, mert nem vagyok olyan, mint a feleséged. Rosszul élsz a feleségeddel, ezért jössz hozzám, nem igaz? – Olyan halkan beszélt, hogy a férfinak erőlködni kellett, hogy megértse. – De nem vagyok olyan ostoba, hogy egy nő emberrel folytassak viszonyt, még akkor sem, ha beleszerettem.

– Ellie, én a világ minden asszonyánál jobban tudnálak szeretni. Nagyon szeretlek.

– És mondd, mit fogsz tenni ennek érdekében? Azt hiszem, semmit.

Ellie hangjában nem volt semmi harag. Mintha csak egyszerű tényeket közölt volna.

– Honnan tudod?

– Jó, hát nem tudom. Lehet, hogy tévedek.

Walter érezte, hogy Ellie komolysága sakk-matt helyzetbe hozta őt. Megértette, hogy nincsenek tervei a kettőjük jövőjéről, nincs semmiféle megoldási javaslata, talán még az érzelmei is hiányoznak hozzá. Hirtelen tárgyilagosan látta magát, úgy, ahogy Ellie látta őt, és nagyon szégyenkezett.

– Nem ismerlek, és mégis, azt hiszem, eléggé ismerlek ahhoz, hogy szeresselek – folytatta Ellie. – Azt hiszem, alapjában tisztességes ember vagy. És erős is. Azt hiszem, abban a pillanatban beléd szerettem, amikor megláttalak.

Walter nem volt benne biztos, hogy ő is elmondhatja ugyanezt. Hogy azon az estén, a vendégség estéjén...

– Nem volt valami vidám életem – folytatta Ellie.

– Az apám ivott. Tizenhat éves voltam, amikor meghalt. El kellett tartanom az anyámat, mert a bátyám ugyanolyan semmirekellő, mint az apám volt. Ez volt az egyetlen eset, amikor az ő akarata diadalmaskodott, nem az apámé. Egyetlen szilárd pont volt az életemben, a zene.

Kétszer voltam már szerelmes, de egyik sem volt komoly. Te komoly vagy. – Mosolygott, és nagyon fiatalnak látszott. Fiatalabbnak, mint a hangja. – A biztonságot szeretem. Otthonra vágyom. És gyerekekre.

– Én is – mondta Walter.

És egy olyan férfira, akire felnézhetek. Végleges megoldást keresek. És ilyen az én szerencsém, hogy épp beléd kellett botlanom.

– Pontosan értem. Nagyon is értem, amit mondasz.

– Walter az asztal barna fáját bámulta. – Még sohasem mondtam neked, hogy el szeretnék válni a feleségetől. Hamar. Valóban rosszul élünk. Ezt mindenki látja, aki beteszi a lábát hozzánk. Olyan hamar el szeretnék válni, amilyen hamar csak lehet.

Ez így is volt. De vajon feleségül akarja-e venni Ellie-t? Úgy érezte, hogy erre most még nem tud határozott választ adni, és ezért akadnak a további szavak a torkán.

– Mikor? – kérdezte Ellie.

– Néhány hét kérdése az egész. És akkor, ha még mindig kedveljük, ha még mindig szeretjük egymást...

– Néhány hét múlva én még mindig szeretni foglak. Látod, te kételkedsz. – Ellie rágyújtott egy cigarettára.

– Azt hiszem, okosabb, ha csak akkor látsz újra, ha már biztos vagy benne.

– Abban, hogy szeretlek?

– Abban, hogy elválsz.

Rendben van – mondta Walter.

– Túlságosan szeretlek. Érted? Ezt nem kellene elmondanom. Már azt is szeretem, ha a közeledben lehetek, legalább földrajzilag. Nem tehetek róla, ilyen vagyok. De azért nem fogok Marlborough Road környékén csellengeni.

Walter az öngyújtóját bámulta.

– Ne haragudj, de haza szeretnék menni. Nem tudok erről tovább beszélni, és másról még kevésbé.

– Jól van – felelte Walter. A pincért kereste, mert fizetni akart.

A férfitársaság még mindig ordította a bárban, amikor kimentek.

Még csak negyed tíz volt, mikor Walter hazaért, de Clara már az ágyban ült és olvasott. Megkérdezte tőle, hogyan érezte magát Philpottéknál.

– Nem mentem el mondta Clara, azon a színtelen hangon, amelyen a veszekedéseik kezdődtek.

Walter ránézett.

– Nem mentél el?

– Ma este láttam a kocsidat Ellie Briess lakása előtt.

– Szóval már azt is tudod, hogy hol lakik – mondta Walter.

– Vettem magamnak a fáradságot, hogy megtudjam.

Walter rájött, hogy Clara nagyon gondosan figyelhette őt, hiszen ma este legfeljebb öt percet állt a kocsija Ellie Briess lakása előtt, menet is, jövet is.

– És mit akarsz csinálni? Miért nem adod be a válópert házasságtörés címén? – Walter lassú mozdulattal kibontott egy csomag cigarettát, de a szíve hevesen dobogott, mert ez volt az első eset, hogy valóban elkövette azt, amivel a felesége vádolta.

– Mert meg vagyok győződve róla, hogy ez az ügy nem tart sokáig mondta Clara. Hanyatt feküdt a párnán, de mereven tartotta a fejét és a vállát, és szorosan összezárta a száját. Walter úgy látta, mintha éveket öregedett volna. Clara kitárta karját a férje felé: Drágám, gyere ide –, de az erőltetett kedvességtől visszataszítóan csengett a hangja.

Walter tudta, hogy Clara azt akarja, hogy csókolja meg, sőt még többet is akar. Ez már többször is megtörtént, mióta az asszony kijött a kórházból: nappal átkozta és vádolta őt, este pedig azzal akarta jóvátenni a dolgot, azzal akarta magához kötni, hogy vele

hált. Walter egyetlenegyszer engedett a kérésének, olyan kényszerű volt az asszony ölelése, hogy visszaborzadt tőle.

– Fejezzük be ezt végre. Elég volt. Nem tudok tovább várni.

– Mire?

– El akarok válni, Clara. Most már nem kérlek rá, hanem közlöm veled a tényt. És nem Ellie miatt, ezt is elárulhatom.

– Hat héttel ezelőtt még azt mondtad, hogy szeretsz.

– Tévedtem.

– Azt akarod, hogy megint megpróbáljak végezni magammal?

– Nem vagyok hajlandó életed, pontosabban életem végéig ápolónővért játszani melletted. Ha nem egyezel bele a válásba, Renóba megyek, és elintézem.

– Renóba! – mondta Clara gúnyosan.

Walter döbbenetesen nézett a feleségére. Az asszony most sem hitt neki. Ez nem sok jót ígért.

Tizenkettő

Valahol mögötte ott volt Ellie is, segített neki, és részt vett a dologban. Egészen közel volt. A buszban égtek a lámpák, és Walter látta, amint az utasok egyenként leszállnak, Clara is leszállt, valami takarófélével a karján. Walter hirtelen odalépett melléje.

– Clara?

Az asszony nem is volt nagyon meglepve, amikor megpillantotta.

– Beszélnem kell veled. – mondta. – A legnagyobb zűrben hagytuk félbe a hálósobában...

Clara morgott valamit, mintha vonakodott volna, de azért vele ment. Az út mentén haladtak.

– Csak még egy kicsit messzebb, hogy nyugodtan beszélgethessünk.

A sűrű bozóthoz közeledtek, amit már korábban kinézett magának.

– Ne menjünk túl messzire. A busz tíz perc múlva indul – jegyezte meg Clara, de minden nyugtalanság nélkül.

Walter rávetette magát az asszonyra. Mind a két kezével szorította a nyakát. Lerántotta őt a bozót alá, de minden erejére szüksége volt, hogy legyúrje ezt a különös módon elnehezült, férfitestnél is nehezebb testet, és Clara még vadul bele is kapaszkodott a bokrokba. Walter rángatta. A két kezével szorította a torkát, hogy ne tudjon kiabálni. Clara nyaka egyre keményebb volt. Mintha csak egy vastag kötelet csavarna. Félt, hogy nem tudja megölni. Aztán egyszerre csak észrevette, hogy megszűnt az ellenállás. Meghalt. Levette a kezét az asszony görcsös nyakáról. Felállt, és ráborította a takarót, amit az asszony magával hozott. Jeff is ott volt, most is olyan vidáman ugatott és ugrált, mint mindig, és amikor Walter kilépett a bokrok közül, Jeff követte.

És ott volt Ellie, az úton várt rá, pontosan ott, ahol ígérte. Walter egy fejbólintással jelezte, hogy megtörtént, és Ellie megkönnyebbülten fellélegzett. Megfogta a férfi karját, és ámulattal nézett fel rá. Éppen mondani akart valamit, amikor hatalmas dörrenést hallottak, mintha bomba robbant volna a lábuk előtt, vagy két kocsi ütközött volna össze. Szürke füstfelhő borított mindent.

– Eltűnt a híd! – mondta Walter. Nem mehetünk tovább!

De Ellie csak ment tovább. Megpróbálta visszatartani, de Ellie ment tovább, egyedül is.

Walter arccal lefelé feküdt, és megpróbált feltámaszkodni. Megfordította kábult, zúgó fejét. Ellie az, aki itt fekszik mellette? Mereven bámult, aztán a homályban felismerte Clara sötét fejét és keskeny arcát. Az asszony feléje fordult, úgy feküdt mellette.

– Mit álmodtál? – kérdezte nyugodt, élénk hangon, mintha már percek óta ébren lett volna.

Walter úgy érezte, hogy át lehet látni rajta.

– Semmi. Rosszat álmodtam.

– Mit?

– Mit? Nem is tudom.

Visszahanyatlott párnájára, és elfordította arcát. Csak nem beszélt hangosan álmában? Mereven feküdt, és arra várt, hogy majd az asszony mond valamit, és hogy semmit sem szólt, szerette volna hallani az alvást jelző gyenge lélegzést. De nem hallott semmit.

Érezte, hogy egy verítékcsepp végigfut a hátgerincén. Megragadta az ágy hűvös fáját, és azt csavargatta izzadt kezével.

Tizenhárom

Felhívta Ellie-t a Három Testvérből.

– Egyedül vagy? – kérdezte, mert a hangján azt érezte, hogy nincs egyedül.

– Nem, egy barátom van itt – mondta Ellie halkán.

– Pete?

– Nem, egy lány.

Walter maga elé képzelte Ellie-t, ahogy a hallban áll a telefonnál, háttal az ajtó nélküli nappali szobának.

– Csak azt akartam mondani, hogy a jövő szombaton Renóba utazom. Hat hétig leszek ott. Ez az egyetlen módja, hogy elintézzem a válást. – Walter várt egy ideig, de a lány meg sem szólalt. Walter elmosolyodott. – Hogy vagy, drágám?

– Jól vagyok.

– Gondolsz néha rám?

– Igen.

– Szeretlek – mondta Walter.

Némán hallgatták egymást.

– Ha néhány hónap múlva is ugyanezt érzed, megtalálász.

– Biztos, hogy ugyanezt érzem – felelte Walter, és letette a kagylót.

Clara a ház kapujában várta.

– Hallottad, mi történt? – kérdezte. – Balesetem volt. A kocsi egészen összetört!

Walter a hall asztalára dobta a táskáját. Clara egész testében remegett, de látta, hogy nem sérült meg. Átölelte a vállát, és a nappali díványához vezette. Napok óta ez volt az első eset, hogy hozzáért a feleségéhez.

Clara elmesélte, hogy egy teherautó jött neki, teljesen váratlanul bukkant elő az Oyster Bay melletti erdei bekötő útról. Ő legföljebb huszonöt mérfölddel ment, de a fák eltakarták a teherautót, és hallani sem hallhatta, mert a teherautó a lejtőn lefelé gurulva farolt ki az országúira.

– A kocsni biztosítva van – jegyezte meg Walter, és töltött egy pohárral az asszonynak. – De azért kíváncsi vagyok, milyen komoly a dolog?

– A kocsni eleje teljesen szétment. Majdnem felborultam! – Clara elrántotta a kezét Jeff kedveskedő csókjai elől, de aztán lehajolt, és idegesen megveregette a kutya hátát.

Walter odanyújtotta a konyakot.

– Idd meg. Ez megnyugtat.

– Nem akarom, hogy megnyugtassanak! – kiáltotta Clara, felugrott, és egy papírzsebkendőt az orrához szorítva felrohant a lépcsőn.

Walter töltött magának egy kis whiskyt szódával, de jég nélkül. Az ő keze is remegett, amikor felemelte a poharát. El tudta képzelni, hogy milyen hatással lehet ez az eset Clarára. Hiszen mindig azzal hengegett, hogy sohasem érte baleset. Walter felvitte magával az italt. Clara a hálószobában volt, az ágyra könyökölt, és még mindig sírt.

– Egyszer mindenkit érhet baleset – próbálta nyugtatni. – Ne hagyj, hogy teljesen kiborítson. Philpotték tudnak adni egy kocsit meg sofőrt is, nem igaz? Mert okosabb, ha néhány napig nem vezetsz.

– Ne tettesd, hogy érdekel a hogylétem! Miért nem mész el ma este is, menj csak a kis Ellie-hez! Nem kell hazajönnöd egy olyan asszonyhoz, akit gyűlölsz.

Walter összeszorította a fogát, és kiment a szobából, le a lépcsőn. Tudta, hogy valahányszor házon kívül tölti az estét, Clara azt hiszi, hogy Ellie-vel van. Arra gondolt, hogy most kellene elköltöznie. De az igazat megvallva attól tartott, hogy Clara valami ostobaságot követ el, felgyújtja a házat és benne ég, vagy valami ehhez hasonlót. Ez nem volt teljesen elképzelhetetlen. Most vigyázni fog rá. És közben ő is becsavarodik, mint a felesége.

Claudia bejött a szobába.

– Megengedi, hogy feltálaljam a vacsorát, Mr. Stackhouse?

Ez a szertartásosság, amellyel Claudia az asztalhoz hívta őket, merőben szokatlan volt. Walter azonban tudta, hogy lehallatszott fentről Clara ordítóása.

– Igen, Claudia. Megyek, szólok a feleségemnek.

Tizennégy

Éppen reggeliztek, amikor megszólalt a csengő. Claudia a konyhában volt, Walter nyitott ajtót. Egy táviratot hoztak Clarának. Walter sejtette, hogy az anyósa táviratozott.

Clara gyorsan elolvasta a sürgönyt. – Anyám haldoklik – mondta. – Az orvos értesített.

Walter kezébe vette a táviratot. Clara anyját újabb szélütés érte, és legfeljebb harminchat órája volt hátra.

– Legjobb, ha repülővel mész – jegyezte meg.

Clara hátratolta a székét és felállt.

– Tudod, hogy nem repülök.

Walter tudta. Clara félt a repülőgéptől.

– De azért végre elmész hozzá. – Kiment Clara után a hallba, mert az asszonynak aznap korán kellett indulnia. Kilenckor találkoznia kellett valakivel.

– Természetesen. Rendbe kell szednem a pénzügyi dolgait, hiszen évek óta nem törődött velük – mondta Clara bosszúsan. Felkapott néhány iratot a hall asztaláról, és betette a dossziéba, amelyet mindig magánál hordott.

– Kár, hogy a kocsid éppen most ment tönkre.

– Igen. Az egész ügy még költségesebb így.

Walter elmosolyodott.

– Nem akarod elvinni a kocsimat?

– Szükséged lehet rá.

– Csak ma és holnap van szükségem rá. Szombaton már nincs.

Walter szombat reggel akart Nevadába repülni.

– Csak tartsd meg a kocsidat – mondta Clara.

Walter szippantott egyet a cigarettájából.

– Hány órakor indulsz?

– Késő délután. Van valami dolgom a hivatalban, amit el kell intéznem, akármi van is az anyámmal.

– Megpróbállak felhívni – mondta Walter. – Mikor vagy benn?

– Minek?

– Hogy tudjam, mikor indulsz. Talán segíthetek valamiben – tette hozzá türelmetlenül. Haragudott önmagára. Ugyan mi az ördögöt segíthetne neki?

– Hát, ha akarsz, tizenkettő körül felhívhatsz – mondta Clara, és ahogy kinézett az ablakon, megpillantotta Philpotték nagy Packardját, amint a házuk elé gördül.

– Itt van Roger. Mennem kell. Claudia! Készítsen ki néhány holmit az ágyra, hogy gyorsan be tudjak csomagolni. A szürke ruhámat és a zöld kosztümöt. Három és négy között jövök haza.

Ezzel már el is ment.

Walter délben felhívta Clarát a hivatalában. Az asszony azt mondta, hogy busszal megy, és fél hatkor indul a Harmincnegyedik utcai autóbusz-pályaudvarról.

– Busszal! – lepődött meg Walter. – Nagyon fáradt leszel. Órákig tart az út.

– Mindössze öt óra Harrisburgig. A vonatok mind rosszkor indulnak. Mennem kell, Walter. *Fél* egyre ebédre várnak. Locust Valleyben. Szervusz.

Walter mérgesen tette le a kagylót. Kigombolta a gallérját, de a gomb leszakadt, és kétszer is koppant a parafa parkettán. Úgy tervezte, hogy kikíséri Clarát, de közben lázadozott saját udvariaskodása ellen. Bár voltak dolgok, amiket még szombat előtt meg szeretett volna beszélni Clarával. Például, hogy mit kezd a házzal. Mert a ház természetesen Claráé. De hát mi köze hozzá, hogy mit csinál vele? Egyébként is Claránál jobban senki sem tud törődni az ilyen dolgokkal.

Felhúzta a nyakkendőjét, hogy ne nyíljon szét a gallérja, és végiggereblyézte a haját a fésűvel. Aztán csengetett Joannak. Néhány levelet akart megírni. Joan azonban nem jelentkezett, és

Walternak eszébe jutott, hogy a titkárnőnek most van az ebédideje. Maga látott neki a levélírásnak, de nemsokára megjött Joan, két papírzacskó volt a kezében.

– Vettem magának valamit ebédre mondta, mert biztosan nem eszik semmit, ha nem gondolkod magára. Ez a mai jó cselekedetem.

– Köszönöm szépen – felelte Walter meglepődve. Nem szokott Joan ilyen szívességeket tenni. Benyúlt a zsebébe. – Engedje meg, hogy kifizessem.

– Nem, ma az én vendégem. – Kivett egy szendvicset meg egy műanyag kávéskannát a csomagból, és letette az asztalra. – Mr. Stackhouse, nem tudom, mi történt itt az irodában, mi van magával és Mr. Cross-szal, de azt meg szeretném mondani, hogy ha kilép innen, vagy egy másik irodába megy, nagyon szívesen magával maradnék, ha el tudja intézni. A fizetés nem számít.

Ez nagyon jót tett Walter önbizalmának. Az irodában ugyanis minden további nélkül tudomásul vették hathetes elmaradását. Walter feltételezte, hogy a hat hét alatt Mr. Cross értesíteni fogja, hogy nem kell visszatérnie. Cross értésére adta, hogy tud Jensennel együtt szőtt távozási tervükről, és tegnap azt is megmondta Walternak, hogy nincs meglegedve a munkájával.

– Lehetséges, hogy megváltoznak a dolgok – mondta Walter. – Sőt, remélem, hogy megváltoznak. Ha nem jönnek vissza ide, Joan, akkor is igyekszem kapcsolatban maradni magával.

– Nagyszerű – mosolyodott el Joan kerek arca.

– De egy szót se szóljon erről itt az irodában!

– Dehogy szólok. Remélem, vigyáz magára, Mr. Stackhouse.

Walter elmosolyodott.

– Köszönöm.

Amint Dick ebédideje lejárt, Walter átment hozzá, hogy megkérdezze tőle, mennyit sejt szerinte Cross a terveikből. Dick azt válaszolta, hogy Cross neki csak annyit mondott, hogy elégedetlen Walter munkájával, mert hiányzik belőle a lelkesedés. Dick arra kérte Waltert, hogy szedje össze magát, és dolgozzon tisztességesen addig, amíg itt vannak a cégnél.

– Azt se bánám, ha holnap már be se kellene jönnöm – jegyezte meg Walter.

Dick rosszállóan nézett rá.

Walter kiment, és betette maga mögött az ajtót.

Negyed hatkor ott volt az autóbusz-pályaudvaron. Mindjárt meglátta Clarát, az újságárusnál keresett valamit. Testhezálló, új, zöld tweedkosztüm volt rajta.

– Még egy dolgot szeretnék mondani – kezdte, amikor Walter odaért hozzá. – A kocsni holnapra kész lesz, de az első ütköző újrakrómózásáért ne fizess külön. Ez benne volt az árajánlatban. A művezető megpróbálja majd letagadni.

Walter felvette a kék bőröndöt. Clarának még oda kellett mennie az egyik ablakhoz, hogy megtudakoljon valamit. Walter várt, a feleségére meredt.

– Meddig akarsz Harrisburgban maradni? – kérdezte tőle, amikor visszajött.

– Szombaton már itthon leszek. De az is lehet, hogy már holnap este.

Clara a férjére nézett. Arca eleven volt és mosolygós, de a szemében néhány könnyesepp fénylett, és ez megdöbbenetette Waltert.

– És ha meghal? – kérdezte a férfi. – Nem maradsz ott a temetésre?

– Nem.

Clara előrehajolt, felemelte az egyik lábát, és addig egyensúlyozott a magas sarkú cipőjében fél lábon, amíg le nem vette a másik cipő sarkára tapadt parányi papírdarabkát. Automatikusan kinyújtotta a karját, hogy Walter segítsen neki, és a férfi meg is fogta a kezét.

Különös érzés futott végig rajta, amikor az asszony ujjai hozzáérttek, a vágnak és a gyűlöletnek, a reménytelen gyengédségnek a keveréke, de Walter azonnal elfojtotta magában az egészet, mihelyt megértette, mit érez. Hirtelen arra vágyott, hogy szorosán átölelje a feleségét most, az utolsó pillanatban, aztán pedig ellökje magától.

– És még valami – mondta Clara, és a kiskabátja zsebéből egy összehajtott papírlapot vett elő. – Ezt a két embert holnap fel kellett volna hívnom. Kérlek, hívd fel Mrs. Philpottot, és mondd be neki a számokat. Ő már tudja, mit kell tennie. – Clara lenézett, amikor felhúzta az egyik fekete sevrókesztyűjét –, és Walter észrevette, hogy

egy könnycsepp hull a kesztyűre.

Nyugtalanul figyelte a feleségét. Azon töprengett, vajon az anyja miatt van ennyire oda, vagy valami másért.

– Azonnal hívj fel, ha megérkeztél. Akármikor hívhatsz.

– Nem örülsz, hogy negyvennyolc órát váratlanul nélkülem tölthetsz? Miben töröd a fejed? Nem viszed magaddal Ellie-t Renóba?

Gonosz, kényszeredett mosollyal nézett Walterra, mintha boszorkányagyában mindent előre kitervelt volna, mintha előre tudná, hogy a férfi soha többé nem lesz együtt Ellie-vel, hogy számára nem terem több boldogság a földön.

Walter a bőrönddel a kezében megindult a felesége nyomában, a buszok felé. Erősen szorította a bőrönd fogantyúját, és arra gondolt, bárcsak lenne elég bátorsága hozzá, hogy Clara fejéhez vágja a bőröndöt. Aztán letette a csomagot a többi New York-pittsburghi csomag mellé.

– Nem látszol nagyon boldognak – mondta Clara ragyogva.

Walter halvány mosolyt erőltetett az arcára, úgy nézte a feleségét, de aztán ezt a mosolyt is elnyelte. Ha eléggé gyűlölné ezt az asszonyt, gondolta.

– Hol áll meg útközben a busz? – kérdezte váratlanul.

– Hol áll meg? Nem tudom. Valószínűleg csak Allentownban. – Még mindig azzal a merev, zavarodott mosollyal nézett körül. – Azt hiszem, most már felszállhatok.

Felkapaszkodott a busz lépcsőin. Walter figyelte, ahogy végigmegy az ülések közti kis folyosón, és a kocsi végében ül le, de nem az ablak melletti ülésre. Azután kinézett, mosolygott és integetett. Walter is felemelte egy kicsit a karját. Az órájára nézett. Öt perc múlva indul a busz. Hirtelen sarkon fordult, és visszament a váróterembe. Szívesen ivott volna valamit, de csak elment a bárpult mellett kifelé.

A kocsiját egy parkolóhelyen hagyta, néhány utcányira a pályaudvartól. Kihajtott a parkolóból, és keletnek fordult. Az úton összetorlódtak a kocsik. Egy busz ráfordult a sugárútra dél felé. Nem látta, hogy ez a Clara autóbusza-e. Nyugodtan, szinte lépésben haladt előre a nagy forgalomban, újra elakadt, és rágyújtott egy cigarettára. A New York-pittsburghi busz éppen előtte fordult be a

Tenth Avenue-ra, egy pillanatra még Clarát is látta.

Amikor a lámpák jobb felé szabadot mutattak, Walter a busz nyomába eredt, amely egyenesen haladt a városból kifelé, a Holland Tunnel irányába. Az alagútban is követte a buszt.

Newarkban megállok, megfordulok és visszamegyek, gondolta. Newarkról eszébe jutott Melchior Kimmel. Talán elhajt az üzlete előtt. Lehet, hogy még nyitva lesz. Lehet, hogy a könyve is megérkezett időközben.

De Newarkban is csak követte az autóbusz kenyér formájú, szürke testét. Amikor egy piros lámpa megállította, és néhány pillanatra szem elől tévesztette a sarkon beforduló buszt, ideges lett.

Rágyújtok egy cigarettára, és ha elszívtam, visszafordulok, gondolta.

A busz végre rátért a városból kivezető hosszú üzletsorok egyikére, és Walter továbbra is a nyomában maradt.

Mire gondolhat most Clara, töprengett. Pénzre? Ha meghal az anyja, az adó levonása után ötvenezer dollárt fog örökölni tisztán. Talán ez jobb kedvre deríti. Vagy órá gondol meg Ellie-re? Lehet, hogy sír? Vagy a *World-Telegram-ot* olvassa, és semmi ilyesmire nem gondol? Elképzelte, hogy Clara leteszi az újságot, hátratámaszkodik, ahogy szokott, pihenteti egy kicsit a szemét. Elképzelte, hogy megmarkolja az asszony vékony kis nyakát.

Mennyi bátorság kell egy gyilkosság elkövetéséhez? Mennyi gyűlölet? Vajon eléggé gyűlöli-e ő Clarát? Nem elég a gyűlölet, gondolta magában, hanem sokféle erő összejátszása kell hozzá, amelyek közül csak egyik a gyűlölet. És valamiféle örültség. Úgy gondolta, hogy ő túlságosan is józan. Legalábbis ebben a percben. Mert ha most is azt érezné, amit a múltkor, mikor szerette volna megütni Clarát. De még sohasem ütötte meg. Mindig túlságosan józan volt. Még most is, amikor követi a buszt, amikor ideálisak a körülmények. Minden olyan, mint álmában.

Elhatározta, hogy csak az első megállóig követi a buszt. Odamegy Clarához, és azt mondja neki, amit álmában mondott. Amit Melchior Kimmel mondhatott. *Clara, beszélnem kell veled. Gyere.* Csak néhány méternyit mennének vissza, aztán megismétlődnének a pályaudvari keserű szavak: Clara mondana valamit Ellie-re, ostobának nevezné őt, hogy ennyit autózott utána minden értelem

nélkül, aztán pattanásig feszült idegekkel visszakisérhetné az asszonyt a buszhoz. Walter akaratlanul is rúgott egyet a lábával, és a kocsi nekiiramodott. Egészen lenyomta a gázpedált, és csak akkor engedte vissza, amikor túlságosan közel került az előtte haladó kocsinhoz.

Megpróbálta elképzelni, hogy mi történne, ha mégis megtenné. Először is nem volna alibije. Aztán fennáll a veszély, hogy valaki meglátja a buszmegállónál, hogy Clara hangos „Walter!!”-jére mindenki felfigyel, hogy az emberek emlékezni fognak rájuk, ahogy elindulnak az országúton.

Ellie pedig meg fogja vetni érte.

De azért csak hajtott a száguldó busz után.

Eszébe jutott az első találkozása Clarával: egy régi iskolatársával, Hal Sheppsszel ebédelt együtt San Franciscóban. Hal hozta magával Clarát. Véletlenül, mondta később Hal, és ez igaz is volt, csak Walter akkor még nem tudta. Még most is emlékszik rá, hogy összeszorult a szíve, amikor meglátta Clarát. Szerelem – első látásra. Később Clara is ugyanezt mondta. Walter még most is emlékezett rá, hogy félt, amikor felhívta Halt aznap délután. Attól tartott, hogy Hal és Clara jegyesek, vagy legalábbis szeretik egymást. Hal megnyugtatta, hogy nem. *De légy óvatos, figyelmeztette, nagyon önfejtű teremtés. Veszedelmes nő, a szerelemben is, a szakításban is.* Walter emlékezett rá, milyen kedves, milyen ellenállhatatlan volt az első hetekben. Elmondta, hogy két férfi volt az életében, egy-egy évig járt velük, feleségül akarták venni, de ő nemet mondott. Walter biztos volt benne – abból, amit Clara mondott hogy mindkét férfi a gyenge emberek közé tartozott. Clara azt mondta, hogy szereti a gyenge embereket, de férjet nem választana közülük. Walter gyanította, hogy Clara mindenki másnál gyengébb embernek tartotta őt, és ezért ment hozzá. Nem volt valami kellemes gyanú.

Vasúti sínek ütődtek Walter kocsija aljának, nagy, robbanásszerű zajjal, és Walter feje megrázkódott, amikor az autó nagyot zökkent. A busz gyorsan haladt. Walter-nál fél hat múlt tíz perccel. A füléhez tartotta az órát. Megállt. Bal kezével tartotta a kormányt, találomra hét óra öt percre állította be az órát, aztán fel is húzta. Egy félóra múlva tart pihenőt a busz, gondolta.

Az út emelkedett és kanyargott. A busz sebességet váltott,

Walternek is le kellett lassítania. Baloldalt a távolban megpillantotta egy város fényeit. Sejtelve sem volt, merre járhatnak.

A dombtetőn a busz lelassított, és nyomában Walter is. Láta, hogy a busz hirtelen balra fordul, és megrémült, mert úgy látszott, hogy a busz tovább gurul, és lezuhan a szikláról. A jármű otromba teste eltűnt a sűrű sötétségben.

Walter is felért a tetőre. A fekete foltból egy facsoport bontakozott ki, a busz egy sarló alakú szabad térségen állt meg egy vendéglő előtt. Walter továbbhajtott, a vendéglő után leállt az út szélére, és eloltotta a kocsni lámpáit. Kiszállt, és elindult visszafelé a vendéglőhöz. A sarló alakú térséget az étterem hol vörösben, hol levendulakékben villódzó neonfénye világította meg. Walter tekintete Clara vékony, ürge alakját kereste a buszból kiszálló utasok közt. De sehoni sem látta. Amikor közelebb ért, a buszba is benézett. Clara már kiszállt.

Walter kinyitotta az étterem üvegajtáját, és bement, körülnézett a pultnál és az asztaloknál. Sehoni sem látta Clarát. Úgy érezte, hogy szerepet játszik, méghozzá meggyőzően – az aggódó férj szerepét, aki azért követte és keresi a feleségét, mert meg akarja ölni. Néhány perc múlva ujjai ráfonódnak a nyakára, de nem fogja megölni, hiszen az egész csak játék. Csak tetteteli a dolgot, utánozza a gyilkosságot.

Aztán a női vécé ajtaját figyelte, és csak akkor vette le róla a szemét, amikor újabb vendégek léptek be az üvegajtón. Azután újra szemügyre vette a hosszú pultot és az asztalokat, most már alaposabban.

Kiment, körbejárta a buszt, aztán visszajött, és megállt a pult végénél, alig néhány méternyire a női vécétől. Megnézte az ajtó fölötti órát, és megigazította a saját óráját. Hét óra huszonkilenc. Nem is tévedett sokat.

– Meddig állunk itt? – fordult Walter egy pultnál ülő férfihoz.

– Tizenöt percig – válaszolta a férfi.

Walter néhány lépést tett az ajtó felé, de aztán visszafordult. Becslése szerint hét perc telt el a megérkezése óta. Mégiscsak a legvalószínűbb a női vécé. Csakhogy Clara nem használta a nyilvános illemhelyeket, hacsak nem volt elkerülhetetlenül szükséges. Gyűlölte őket. Walter sarkon fordult, és egyenesen

szembenézett azzal az emberrel, akit az előbb megkérdezett. A férfi elfordította a tekintetét. Walter lassan megindult a bejárati ajtó felé. Az egyik falat teljesen beborította egy hatalmas tükör, de Walter nem merete megnézni önmagát. Csak arra vigyázott, hogy ne ráncolja a homlokát, mert ettől olyan feltűnő, mély árok keletkezett a szemöldökei közt, hogy gyakran még idegenek is megbámulták.

Gyorsan a busz körül álldogáló emberek felé ment. Clara nem volt köztük. Lábujjhegyre állt, úgy nézett be a buszba. Harmadáig már tele volt utasokkal. Lehet, hogy ez nem az a busz? De az elején ott volt a New York-Pittsburgh tábla. Lehetséges, hogy két busz indult egyszerre?

Walter ujjaival a kabátja zsebében matatott. Darabokra tört egy gyufás skatulyát, és a szemetet zsebéből a földre szórta. Várt, és közben lassan megkerülte a buszt. Már letelhetett a tizenöt perc. Megfordult és hirtelen beleütközött valakibe.

– Bocsánat!

– Bocsánat – válaszolta papagájra emlékeztető hangon egy nő és továbbment.

Walter egész testét elöntötte az izzadság. Láta, hogy a vezető is kijön az étteremből. A busz lassan újra megtelt. Walter kimeresztette a szemét, úgy bámulta a sötét utat a tér előtt és mögött. Nem valószínű, hogy Clara elsétált. Visszanézett az étterem kivilágított ajtajára. Az étterem üres volt. A bejárat felett tovább ragyogott hol levendula, hol vörös színben a neon felirat: Szivárvány Étterem.

A busz motorja beindult. Walter megfigyelte, hogy a vezető végigmegy az ülések közt, és kezével számolja az utasokat. Aztán újra a kocsii elejére ment, megállt és kinézett az ajtón.

– Még egy utasra várunk – hallotta a vezető szavait.

Walter biztos volt benne, hogy Clara hiányzik. Ököibe szorult a keze a zsebében. Láta, hogy a sofőr bemegy az étterembe, bekiabál – hogy mit, azt nem értette –, aztán látta, hogy újra kijön.

A vezető felsegített a buszra egy nehézkesen mozgó kövér asszonykát.

– Nem tudja, van-e még valaki a női vécében? – kérdezte.

– Nem láttam senkit – válaszolta a nő.

Walter őrhelyéről beláthatta az országút sötét széleit, az étterem bejáratát és a busz ajtaját. A busz motorja felbőgött, és a talaj

megremegett Walter lába alatt. Aztán a busz előbb hátra-, majd előregurult, végül pedig felhajtott az országútra. Walter összeszorította a fogát, hogy ne kiáltson. Bement az étterembe, odament a női vécéhez. Szerette volna megrángatni az ajtaját, és Clara nevét kiáltani. De nem tette. Homlokát ráncolva kísértelt az étteremből.

Egyetlen elfogadható magyarázatot talált, hogy az asszony egy piros lámpánál Newarkban leugrott a buszról. Arra már nem volt ideje, hogy a bőröndjét is magával vigye. De hát nem őt kereste-e a busz sofőrje? Ki hiányozhatott volna, ha nem Clara? Walter mind a két irányban szétnézett az országúton, de senkit sem látott. Rohanni kezdett a kocsija felé. Jólesett a futás, de aztán megcsúszott a kavicson, és amikor megpróbált megállni, elvágódott. Megsebezte a tenyerét, de remélte, hogy a nadrágja nem szakadt el. Ahogy visszaindult, még mindig Clarát kereste félőrülten az országúton. Aztán abba hagyta a keresést, és nagyobb sebességre kapcsol.

Tizenöt

Walter nem sokkal tizenegy után ért haza. A házban egyetlen lámpa sem égett. Felment a lépcsőn, és látta, hogy a hálószoba üres. Aztán újra lement, félig-meddig még mindig azt remélve, hogy a nappaliban megpillantja Clara bőröndjét vagy valami más jelét annak, hogy itt van. Rágyújtott egy cigarettára, és rákényszerítette magát, hogy leüljön. Néhány percig a kanapén ülve várta a telefon csengetését, amely majd csak megmagyarázza, hol van a felesége. De a telefon nem szólalt meg.

Feltárcsázta Ellie számát. Nem vették fel a kagylót.

Kocsiba ült, és elindult Lennertbe. Jólesne egy konyak, gondolta. Nyugtalan volt, úgy érezte, hogy résen kell lennie, mert valami ismeretlen veszedelem fenyegeti. Bűnösnek érezte magát, mintha csakugyan megölte volna a feleségét, és elcsigázott agya újra

felidézte a busz körüli várakozás perceit. Láta, amint Clarával az út menti sűrű kis erdő felé tart. Önkéntelenül is jobbra-balra ingatta a fejét, mintha ravasz keresztkérdésekre kellene kitérő válaszokat keresnie. De hát nem történt meg. Ebben biztos volt. Az út hirtelen ugrálni kezdett a szeme előtt, erősen megszorította a kormányt. Fények villantak fel és homályosultak el az úton. Észrevette, hogy esik az eső.

Ellie ablakai sötétek voltak. A kocsiját sem látta, sem az utcán, sem a ház melletti üres telken. Mégis reménykedve nyomta meg a csengőt. Semmi válasz.

Elhajtott egy vendéglőbe, néhány utcával arrébb, és rendelt egy Martellt. Olyan sokáig itta a konyakot, ameddig csak lehetett, aztán visszament Ellie háza elé. Még mindig sötét volt minden, most is hiába csengetett. Visszament a vendéglőbe.

– Mi a baj? – kérdezte a felszolgáló. – Csak nincs valakije itt a kórházban?

– Tessék?

– Azt hittem, itt van valakije a kórházban. – A felszolgáló felkapott egy poharat, és elkezdte törölgetni. – Tudja, itt az utca végén van a kórház.

– Nem tudtam – felelte Walter. – De senkim sincs kórházban.

Érezte, hogy hiába itta meg a konyakot, a foga mindjárt vacogni kezd.

Fél egykor újra megpróbálkozott Ellie csengőjével. Éppen el akart indulni, amikor Ellie kocsija befordult az utcába. Walter szíve megdobbant. De nem Ellie vezetett. Peter Slotnikoff ült a kormány mögött.

– Hello, Mr. Stackhouse – üdvözölte Peter, boldog mosollyal.

– Hello – válaszolta Walter.

– Most jövünk Gordonéktól – mondta Ellie, amikor kiszállt. – Egész este vártunk.

Walternak eszébe jutott, hogy Gordonék néhány nappal ezelőtt telefonáltak, és Clarával együtt meghívták.

– Nem tudtam elmenni.

– Szaladnom kell Ellie. Alig hét percem van – mondta Peter. – A kocsit az újságárusbódé előtt hagyom.

– Köszönöm. Örültem, hogy láttalak. Pete. – Ellie megpaskolta

Peter kezét a kocsi ablakpárkányán, kedvesen, plátóian, gondolta Walter. – Jó éjszakát.

Peter elhajtott.

Walter hirtelen tudni szeretete volna, vajon Pete sejti-e, hogy viszonya van Ellie-vel, azért hajtott el ilyen gyorsan, vagy csakugyan el kell érnie a vonatot. Walter és Ellie egymásra néztek. Két hete nem látta a lányt.

– Történt valami? – kérdezte Ellie.

– Csak látni szerettelek volna, mielőtt elutazom. Felmehetnénk.

Ellie szeme mosolygott, de Walter érezte, hogy meg akarja őrizni kettőjük közt a távolságot.

– Jól van – felelte a lány, megfordult, és kinyitotta a kaput.

Lassan felkapaszkodtak a lépcsőn, és bementek Ellie lakásába.

– Nagy kár, hogy nem jöttél el Gordonékhoz – mondta Ellie. – Jon is ott volt.

– Teljesen megfeledkeztem róla.

– Nem ülsz le?

Walter nyugtalanul leült.

– Clara Harrisburgba ment az anyjához. Nagyon beteg az asszony. Azt hiszem, meg is hal.

– Rettenetes – mondta Ellie.

– Ez természetesen semmit sem változtat a terveimen. Szombaton elutazom.

Ellie leült a karosszékbe.

– Aggódsz Clara miatt?

– Nem. Egyáltalában nem rendítette meg az eset. Nincs nagyon jóban az anyjával. – Megdörzsölte a bokáját a tenyerével. – Ihatnék valamit, Ellie?

– Természetesen! – Felállt, hogy elkészítse az italt. – Vízzel vagy szódával?

– Vízzel és jég nélkül, ha lehet.

Walter felállt, és felvette Ellie hegedűjét a kanapé lábánál levő hosszú asztalkáról. Alig érezte a súlyát. A fény felé tartotta, és elolvasta a húrok alatt a feliratot: *Raffaele Gagliano. Napoli, 1821.* Letette a hegedűt, kiment a konyhába, és kinyitotta az edényszárítón álló whiskys üveget. Ellie Walter felé nyújtotta a poharat. Walter elvette, és a másik kezével magához rántotta a lányt, és megcsókolta,

hosszan, kétségbeesetten. De nem érezte ugyanazt a boldogságot, mint azelőtt. Pedig Ellie karjai a nyaka köré fonódtak. Hirtelen belehasított: lehet, hogy nem is szerelmes Ellie-be, és soha nem is fogja szeretni. Lehet, hogy egy hónap múlva a lány becsületessége, fénylő orra, frottírköpenye ugyanúgy taszítja majd, mint ahogy egy hónappal ezelőtt vonzotta? De nem is Ellie miatt akar elválni, idézte az eszébe. Ha megmondaná Ellie-nek, hogy sohasem fogja feleségül venni, elég ostoba helyzetbe kerülne, hiszen már megígérte, hogy elveszi. Elengedte Ellie-t, és bevitte az italát a nappaliba. Érezte, hogy a lány azt reméli, vele tölti az éjszakát. Érezte, hogy a lány azt szeretné, ha ő kérlelné.

– Valami baj van? – kérdezte Ellie. – Nyugtalanít valami?

Miközben Ellie-re várt, azt képzelte, hogy elmondja neki, hogyan követte az autóbust. De most visszariadt ettől.

– Nem, dehogy.

– Az irodában is rendben van minden? Nem bánják, hogy elmész hat hétre?

– Rosszallják, de nem törődöm vele. December közepén Dick Jensennel együtt amúgy is el akarjuk hagyni a céget. Önálló irodát szeretnénk nyitni. Egy kis jogsegélyező irodát. Ha felmondanak, egyáltalán nem bánom. Egyelőre fizetés nélküli szabadságot adtak.

– Miféle jogsegélyező irodát?

– Magánszemélyek részére. Nem is foglalkoznánk vállalati ügyekkel. Részeg autóvezetőknek, kilakoltatott bérlőknek és hasonlóknak akarunk jogi segítséget nyújtani.

Walter csodálkozott, hogy erről a tervéről még nem beszélt Ellie-vel.

– Ez óriási változás – mondta Ellie.

– Valóban.

– Ne haragudj, de fel kell hívnom valakit, nem akarok nagyon későn telefonálni.

Walter végighallgatta Ellie beszélgetését Virginia nevű kolléganőjével, aki – emlékezett vissza Walter – ugyanabban az iskolában tanít. Ellie megbeszélte vele, hogy reggel jöjjön érte, mert a kocsija a vasútállomás előtt parkol.

– Gyakran találkozol Pete-tel? – kérdezte Walter, mikor a lány befejezte a beszélgetést.

– Nem nagyon. Kocsi nélkül nem tud egykönnyen ide járni. – Ellie újra leült, és Walterra nézett. – Nem hiszem, hogy komolyan érdeklődik utánam.

Walter mosolygott ennyi becsületességen. A lány oldalra fordult a széken, karját a háttámla tetején nyugtatta, bájos, nyúlánk alakjából áradt a nyugalom. Walter visszaemlékezett arra, hogy mennyire szerette Ellie nyugalmát, hallgatását, azt, hogy különbözik Clarától. De most nyugtalan volt. Odament Ellie-hez, eléje térdelt, és átkarolta a testét. Megcsókolta a bőrét a ruhája V alakú kivágásában, a nyakát, aztán az ajkát. Érezte, hogy a lány teste elernyed a karja közt.

– Itt akarsz maradni ma éjjel? – kérdezte.

Lassan felállt, tenyerével végigsimította a lány homlokát és hullámos haját a homloka fölött.

– Inkább várnék még.

Ellie ránézett, de Walter úgy látta, hogy nem csalódott és nem bosszús.

– Lehet, hogy nem látlak, amíg vissza nem jövök, Ellie. Lehet, hogy Clara már holnap este hazajön. Legalábbis nem elképzelhetetlen.

Ellie felállt.

– Jól van. És most elmész?

– El.

Walter az ajtóhoz ment, de aztán megfordult, újra megölelte a lányt, és vadul szájon csókolta.

– Szeretlek, Walter.

– Én is szeretlek – felelte a férfi.

Tizenhat

– Remélem, hogy nem tart sokáig a haldoklása – mondta Claudia. – Akár szereti az ember, az anyját, akár nem, borzasztó

végignézni valakinek a haldoklását, és akármilyen kemény ember is Mrs. Stackhouse, ezt ő sem tudná könnyen elviselni.

– Bizony nem tudná – Walter Claudia karcsú barna kezét figyelte, amint elrakja a reggeli edényt. – Ma délelőtt fel is hívom – tette hozzá. Felállt az asztaltól. Szerette volna most rögtön felhívni Harrisburgot, de nem akart Claudia jelenlétében beszélni a feleségével.

– Itthon vacsorázik ma este, Mr. Stackhouse?

– Nem tudom. Lehetséges, hogy Mrs. Stackhouse is megjön. De azért nem érdemes visszajönnie. Otthon maradhat ma este is. – Felvette a zakóját a székről. Claudia csak nézte. Walter tudta, hogy valami olyasmit akar mondani, hogy ha ő nem főz, Walter nem eszik semmit. Sietett az ajtó felé. – Holnap reggel találkozunk. Tizenegyig itthon leszek.

Walter azonnal felhívta Harrisburgot, mihelyt beért az irodába. Egy nő vette fel a kagylót, azt mondta, hogy ő Mrs. Haveman ápolónője.

– Mrs. Stackhouse ott van? – kérdezte Walter.

– Nem, nincs itt. Tegnap estére vártuk. Kivel beszélek?

– Walter Stackhouse-zal.

– Hol van Clara?

– Nem tudom – mondta Walter kétségbeesve. – Tegnap fél hatkor feltettem a buszra. Este meg kellett volna érkeznie. Üzenetet sem kaptak tőle?

– Semmit. És az orvos szerint Mrs. Havemannek legfeljebb néhány órája van hátra.

– Felírná a számomat? Montague öt-hét-kilenc-három-nyolc. Kérje meg Mrs. Stackhouse-t, hogy azonnal hívjon fel, amint megérkezik.

Walter felhívta a Knightsbridge Ingatlanügynökséget. Beszélt Mrs. Philpott-tal, és megkérdezte tőle, nem kapott-e Clarától valamiféle üzenetet tegnap fél hat óta.

– Nem, de nem is vártam semmilyen üzenetet. Nem tudja, hogy van az édesanyja?

– Nem tudom, hogy hova lett *Clara* – felelte Walter. – Felhívtam Harrisburgot, de még nem érkezett meg. Pedig tegnap este tizenegy körül meg kellett volna érkeznie.

- Szent isten! Csak nem történt valami baja a busznak?
- Semmilyen értesítést nem kaptam mostanáig.
- Hát ha ma délelőtt nem kap valami hírt, azt hiszem, értesíteni kellene a rendőrséget.

Mrs. Philpott vékony, de bölcs hangja megnyugtatta Waltert.

- Igen, meg fogom tenni. Köszönöm, Mrs. Philpott.

Walter tízkor értekezletre ment, ott volt tizenkettőig.

Aztán egyenesen az irodájába ment, hogy értesítse a rendőrséget, de Joan átszólt a szomszéd szobából, hogy a philadelphiai rendőrségről telefonáltak vagy tizenöt perccel azelőtt. Megadtak egy számot, azt kell visszahívnia.

- Hívja azonnal – mondta Walter. Hirtelen úgy érezte, hogy Clara meghalt, hogy egy erdőben megtalálták a holttestét, összetörve, megkéselve.

– Mr. Stackhouse? – kérdezte egy vontatott hang. – Itt Millard kapitány a Philadelphia tizenkettedik körzetből. Egy női holttestet találtak ma reggel egy Allentown melletti szikla aljában, feltehetően Clara Stackhouse-ét. Nagyon kérjük, jöjjön azonnal az allentowni halottasházba, segítsen megállapítani a halott személyazonosságát.

Tizenhét

Nem volt semmi kétség. Elég volt a bal lábat látnia a rongyos harisnyában. A rendőrtiszt egészen csípőig felhúzta a takarót. A szétszakadt szoknya félig megfeketedett a vértől.

- Meg tudja állapítani?
- Hadd lássam a többit is.

A rendőrtiszt teljesen fellebbentette a takarót.

Walter behunyta a szemét, amikor megpillantotta Clara összezúzott fejét, de aztán újra kinyitotta, és rámeredt az asszony keresztbe tett karjára, amely látszólag természetesen pihent a testén, bár összetörve és élettelenül.

– A bőröndje ott van benn – mondta a rendőrtiszt. – A buszon maradt. Legyen szíves, fájadjon be ide. Szeretnénk, ha válaszolna néhány kérdésre.

Walter egy pillanatra megkapaszkodott az ajtófélfában, aztán bement a másik szobába. Látott már azelőtt is hullákat – bomba-szaggatta holttesteket, csendes-óceáni hadszíntéren –, és öklendeznie kellett, amikor rájuk nézett. De ez rosszabb volt. Halványan látta a rendőrtiszt sötét alakját, amint az íróasztala mögé kerül, erős, mint a bika. Walter lehajtotta a fejét, nehogy elájuljon. A fertőtlenítő szaga felkavarta a gyomrát. Aztán megint felegyenesedett, nem akart rosszul lenni. A rendőrtiszt egy székre mutatott, Walter engedelmesen odament és leült.

– Feleségének teljes neve? – kérdezte a férfi az íróasztalnál.

– Clara Haveman Stackhouse – Walter betűzte a neveket.

– Kora?

– Harminc.

– Születési helye?

– Harrisburg, Pennsylvania.

– Gyerek?

– Nincs.

– Legközelebbi hozzátartozója?

Walter megadta Clara anyjának a nevét és címét Harrisburgban. Figyelte, hogy a rendőrtiszt milyen nyugodtan tölti ki a kérdőíveket –, mintha mindennap ezt csinálná.

– Megvan a tettes? – kérdezte Walter.

– A tettes? – csodálkozott a rendőrtiszt.

– Hát aki a gyilkosságot elkövette – mondta Walter.

A rendőrtiszt megdörzsölte az orrát.

– A halál oka feltehetően öngyilkosság, Mr. Stackhouse, hacsak nem találunk újabb bizonyítékokat. A holttestet egy szikla tövében találták meg.

Erre Walter nem is gondolt. Nem is hitte el.

– Honnan tudják, hogy nem lökte le valaki?

– Ennek a megállapítása nem a mi feladatunk. Természetesen fel fogják boncolni.

Walter felállt.

– Valakit mégiscsak érdekelhetne, hogy leugrott, vagy lelőtték.

Tudni akarom.

– Kérem, beszélhet az illetékessel – válaszolta a férfi, és fejével a Walter háta mögötti sarok felé intett.

Walter körülnézett, és egy civil ruhás fiatalembert pillantott meg, akit eddig észre sem vett. A férfi felemelkedett a székéből, és halvány mosollyal az arcán Walterhoz lépett.

– Jó napot – mondta. – Lawrence Corby hadnagy vagyok, a philadelphiai rendőrség gyilkossági csoportjából.

– Jó napot – morogta Walter.

– Mikor látta utoljára a feleségét, Mr. Stackhouse?

– Tegnap. Fél hatkor, az autóbusz-pályaudvaron, New Yorkban.

– Lehetett valami oka a feleségének, hogy öngyilkosságot kövessen el?

– Nem. Clara... – Walter félbeszakította magát. Visszaemlékezett felesége könnyeire a buszvégállomáson. – Lehetett – mondta gyorsan. – Bár nemigen hiszem. De nagyon ki volt borulva.

– Megnéztem ma azt a sziklát – mondta a fiatalember.

– Nem valószínű, hogy egyszerűen leesett. Nem könnyű oda feljutni. Vagy tíz méterig lejtős a szikla, aztán meredeken zuhan lefelé. – A kezével is mutatta. – Véletlenül senki sem fog ott leesni. A szikla nincs messzire a vendéglőtől, és ha valami erőszakos dolog történt volna, valaki biztos meghallja.

Walter eddig nem gondolt rá, hogy a szikla éppen *ott* van. Most már eszébe jutott, hogy a vendéglő magaslatra épült, és a környező sötétség sejteni engedte, hogy mögötte meredek a lejtő. Megpróbálta maga elé képzelni Clarát, amint a buszról egyenesen odafut, felrohan az étterem mellett, és leugrik. De nem sikerült. És mikor tehetette?

– Kétlem, hogy a feleségem az öngyilkosságnak ezt a módját választotta volna. Ez nem rá vallana. Igaz, hogy egy hónappal ezelőtt már elkövetett egy öngyilkossági kísérletet, altatóval. Azt hiszem, foglalkozott az öngyilkosság gondolatával. – Rájött, hogy összevissza beszél. A nyomozónak a helyzethez nem illő, halvány mosolya fogva tartotta Walter tekintetét. – Remélem, valaki majd csak kivizsgálja az ügyet – tette hozzá.

– Kivizsgáljuk – mondta Corby.

Az íróasztalnál ülő férfi megszólalt:

– Itt vannak a hölgy ékszerei. Legyen szíves, itt írja alá. Az egyik

fülbevaló hiányzik.

Odatolta a nehéz arany karkötőt, a két gyűrűt, az igazgyöngy fülbevalót, ugyanolyan kis halomban, ahogy odahaza szokta látni Clara öltözőasztalán.

Walter odakaparta nevét a vonalra. Aztán kabátjának zsebébe tette az ékszereket.

– Mielőtt eltávozik, fel szeretném tenni önnek a szokásos kérdéseket. – A fiatal hadnagy apró kék szeme kíváncsi tekintetet vetett Walterra. – Tudomása szerint voltak-e a feleségének ellenségei?

– Nem – felelte Walter. Gondolatban sorra vette mindazokat, akik nem szerették Clarát, azokat az embereket, akiket megbántott, amióta dolgozik. – Nem volt olyan ellensége, aki képes lett volna megölni.

Walter fokozódó érdeklődéssel figyelte ezt a fiatalembert. Végre valaki, aki kérdéseket tesz fel, aki megpróbál valamit. Nem lehet több huszonöt vagy huszonhat évesnél, gondolta Walter, de értelmesnek és ügyesnek látszik.

Corby hadnagy leült a rendőrtiszt íróasztalának a sarkára, és keresztbe fonta karját.

– Hazament ön, miután az autóbusz-pályaudvaron elbúcsúzott a feleségétől?

Walter egy pillanatig habozott.

– Igen. De nem egyenesen. Egy barátommal akartam találkozni, aki Long Islandben lakik. Egy ideig ide-oda autóztam.

– Találkozott a barátjával?

– Igen.

– Hogy hívják a barátját?

Walter megint habozva válaszolt.

– Ellie Briess. Lennertben lakik. Talán...

Walter nem folytatta. Corby hadnagy bólintott.

– Szükségem lenne a címére.

Walter megadta Ellie címét és telefonszámát, és megfigyelte, hogy a hadnagy felírja egy puha fedelű barna füzetbe, amit a zsebéből húzott elő.

– Meg akarja nézni a sziklát is? – kérdezte Corby hadnagy.

Walter szeme előtt újra megjelent a nagy étterem, újra látta az

éles fényeket. Hirtelen eszébe jutott, hogy Clara ismerte ezt az utat: többször járt erre Long Islandból Harrisburg felé menet és vissza. Valószínűleg tudott a szikláról is. – Nem, inkább nem szeretném.

– Gondoltam, hátha mégis meg akarja nézni.

– Nem – rázta a fejét Walter. A hadnagy ceruzájának mozgását figyelte, amint végigszánt a füzet egyik lapján. Láttá magát, hogy megragadja Clara torkát, lerántja a szikláról, látta, hogy mind a ketten zuhannak, egyenesen az éles sziklára, a lenti bozótba. Behunyta a szemét, és amikor újra kinyitotta, látta, hogy a hadnagy őt figyeli.

– Meg kell várnunk a boncolás eredményét – jegyezte meg Corby. – De azért nem tartja lehetetlennek, hogy mégis öngyilkosság?

Walter úgy érezte, hogy ez a kérdés nem tartozik a hivatalos rutinkérdések közé.

– Nem tartom lehetetlennek. Nem tudom, mi történt.

– Ez természetes. Estére megkapjuk a boncolási jegyzőkönyvet, és értesíteni fogjuk az eredményről.

Corby kezét nyújtott, és amikor Walter megrázta a kezét, egy pillanatra udvariasan elkomolyodott az arca. Aztán megfordult, és gyorsan kiment a szobából.

– Meg tudná mondani, hova küldjük holnap a holttestet? – kérdezte az asztalnál ülő rendőrtiszt.

Walternak eszébe jutott a temetkezési vállalkozó, mindennap elhaladt mellette, amikor az országútról letérve átvágott Benedict felé.

– Még nem tudom biztosan. Megtelefonálnám később.

– Éjjel-nappal nyitva vagyunk.

A temetkezési vállalkozó is. Legalábbis ezt ígérték a neonfények.

– Készen vagyunk? – kérdezte Walter.

– Készen.

Walter kilépett az utcára a borús délutánba. Egy pillanatra gondolkoznia kellett, hogy hol hagyta a kocsiját, és amikor elindult a kocsihoz, eszébe jutott Clara bőröndje. Visszafordult.

A rendőrtiszt azt mondta, hogy a bőröndöt még nem nézték át, és holnap, a holttesttel együtt hazaküldik. Walter úgy érezte, hogy ez az ember szándékosan barátságtalan és közönyös. A Clara holmijával

kitömött kék vászonfedelű bőrönd ott volt kétméternyre a fák mellett.

– De nem volt benne semmiféle írás, csak ruhanemű – mondta Walter.

– Szabály az szabály – felelte a rendőrtiszt, és fel se nézett.

Walter haragosan nézett rá, aztán megfordult, és kiment az irodából.

Elindította a kocsiját, amikor eszébe jutott, hogy figyelmeztetnie kellene Ellie-t. Majdnem négy óra volt. Éppen otthon lesz. Kinyitotta a kocsiját, ki akart szállni, de aztán meggondolta magát. Rájött, hogy nem szeretné, ha a hadnagy meglátná, amikor telefonál. Bár a hadnagnak se híre, se hamva. Odábbhajtott néhány házzal, és egy drugstore-ból telefonált.

Elmondta Ellie-nek, hogy Clara meghalt, és hogy a rendőrség véleménye szerint öngyilkos lett. Félbeszakította Ellie kérdéseit, és azt mondta neki:

– Most Allentownban vagyok. A rendőrségen megmondtam, hogy tegnap este nálad voltam. Lehet, hogy felhívnak, hogy ellenőrizzék a vallomásomat.

– Rendben van, Walter.

– Nem mondtam meg nekik, hogy *mikor* találkoztunk. Természetesen azt kell mondanunk, hogy tizenkettő után.

– Fontos ez?

Walter a fogát csikorgatva átkozta Ellie idegességét. Pete egyébként is látta őt tizenkettő után.

– Nem – mondta Walter. – Nem fontos.

– Azt mondom majd, hogy fél egy körül értél ide – közölte Ellie, mintha azt várná, hogy Walter ellenkezni fog.

– Igen, természetesen.

– Ráérsz most? Nem akarsz idejönni?

– De igen, máris megyek.

– Hagyd ott a kocsidat, és gyere vonattal.

– Hagyjam itt?

– Túlságosan feldúlt a hangod, jobb, ha nem vezetsz.

– Megyek. Néhány óra múlva ott leszek. Várj rám.

Tizennyolc

– Nem mondhatom egyszerűen azt, hogy nem az én hibám – jelentette ki Walter, és széttárta a karját. – Rá kellett volna vennem, hogy menjen el idegorvoshoz. Ragaszkodnom kellett volna hozzá, hogy elkísérjem erre az útra. Nem tettem meg.

– Biztos vagy benne, hogy öngyilkos lett? – kérdezte Ellie.

– Nem vagyok benne biztos. De ez a legvalószínűbb. És számíthattam volna rá.

Walter hirtelen lerokkadt a karosszékekbe.

– Abból, amit mondtál, látni lehet, hogy minden, ami mostanában történt Clarával, az öngyilkosság felé taszította. Még a néhány nappal ezelőtti autóbalesete is.

– Igen. – Walter az imént az altató-ügyet is elmesélte Ellie-nek, aki meg sem lepődött. Ellie sok mindent tudott kettejük viszonyáról: vagy az ösztönei súgták meg neki, vagy kitalálta. – Tulajdonképpen nem vagyok biztos benne, hogy öngyilkos lett. Egyszerűen nem tudom elképzelni, hogy Clara leugrik egy szikláról. Inkább valami könnyebb halálnemet választott volna.

– A rendőrség nyomozni fog, ugye?

Walter vállat vont.

– Igen. Kinyomozza, ha tudja.

– Nem mondhatod, hogy a te hibád, Walter. Nem kényszeríthetsz senkit, hogy menjen idegorvoshoz, ha nem akar.

Walter tudta, hogy Jon is ezt mondaná.

– Tudott Clara a kettőnk dolgáról? – kérdezte Ellie.

Walter bólintott.

– Gyanította. Már hetekkel azelőtt is, hogy én egyáltalán észrevettelek. Valahányszor későn mentem haza, mindig azzal vádolt, hogy veled voltam.

Ellie összeráncolta a homlokát.

– Miért nem mondtad el ezt?

Walter egy pillanatig késlekedett a válasszal.

– Patologikusan féltékeny volt, még a férfi barátaimra is – mondta aztán csöndesen.

– Sajnálom, hogy gyanakodott. Egy okkal több, hogy elkövesse az öngyilkosságot. Aztán a válás...

– Clara soha nem hitte el, hogy igazán szeretlek. – Walter felugrott, és újra járkálni kezdett. – Szüksége volt valakire vagy valamire, hogy féltékenykedhessen. Hát most véletlenül volt is miért.

– Mit mondtál a rendőrségen, hol töltötted az estét? – kérdezte Ellie.

Walter habozott. El akarta mondani az egészet Ellie-nek. De aztán eszébe jutott Corby: minden válaszát felírta a jegyzetfüzetébe.

– Először azt mondtam... ha jól emlékszem, azt mondtam, hogy autóztam egy ideig, szerettelek volna megtalálni, és vártam rád. Később aztán hazamentem. Aztán újra elmentem, és az este nagy részét házon kívül töltöttem.

Ellie behozott egy szendvicset egy tányéron, és letette a dohányzóasztalra. Ránézett a férfira, és óvatosan ezt mondta:

– Arra gondoltam, hogyha... ha a rendőrség sem biztos benne, hogy Clara öngyilkos lett, könnyen azt gondolhatják, hogy neked volt okod rá, hogy meggyilkold.

– Miért mondogd ezt?

– Azért, mert... mert el akartál jönni hozzám. És az egész helyzet olyan...

– Nem fognak ilyesmit gondolni – jelentette ki Walter homlokát ráncolva. – Corby még fel sem hívott.

– Azt mondtad, hogy fél nyolc körül történt, nem igaz?

– Azt.

– Hol voltál fél nyolckor?

Walter homlokán mélyebb lett a ránc.

– Azt hiszem, otthon voltam. Hazamentem, miután Clarát feltettem a buszra.

– Gordon fél nyolc körül felhívott. Senki sem vette fel a kagylót.

– Lehet, hogy már újra elmentem.

– Fél kilenckor megint hívott. Tudom, mellette ültem a telefontónál.

– Akkor már biztosan nem voltam otthon.

Walter érezte, hogy elsápad. És Ellie úgy nézett rá, mint aki észrevette.

– Csak arra gondoltam, hogy ha mégis megkérdezik, jobb volna, ha pontosan meg tudnád mondani, hol voltál. Nem tudod, hogy hol lehettél fél nyolckor?

– Nem – tiltakozott Walter. – Lehet, hogy Huntingtonban. Be kellett kapnom néhány falatot. Nem figyeltem az időt. Nem fognak ilyesmiket kérdezni, Ellie.

– Jól van. Lehet, hogy nem.

Ellie leült a díványra, de még mindig nyugtalan volt az arca. Egyenesen ült, fél lábát maga alá húzva. – Miért nem eszed azt a szendvicset?

Lehet, hogy valahol legbelül Ellie is őt gyanúsítja, töprengett Walter.

A telefon újra megszólalt. Ellie felvette.

– Halló, Jon! – Ellie megfordult, és Walterra nézett. – Szent isten!... Nem. sajnos nem tudom... Igaza van, jobban tenné.

Walter Ellie-t figyelve, merev léptekkel kerülgette az asztalkát. Már benne van az esti lapokban, Ellie meglepő nyugalommal figyeli őt, vélte Walter. Azt várta, hogy jobban fog aggódni miatta. És nem gondolta volna, hogy ilyen jól tudjon színlelni, mint ahogy most Jonnak játszik.

– Biztosan az egyik barátjánál lesz – mondta Ellie. – Igen, talán Iretonéknál... Remélem, hogy sikerül. Nagyon köszönöm. Jon, hogy felhívott. – Ellie letette a kagylót. – Azt hiszem, jobb, ha nem mondom meg Jonnak, hogy itt vagy.

Walter vállat vont.

– Én azt se bántam volna. Jon azt mondja, hogy már benne van az újságokban?

– Igen, de ő Dick Jensentől tudta meg, Dick már délután felhívta. Nem akarsz felhívni Iretonékat, hogy náluk aludj ma este? Talán jobb, ha nem mész haza ma este.

Walter legszívesebben Ellie-nél maradt volna, de úgy érezte, hogy a lány nem szeretné.

– Nem akarok odamenni. Semmi kedvem újra elmondani a történeteket. Inkább hazamegyek.

– Tudsz majd otthon aludni?

– Tudok. Indulok is.

Ellie biztatóan a férfi nyakszirtiére tette erős kezét. Megcsókolta az arcát.

– Hívj fel bármikor, amikor csak akarsz. Akár ma este is.

– Köszönöm, Ellie.

De egy ujjal sem ért hozzá. Hirtelen eszébe jutott, hogy ma este még Allentownba kell telefonálnia, megmondani, hova küldjék Clara holtestét.

– Köszönöm – mondta még egyszer és elment.

Tizenkilenc

Odahaza egy Clarának címzett távirat várta, dr. Meacham, Clara édesanyjának az orvosa küldte: az asszony délután három óra huszonötökor meghalt. Walter letette a sürgönyt a hall asztalára.

Éjfél volt. Arra gondolt, hogy felhívja Jont. De aztán mégsem hívta.

Betty Ireton telefonált. Walter gépiesen beszélt vele, megköszönte a meghívást, hogy jöjjön át, és maradjon náluk. Bill is beszélt vele, és felajánlotta, hogy átjön érte, és elviszi, de Walter ezt is köszönettel elhárította.

Később felhívta Benedictben a Wilson-Hall temetkezési vállalatot, és megbeszélte, hogy Clarát égessék el. Majd az allentowni halottasházat hívta fel, és megkérdezte, mit állapított meg a boncolás. Semmilyen belső, szervi elváltozást nem találtak – csak a zuhanás okozta sérüléseket. Walter megadta nekik a Wilson-Hall temetkezési vállalat címét.

Azon az estén Walter a dolgozószobájában feküdt, a ház néma csendjét figyelte, és arra gondolt, hogy ezt már soha többé nem fogják megtörni Clara gyors, mérges léptei a hallban, hogy Clara soha többé nem zavarja meg őt a dolgozószoba magányában. Különös módon mindez nem rendítette meg. Rádöbbsent, hogy eddig

még egyetlen könnyet sem ejtett. Mert Clara nem is volt igazán emberi lény, gondolta. Elgyötört agyában az asszony úgy jelent meg, mint valami vad, viharos forgószél, amely utolsó erőszakos mozdulatával önmagát is kioltotta – nincs tovább. Ahogy Clara anyjához a magányos, szörnyű halál illet, Claráé is valósággal a testére szabott halál volt. Sok kétség és kétértelműség kavargott abban a viharban, amelyet Clara támasztott az agyában, de hiszen Clara iránti érzései mindig is tele voltak kétértelműséggel. És közben egyszerre csak elaludt.

Az ajtó csukódásának zajára riadt fel. Aztán ráeszmélt, hogy Claudia érkezett meg, hűsége senkihez, mint mindig, hét órákor. Felvette a házikabátját és lement.

Claudia a reggeli lappal a kezében állt a konyhában.

– Mr. Stackhouse, már tegnap este olvastam, de egyszerűen nem tudom elhinni!

Walter kivette a kezéből az újságot. A Long Island-i helyi lap volt, a címlapon hozta a hírt. Még egy képet is közölt, Clarának azt a mosolygós fényképét, még akkor adta oda a lapnak, amikor megválasztották az egyik Long Island-i klub elnöknőjének.

BENEDICTI ASSZONY HOLTTESTE PENNSYLVANIÁBAN

Végigfutott a beszámolón. Feltehetően öngyilkosság, közölték. Volt egy mondat Clara bőröndjéről, hogy a buszon találták meg, és egy másik mondat arról, hogy a férj állapította meg a holttest személyazonosságát.

– Maga látta őt, Mr. Stackhouse?

Claudia szinte földbe gyökerezett lábbal állt ott, tágra nyílt barna szeméből könnyek szivárogtak.

– Láttam – válaszolt Walter. Észrevette, hogy a bőröndről szóló mondatot ugyanazokkal a szavakkal fogalmazták meg, mint Kimmel történetében. Előző este nem vett újságot. Túl fáradt volt hozzá. Most viszont csodálkozott, hogy miért nem vett. Kezét Claudia vállára tette és megszorította. Nem tudta, mit is mondjon. Készítene nekem egy kávét, Claudia? Semmi mást.

– Hogyne, Mr. Stackhouse.

Dick Jensen, Ernestine McClintock és még néhány szomszédja

telefonált délelőtt. Valamennyien együtt éreztek vele, és felajánlották segítségüket, de Walternak nem volt szüksége rájuk. Aztán Jon telefonált, és akkor Walter is összetört, és elsírta magát, először. Jon felajánlotta, hogy átjön és vele marad. Walter nem akarta, bár Jonnak szabad szombatja volt. Csak abba egyezett bele, hogy este hatkor Jon átjön, és együtt vacsoráznak.

Délután kettőkor megszólalt a telefon, Corby hadnagy jelentkezett Philadelphiából. Arra kérte Waltert, hogy legyen szíves, jöjjön este hét órára a Philadelphiai Központi Rendőrkapitányságra.

– Mi történt? – kérdezte Walter.

– Ezt most nem tudom elmagyarázni. Sajnálom, hogy ide kell fárasztanom, de nagyon nagy segítséget adna nekünk, ha átjönne – mondta Corby igen udvarias hangon.

– Ott leszek – egyezett bele Walter.

Kíváncsi volt, vajon Corbynak sikerült-e elfognia valami gyanús személyt, kicsikarnia valamilyen vallomást. De nem volt ereje hozzá, hogy bármit is elképzeljen, hogy egyáltalán gondolkozzon. Tegnap izgatott és nyugtalan volt, ma viszont ólmos fáradtság lett rajta úrrá.

Walter felhívta Jont, és közölte vele, hogy Philadelphiába kell mennie, és csak késő este találkozhatnak. Jon felajánlotta neki, hogy elviszi, vagy vele megy.

– Köszönöm – hálálkodott Walter. – Felszedhetnélek öt óra körül, a lakásodnál?

Jon igent mondott.

Walter kocsiját New Yorkból kifelé már Jon vezette. Jonnak is elmondta, mint Ellie-nek, és – Walter várakozásának megfelelően – Jon is ugyanazokat a válaszokat adta, mint Ellie. Azonban Jon viselkedésében valami mást is érzett – szembetűnő megkönnyebbülést, hiszen még a Walterrel folytatott komoly beszélgetésében is alig tudta palástolni örömét, hogy Clara végérvényesen kilépett barátja életéből – méghozzá önként.

– Ne érezz bűntudatot – ismételte Jon. – Ezt én most jobban tudom, mint te. De fél év múlva már te is fogod tudni.

Húsz

Jon a kocsiban maradt, és Walter egyedül ment be az épületbe. Egy íróasztal mögött ülő rendőrtől megkérdezte, hogy hol találja Corby hadnagyot.

– Száztizenhetes szoba, a folyosó végén.

Walter odament és bekopogtatott.

– Jó estét – üdvözölte Corby egy fejbólintással, mosolyogva.

– Jó estét. – Walter egy tagbaszakadt ötvenes férfit pillantott meg, aki kissé előrehajolva ült az egyenes támlájú széken, a térdére könyökölve. Walter kíváncsi volt, vajon ez-e az az ember.

– Mr. Stackhouse, Mr. De Vries – mondta Corby.

Biccentettek egymásnak.

– Láttá már máskor is Mr. De Vriest?

Munkásféle lehet, gondolta Walter. Barna bőrzakó, barnás-őszes haj, kerek, nem túlságosan értelmes arc, de a szeme csupa érdeklődés vagy talán egyszerűen csupa jókedv.

– Nem hiszem – válaszolta Walter.

Corby a széken ülő emberhez fordult:

– És maga mit mond?

A görnyedt vállakon ülő őszes-fej bólintott.

Corby hadnagy kényelmesen ráhajolt az íróasztalára. Fiús mosoly ült ki az arcára, de ha az ember a kis szájára, a szabályos fogaira nézett, nem érzett jóindulatot. Walternak nem tetszett ez a mosoly.

– Mr. De Vries úgy véli, hogy maga volt az az ember, aki megkérdezte tőle, hogy meddig áll a busz. Aznap este, amikor a felesége szerencsétlenül járt a Szivárvány vendéglő közelében.

Walter újra ránézett De Vries-re. Valóban ő volt. Most már emlékezett is erre a kerek, jellegtelen arcra, ahogy feléje fordul a kávéscsésze felett. Megnedvesítette az ajkát. Megértette, hogy Corby azért írta le őt De Vries-nek, mert gyanakszik rá.

– Látja, ilyen a véletlen – mondta Corby, olyan vidáman nevetve, hogy Walter összerázkódott. – Mr. De Vries teherautó-sofőr egy

pittsburghi vállalatnál. De néha busszal megy vissza Pittsburghba. Jó ismerősünk. Csak azt kérdeztem meg tőle, hogy nem látott-e valamilyen gyanús külsejű egyént a megálló körül ólálkodni aznap este.

Walter nem nagyon hitte, hogy így történtek a dolgok. Eszébe jutottak Corby tegnapi kérdései: Találkozott a barátjával? Hogy hívják a barátját?

– Igen – válaszolta Walter –, ott voltam. Követtem a buszt. Beszélni akartam a feleségemmel.

– És beszélt vele?

– Nem, nem találtam meg. Mindenütt kerestem – Walter nyelt egyet. – Végül megkérdeztem ettől az embertől, hogy meddig áll itt a busz.

– Nem ülne le, Mr. Stackhouse?

– Nem.

– Miért nem mondta el ezt eddig?

– Arra gondoltam, hogy talán rossz buszt követtem.

– Miért nem mondta el, amikor megtudta, hogy a felesége meghalt? Ezek szerint az a történet, amit elmondott, hogy Long Islandben autózgatott, hazugság – állapította meg Corby a maga udvarias modorában.

– Igen – válaszolta Walter. – Nagy ostobaság volt tőlem. De megjedtem.

Corby hadnagy kigombolta a zakóját, és kezét a nadrágzsebébe süllyesztette. Szűk mellényén, egy láncon valami egyetemi jelvény csüngött.

– Mr. De Vries azt is elmondta, hogy a vezető néhány percig várt, mert a maga feleségét nem találták, és arra is emlékezett, hogy maga ott állt a busznál, és megvárta, amíg elmegy.

– Valóban így volt – bólintott Walter.

– Mit gondolt, mi történhetett a feleségével?

– Fogalmam sem volt. Azt gondoltam, hogy Newarkban talán mégis meggondolta magát és leszállt. Én ugyanis le akartam beszélni erről az útról.

Corby az íróasztal egyik sarkára ült, és a tulajdonos elégedettségével emelgette és tette vissza a tollat. Jókora névtábla jelezte, hogy az asztal J. P. Mac Gregor kapitány tulajdona.

– Azt hiszem, maga elmehet, Mr. De Vries – jelentette ki Corby hadnagy mosolyogva. – Nagyon köszönöm.

De Vries felállt, és egy érdeklődő pillantást vetett Walterra, és az ajtóhoz sétáit.

– Jó estét – mondta mindkettőjüknek.

– Jó estét – válaszolta Corby. Összefonta a karját. – Most mondja el pontosan, mi történt. New Yorktól követte a buszt?

– Igen. – Walter tagadóan rázta a fejét, amikor Corby cigarettával kínálta, a sajtóját szedte elő.

– Miről akart a feleségével olyan sürgősen beszélni?

– Úgy éreztem... úgy éreztem, hogy nem tudtunk lezárni valamit, amiről a pályaudvaron beszélgettünk, és ezért...

– Vitatkoztak?

– Nem. Nem vitatkoztunk – Walter egyenesen a fiatalemberre nézett. – Okosabb, ha lépésről lépésre mondom el, hogy történt. Láttam, hogy a busz befordul az étterem előtti térségre, és megáll. Én az országút mentén állítottam le a kocsim, és visszasétáltam...

– Az országúton? Miért nem hajtott az autóbushoz?

Ahány kérdés, annyi csapda. Walter lassan válaszolt.

– Túlszaladtam az éttermen. Megálltam, amilyen hamar csak tudtam, és kiszálltam. – Várt egy ideig, hátha újabb kérdés következik. Nem következett. – Nem tudom, hogy kerülhettem el őt. Odasiettem, de nem láttam sem a buszban, sem az étteremben.

– Az országút jó néhány méternyire van az étteremtől. Miért nem fordult meg a kocsival, miért nem hajtott oda?

– Nem tudom – Walter válasza üresen csengett.

– Ha a felesége a buszból egyenesen a sziklához sietett, harminc másodperc alatt leugorhatott a szikláról. Leugorhatott... – ismételte Corby.

– Ismerte a járást – mondta Walter. – Többször is megtette ezt az utat kocsival. Lehet, hogy a szikláról is tudott.

– Állt már a busz, amikor maga elindult feléje?

– Igen. Az utasok akkor szálltak ki.

– És nyomát sem látta a feleségének?

– Nem. – Walter figyelte, hogyan jegyzi fel Corby a válaszokat puha fedelű barna füzetébe. Csontos keze gyorsan mozgott, keményen szorította a ceruzát. Másodpercek alatt végzett, mintha

gyorsírással írt volna. Aztán letette a noteszt.

– Gondolom, nem talált búcsúlevelet odahaza.

– Nem.

– Szóval nem – ismételte meg Corby. Előbb a szoba sarkába tekintett, aztán Walterra. – Megkérdezhetném, hogy milyen viszonyban volt a feleségével?

– Milyen viszonyban?

– Jól megvoltak egymással?

– Nem, ami azt illeti, éppen el akartunk válni. Néhány hét múlva már elváltunk volna.

– Mind a ketten el akartak válni?

– Igen – felelte Walter tárgyilagos hangon.

– Megkérdezhetném, miért?

– Megkérdezheti. A feleségem súlyosan neurotikus volt, nagyon nehéz volt vele kijönni. Mindenen összevesztünk. Egyszerűen nem jöttünk ki egymással.

– Mind a ketten így érezték?

– Határozottan így.

Corby az íróasztalon ülve csípőre tett kézzel figyelte Waltert. Kis bajusza meglepő módon nem öregítette, hanem fiatalabbnak mutatta. Walter ellenszenves fiatal jampecnak tartotta, aki megjátssza Sherlock Holmest.

– Nem gondolja, hogy a válás gondolata nyomasztotta a feleségét?

– Tudom, hogy nyomasztotta.

– Miről akart a feleségével beszélni, a válásról? Ezért követte a buszt?

– Nem, már elhatároztuk, hogy válunk – válaszolta Walter fáradtan.

– New Yorkban akartak elválni? Hűtlenség címén?

Walter a homlokát ráncolta.

– Nem, úgy volt, hogy ma Renóba utazom. – Elővette a tárcáját.

– Itt a repülőjegyem – mondta, és letette az asztalra.

Corby arrafelé fordította a fejét, hogy megnézzé, de nem nyúlt hozzá.

– Nem váltotta vissza a jegyet?

– Nem – felelte Walter.

– Miért Renóba? Olyan sürgős volt a dolog? Vagy a felesége nem akart beleegyezni?

Walter összeszedte minden erejét.

– Nem – felelte könnyedén. – Clara nem akart válni. Én viszont akartam. És Clara azt is tudta, hogy semmiképpen sem tud lebeszélni a válásról. Legfeljebb azzal, ha megöli magát.

Corby szájának egyik szöglete zordan a magasba emelkedett.

– Nem okozott volna önnek túlzott kényelmetlenséget hat hét Renóban?

– Nem – válaszolta Walter ugyanolyan hangon. – A hivatalomban hat hét szabadságot kaptam.

– Mit csinált volna a felesége a válás után?

– Azután? Gondolom, megtartotta volna a házat, hiszen az övé volt, és megmaradt volna az állásában. – Walter várt egy ideig, Corby is várt. – Lehet, hogy az ön szemében különös, hogy az utolsó percig egy fedél alatt maradtunk. De félttem egyedül hagyni a feleségemet, éppen ettől félttem, az öngyilkosságtól, vagy valami más erőszakos dologtól. – Walter bizakodni kezdett abban, hogy története most végre elfogadható lesz. De Corby továbbra is tágra nyílt szemmel figyelte őt, mintha a válás körülményei újra felkeltették volna gyanúját.

– Volt valami különösebb oka, hogy éppen most akart válni? Beleszeretett valakibe?

– Nem – válaszolta Walter határozottan.

– Azért kérdezem, mert az olyanfajta kapcsolat, amilyen a maga szavai szerint a kettejük kapcsolata is volt, nagyon sokáig fenn szokott állni, és egyik fél sem tesz semmit a megváltoztatására – mosolygott Corby. – Legalábbis így gondolom – tette hozzá.

– Nagyon is igaza van. Négy éve voltunk házasok... és tavaly kezdtünk el válásról beszélni.

– Nem tud visszaemlékezni arra, hogy milyen beszélgetést akart befejezni azon a csütörtök estén?

– Becsületemre, nem tudok.

– Akkor nagyon izgatott lehetett.

– Nem voltam. Csak egyszerűen éreztem, hogy akármiről beszéltünk is, nem jutottunk dűlőre...

Hirtelen úrrá lett rajta az unalom és a bosszúság. A

haditengerészetnél érezte ezt, valahányszor túl soká kellett várnia az orvosra – meztelenül –, hogy elvégezze a szokásos vizsgálatokat. Fáradt is volt, olyan fáradt, hogy azt hitte, minden idegszála megpattant, hogy nem tartják többé össze az izmai, legszívesebben lehuppant volna a padlóra aludni, de még jobban szeretett volna végre kijutni az épületből.

– Még egy kérdést szeretnék feltenni magának – mondta a hadnagy. – Nem látott gyanús személyeket ólálkodni a busz körül, amikor a feleségét kereste?

Walternek elege volt Corby mosolyából.

– Meggyőződésem szerint a feleségem öngyilkosságot követett el. És nem láttam semmiféle gyanús személyt.

– Tegnap még nem volt ilyen biztos az öngyilkosságban.

Walter hallgatott.

Corby hadnagy felállt az íróasztalról.

– Szokatlanul viselkedik. A legtöbb ember nem akarja elhinni, hogy a férje, felesége vagy más hozzátartozója öngyilkosságot követett el. Mind azt követelik, hogy a rendőrség keresse meg a gyilkost.

– Más körülmények között én is ezt követelném – felelte Walter.

– És azt hiszem, hogy ilyen esetekben úgysem lehet százszázalékosan bebizonyítani az öngyilkosságot.

– Valóban nem. De ki lehet küszöbölni a többi lehetőséget. – Corby mosolygott, elindult az ajtó felé, mintha befejezte volna a kihallgatást, de aztán hirtelen megállt az ajtó előtt, és Walterhoz fordult.

Walter tulajdonképpen azt szeretne volna kérdezni Corbytól, vajon benne lesz-e az újságokban, hogy ott volt a buszmegállónál. De nem akarta, hogy Corby azt higgye, hogy fél.

– Ez az utolsó kihallgatás? – kérdezte.

– Remélem. Csak még egy dolgot. – Corby megint visszasétált. – Nem hallott véletlenül néhány hónapja egy ehhez hasonló halálesetről? Egy asszonyt agyonütöttek és leszúrtak. A tarrytowni buszmegálló közelében találták meg a holttestét.

Walter biztos volt benne, hogy a szeme se rebbent.

– Nem, nem hallottam.

– Kimmelnek hívták. Helen Kimmelnek.

– Nem hallottam róla – válaszolta Walter.

– A gyilkost még nem találták meg. Azt a nőt kétségtelenül meggyilkolták – tette hozzá Corby nyájas mosollyal. – A két eset közti hasonlóság mégis megdöbbentő... az az időpont a buszmegállónál.

Walter semmit sem szólt. Egyenesen Corby kék szemébe nézett. Corby, Walter szerint, olyan barátságosan mosolygott rá, amennyire vérszegény, okos iskolásfiú-képétől csak tellett. De ez a mosoly egy cseppet sem volt barátságos.

– Ezért érdeklődik ennire ez iránt az ügy iránt? – kérdezte Walter.

Corby széttárta a kezét.

– Nem szentelek különös figyelmet annak az esetnek. – Hirtelen nagyon öntudatos képet vágott. – De ez az eset az én államomban történt. Csak azért emlékszem a másikra, mert nem sikerült megoldani. Nem is régen történt, augusztusban. – Corby kitérte az ajtót. – Köszönöm, hogy eljött.

Walter várt.

– Lezárja az ügyet? Meggyőződött róla, hogy a feleségem öngyilkosságot követett el?

– Nem az én feladatomban, hogy lezárjam az ügyet – mondta Corby, megint csak mosolyogva. – És nem tudom, hogy ismerjük-e az összes tényeket.

– Értem.

– Jó estét – búcsúzott el Corby egy mély főhajtással.

– Jó estét – válaszolta Walter.

Mindenképpen belekerül az újságokba, gondolta Walter. Az volt az érzése, hogy Corby mindegyik lapba beletéti. Walter elmondta Jonnak, hogy mi történt. De neki sem árulta el, hogy valójában miért is követte Clara buszát. A barátjának is azt hazudta, hogy be akart fejezni egy megkezdett beszélgetést Clarával.

– Ez aztán a balszerencse – mondta Jon azon a mély hangján. – Benne lesz az újságokban?

– Nem tudom. Nem kérdeztem meg.

– Megkérdezhetted volna.

– Sok mindent meg kellett volna kérdezniem.

– Biztosak abban, hogy öngyilkosság volt?

– Nem hiszem. Attól tartok, hogy nincs lezárva az ügy. Még van néhány kétes pont. – Nem akarta elmondani Jonnak, hogy Corby milyen egyértelműen gyanúsította. Látta, hogy Jon ugyanolyan joggal gyanúsíthatja őt, mint Corby, ha egyszer elkezd gyanakodni. Jonra nézett, és azon töprengett, vajon mit gondol a barátja. De csak Jon jól ismert profilját láthatta, ahogy a homlokát ráncolja egy kissé, és előretolja alsó ajkát.

– Lehet, hogy nem lesz benne a lapokban, még akkor sem, ha gyanúsítanak – mondta Jon. – Néhány napon belül találhatóak valamilyen döntő nyomot, ami eldönti, hogy gyilkosság vagy öngyilkosság volt. A magam részéről meg vagyok győződve arról, hogy öngyilkosság. A helyedben nem izgatnám magam a lapok miatt.

– Nem is ezért izgatom magam.

– Hát akkor miért?

– A szégyen, gondolom. Hogy hazugságon fogtak.

– Próbálj egy kicsit aludni, hosszú az út New Yorkig.

Walter nem akart aludni, de hátratámasztotta a fejét, és néhány perc múlva már el is szundított. Csak egy éles kanyarnál ébredt fel. Szürke raktárak közt hajtottak át, magasra állványozott víztartályok mellett, egy üveghomlokzatú, kórházra emlékeztető szeszgyár előtt. Walterba hirtelen belehasított a felismerés, hogy ostoba hibát követett el, amikor nyilvánvaló nehezteléssel fogadta Corby kérdezősködését. Corby utóvégre csak a kötelességét teljesítette. Ha legközelebb találkozik vele, másképpen fog viselkedni, határozta el.

– Hova menjünk? – érdeklődött Jon. – Hozzám vagy hozzád? Vagy inkább egyedül maradnál ma este?

– Nem akarok egyedül maradni. Menjünk hozzám, ha nincs ellene kifogásod. Szeretném, ha nálam aludnál.

Jon a manhattani garázsba hajtott, hogy elhozza a saját kocsiját. Mielőtt kiszállt Walter kocsijából, azt mondta:

– Azt hiszem, fel kell készülnöd arra, hogy mindez *belekerülhet* az újságokba, Walt. Ha el akarod mesélni valakinek, mielőtt az újságból megtudná, azt hiszem, még ma éjjel meg kell tenned.

– Igen – bólintott Walter. Elhatározta, hogy még ma este beszél Ellie-vel.

Huszzonegy

Majdnem tizenegy óra volt, mikor Benedictbe értek, de Claudia még mindig ott volt. Azért maradt, mondta, hogy átvegye a telefonüzeneteket. Elég sokan jelentkeztek. Ellie kétszer is telefonált.

Walter azt mondta Jonnak, hogy nézze meg, milyen ennivalót talál a hűtőszekrényben, azután bevitte Claudiát Benedictbe, hogy még elérje a tizenegy órás huntingtoni buszt. Visszafelé jövet megállt a Három Testvérnél, és felhívta Ellie-t.

– Claudia nem tudta megmondani, hogy hol vagy mondta Ellie. – Miért nem jelentkezted egész nap?

– Majd elmagyarázom, ha találkozunk. Ha nem túl késő, gyere át hozzám. Jon van nálam, azért nem mehetek.

Ellie azt mondta, hogy átmegy.

Walter hazahajtott, és megmondta Jonnak, hogy Ellie útban van hozzájuk.

– Gyakran találkoztok Ellie-vel? – kérdezte Jon.

– Igen – felelte Walter mereven. – Néha találkozunk.

Töltött magának, vett egy szelet marhasültet a tányérról. Jon készítette oda neki. Érezte, hogyan hallgat Jon. Elment a kedve a hústól, odadobta a szeletet Jetinek, aki idegesen ugrándozott a szobában. Végül felhívta Mrs. Philpottot, akinek üzenete: *Kérem, hívjon vissza* – alá volt húzva.

Ellie akkor érkezett, amikor Walter Mrs. Philpott-tal beszélt. Jon ment ajtót nyitni. Mrs. Philpottnak nem volt semmi fontos közölnivalója, és Walter az első pillanatban észrevette, hogy az asszony részeg. Rendkívüli módon dicsérte Clarát, és sajnálta Waltert. A világ legragyogóbb, legbájosabb, legvonzóbb, legelevenebb teremtését veszítette el. Walter legszívesebben a földhöz vágta volna a telefont. Többször is megpróbálta befejezni a beszélgetést, minduntalan megköszönte Mrs. Philpott együttérzését. Végül sikerült letennie a kagylót.

Jon és Ellie elhallgattak, amikor visszament a nappali szobába.

Ellie aggódva nézett rá.

– Nem akarsz egyedül maradni, Walt? – kérdezte Jon.

– Nem, köszönöm – válaszolta Walter. – Ellie, el kell mondanom valamit, Jonnak már elmondtam. Múlt éjjel, csütörtökön, követtem Clara autóbuszát. Egészen addig a helyig követtem, ahol meghalt, ahol leugrott a szikláról. Kerestem, de sehol sem találtam. Akkor történhetett, amikor még nem értem oda. Vártam és kerestem, míg a busz el nem ment, aztán visszajöttem.

– Clara eltűnt, és ezt te is tudtad? – kérdezte Ellie hitetlenkedve.

– Nem voltam benne egészen biztos. Azt hittem, hogy valahol leszállt a buszról, és én nem vettem észre. Arra is gondoltam, hogy talán rossz buszt követek.

– És nem szóltál róla senkinek? – kérdezte a lány.

– Egyáltalán nem voltam biztos benne, hogy Clara tűnt el – válaszolta Walter türelmetlenül. – Másnap reggel jelenteni akartam a dolgot a rendőrségnek, mert felhívtam Harrisburgot, és megtudtam, hogy Clara nem érkezett meg. A rendőrség azonban megelőzött, és jelentette, hogy megtalálták a holttestét.

Walter látta, hogy Ellie arcán kétkedés ül. Tudta, hogy csak egyetlen magyarázat van, az igazság – már akkor is bűnösnek érezte magát, amikor a busznál várakozott, később pedig, amikor visszafelé hajtott New Yorkba, örült képzelgésai voltak. Elképzelte, hogy becsalja Clarát az erdőbe és megöli. Az asztalkáról felvett egy poharat és ivott.

– Szóval, ma este a philadelphiai rendőrségen voltam. Láttak a buszmegállónál. Felismertek. Valószínűleg benne lesz az újságokban. Nem hiszem, hogy gyilkossággal gyanúsítsanak. Változatlanul öngyilkoságnak tekintik. De ha ügyet akarnak csinálni az újságok a dologból, hát megtehetik, ennyi az egész.

Jon fejét a dívány egyik párnájára támasztva szótlanul hallgatott, és Walternak az az érzése támadt, hogy Jon-nak nem tetszik ez a történet, és kételkedni kezd az igazságban.

– Ki ismert fel? – kérdezte Ellie.

– Egy De Vries nevű ember. Corby... vagy ez az ember emlékezett rám, mert olyan különösen viselkedtem, fel és alá járkáltam az étteremben, és Clarát kerestem, vagy Corby valóban engem gyanúsít, és vette magának a fáradságot, hogy leírjon engem ennek a

fickónak. De Vries is a buszon utazott.

– Ki az a Corby?

– Egy nyomozó Philadelphiából. Ővele beszéltem, amikor Clara holttestét agnoszkáltam. – Walter elérte, hogy ne remegjen a hangja, rágyújtott egy cigarettára.

– Szerinte, legalábbis először azt mondta, Clara öngyilkos lett.

– Ha az az ember egész idő alatt látott...

– De nem látott – vágott közbe Walter. – Nem látott, amikor megérkeztem, és amikor Clara leugrott a szikláról. Csak később látott, amikor az étteremben várakoztam.

– De ha te ölted volna meg, nem vársz az étterem körül egy negyedóráig.

– Ez az – jegyezte meg Jon.

– Így van – Walter leült a díványra. Ellie megfogta a férfi kezét, ott tartotta a maga kezében, a díványon.

– Félsz, ugye? – kérdezte tőle Ellie.

– Nem! – felelte Walter. Észrevette, hogy Jon is látja, hogyan fogják egymás kezét, és elhúzta a magáét.

– De azt hiszem, nem is állhatnának a dolgok rosszabbul. Egy ilyen ügyben nem lehet sem ezt, sem azt teljes biztonsággal bizonyítani.

– De igen – húzta el türelmetlenül Jon a szavakat.

– Egy ideig rád másznak, minden tényt összeszednek, aztán mégis úgy döntenek, hogy öngyilkosság volt, hogy nem lehetett semmi más.

Walter Jeffet figyelte, aki összegömbölyödve aludt a karosszékekben. Valahányszor egy kocsi elhaladt a ház előtt, Jeff az ajtóhoz ugrott, várta az asszonyát. Walter felállt, újra töltött magának. Valaha ő is szerette Clarát, gondolta. Erre senki sem akar emlékezni, csak az öreg Mrs. Philpott. Keserűen elmosolyodott, amikor szódát öntött a poharába. Amikor megfordult, tekintete találkozott Ellie-ével.

Ellie felállt.

– Mennem kell. Holnap korán kell kelnem.

– Mit csinálsz holnap? – kérdezte Walter.

– Irmával kell találkoznom, egy New York-i barátnőmmel. Kiviszem East Hamptonba. Barátai vannak ott, és meghívtak

bennünket ebédre.

Walter szerette volna megkérni Ellie-t, hogy maradjon még egy kicsit, de nem mertte megtenni Jon előtt, egyszerűen nem volt hozzá bátorsága.

– Felhívsz holnap? – kérdezte. – Otthon leszek egész nap, csak három és öt között nem. Három és öt között lesz a temetési szertartás a benedicti templomban.

– Felhívlak – ígérte Ellie.

Kikísérte a kocsihoz. Érezte, hogy a lányból hidegség árad, de nem tudott mit tenni ellene. Aztán Ellie a kocsi ablakából még ezt mondta:

– Próbáld megőrizni a nyugalmaidat, Walter. Ezen is túl leszünk. Kihajolt és megcsókolta őt. Walter elmosolyodott.

– Jó éjszakát, Ellie.

A lány elhajtott. Walter magához fűttenyentette Jeffet, aki kijött utánuk, és aztán visszamentek a házba. Jon is, ő is percekig hallgatott.

– Szeretem ezt az Ellie-t – mondta végül Jon.

Walter csak bólintott. Újra csend. Walter pontosan el tudta képzelni, mit gondolhat Jon Ellie-ről. Erősen összeszorította a két tenyerét. A keze izzadt.

– De amíg nem rendeződnek a dolgok – mondta Jon –, szigorúan kihagynám őt a játékból.

– Igen – felelte Walter.

Nem beszéltek többet Ellie-ről.

Másnap reggel Jon az újsággal a kezében lépett be Walter dolgozószobájába.

– Benne van –, mondta, és odadobta az újságot Walter heverőjére.

Huszonkettő

Melchior Kimmel éppen reggelizett emeletes newarki házának tágas, négyszögletes konyhájában, rozskenyeret evett krémsajttal, és erős, édes fekete kávéat ivott. A cukortartónak támasztva maga elé terítette a newarki *Daily News-t*, és a címoldal alsó sarkát bámulta. Bal keze, benne a félbehagyott kenyér, félúton megállt a levegőben. Szája nyitva maradt, és vastag ajka lefittyedt.

Stackhouse. Emlékezett erre a névre, és a fénykép mindent eszébe juttatott. *Stackhouse*. Most már biztosan tudta.

Kimmel nagy figyelemmel olvasta el a két rövid hasábot. A férj követte feleségét. Felismerték. Kétséges, vajon valóban megölte-e. „Gyilkosság vagy öngyilkosság?” – ez volt az egyik bekezdés címe.

... Stackhouse azt állítja, hogy egyáltalán nem látta feleségét a buszmegállónál. Tizenöt percig várt, vallotta, és amikor a busz elment, ő is visszahajtott Long Islandbe. Azt állítja, hogy csak másnap tudta meg, hogy az asszonnyal valami baj történt, amikor az allentowni rendőrség felkérte a holttest személyazonosságának megállapítására. A hivatalos boncolás nem talált más sérülést a holttesten, mint amit a szikláról való lezuhanás okozhatott...

Kimmel kopasz feje fürkészve előrehajolt.

„Miért nem jelentette felesége eltűnését?” – ez volt az utolsó bekezdés címe. Valóban, miért nem? – gondolta Kimmel. Éppen ezt kérdezte ő is.

Az utolsó bekezdés azonban csak annyit mondott, hogy Stackhouse jogász, a Cross, Martinson és Buchman cégnél dolgozik – éppen válni készült. Ez az utolsó tény nagyon érdekes volt.

Kimmel hátán rémületében végigfutott a hideg. Miért tette meg Stackhouse azt a hosszú utat Long Islandtól idáig, hogy megnézze őt magának? Lassan felállt az asztal mellől, és körbejáratta pillantását a mosdó alatt sorakozó sörösüvegeken, a sütő feletti villanyórán, az

asztalt borító, kis zöld és rózsaszín almamintás viaszosvászon térítőn, ami mindig Helenre emlékeztette. Csak Stackhouse tehette. Másképp nem lehet megmagyarázni a véletlennek ezt a furcsa összjátékát. És Stackhouse le fog bukni. Megtörik, és kétórás vallatás után mindent beismer. És tegyük fel, hogy a rendőrségnek Kimmellel kapcsolatban is eszébe jut egy és más?

Igaz, ő nem az a fajta ember, aki megtörik. És miféle bizonyítékokat tudnának felhozni ellene? Kivált több mint két hónap után? Kimmel gondosan utánaszámolt, hogy mikor járt Stackhouse a boltban. Három hete, alighanem október elején. Még mindig nála volt a megrendelőszelvény a könyvre, de még nem tudta megszerezni. Azon töprengett, nem kellene-e megsemmisíteni a szelvényt. Ha megjön a könyv, gondolta Kimmel, nem fogja Stackhouse-t értesíteni. Minek, addigra úgyis börtönbe kerül.

Kimmel nekilátott, hogy rendet csináljon a konyhában. A fehér asztalt letörölte egy nedves konyharuhával. Szerencsére itt van Tony, gondolta. Tony látta őt a moziban, és az a történet, hogy ő az egész estét a moziban töltötte, olyan mélyen belerögződött már Tony agyába, hogy ma már valóban azt hiszi, egész este Kimmel tarkóját bámulta. De Tony alig egyszer-kétszer volt a rendőrségen, akkor is csak öt percig. Mi lesz, ha órákig faggatják?

De hát ez egyelőre nem történt meg, gondolta Kimmel.

Hozzálátott, hogy nyakuknál fogva összeszedje a sörösüvegeket, először a legrégebbeket. A sörösüvegek a fal mellett sorakoztak, a mosogatótól egészen a konyhaajtóig. Körülnézett, a kályha mellett megpillantott egy üres kartondobozt, és ügyetlenül odarugdosta az üvegekhez. Azután telerakta a dobozt üvegekkel, és a hátsó ajtón kivitte négyajtós, fekete Chevroletjéhez, amely ott állt az udvarban. Az üres dobozzal visszajött, és újra megtöltötte. Aztán kezet mosott, szappannal, mert az üvegek porosak voltak, és felment a hálósobába, hogy tiszta fehér inget vegyen. Trikóban és nadrágban reggelizett.

Útban a könyvesbolt felé, bevitte az üvegeket Ricco csemegeboltjába. Tony a pénztárban ült.

– Hogy van Mr. Kimmel? – kérdezte Tony. – Mi van? Nagytakarítás?

– Valami olyasmi – vetette oda Kimmel. – Milyen a májas hurka?

– Kitűnő, mint mindig, Mr. Kimmel.

Kimmel rendelt egy májashurkás szendvicset, és tejfölös heringeset is, hagymával. Míg Tony elkészítette a szendvicseket, Kimmel végigsétált a celofánba csomagolt áruk polcai között, és levett egy csomag sós mandulát, egy doboz vajas-mogyorós kekszet és egy kis csomag csokoládés mályvacukrot, süteményt, és mindezt kiszórta a pultra.

Még mindig Tony tartozott neki, amikor az üvegbetétekből levonta a vásárlások árát. Kimmel vett még két üveg sört is, ilyen korán reggel még nem lett volna szabad sört árulni, de Tony mindig kivételt tett vele.

Kimmel beszállt a kocsijába, és lassan az üzlete felé hajtott. Szerette a vásárnap reggeleket, és rendszerint az üzletben töltötte a reggelt, sőt a délután egy részét is. Igaz, vásárnap nem volt nyitva a bolt, de Kimmelben a kényelem és a szabadság érzetét ébresztette az a tény, hogy egyetlen szabad napját ott töltheti, ahol egész héten dolgozik. Egyébként is jobban szerette az üzletét, mint a lakását, és vásárnap legalább zavartalanul böngészhette könyveit, ebédelhetett, alhatott, hosszan válaszolhatott azokra a levelekre, amelyeket tudós vagy bogaras emberektől kapott – sohasem látta, de mégis úgy érezte, hogy ismeri őket. Könyvbarátok: ha tudjuk valakiről, hogy milyen könyvet kér, azt is tudjuk, hogy miféle ember.

Kimmel kocsija 1941-es típusú, fekete Chevrolet volt. Az ülés huzatát már elnyűtte az idő, foltos is, szakadt is, de kívülről a kocsi szinte újnak látszott. Kimmel jobb szeretett volna egy új kocsit, mert Nathan és a többiek, sőt még Tony is ugratták őt az 1941-es típus miatt, de mivel nem volt elég pénze ahhoz, hogy vadonatúj kocsit vegyen, inkább megtartotta a régit, nem költötte a pénzét egy alig valamivel újabb típusú kocsira. Méltósággal vezette a kocsiját. Megvetette a gyorsajtást. Minden barátjának megmagyarázta, hogy az 1941-es kocsi tökéletesen megfelel neki, végül maga is elhitte.

Lebiggyesztette vastag ajkát, és a *Reich mir die Hand, mein Leben-t* fütyörészte a *Don Juan*-ból. Az eget bámulta, meg az épületeket, amelyek mellett elhaladt, olyan odaadással, mintha Newarknak ez a csúnya negyede gyönyörű lenne. Szép őszi reggel volt, csak annyira hűvös, hogy felfrissítse az embert. Kimmel felpillantott a szemben levő épület oromfalán trónoló, kinyújtott

karmú fekete kósásra, amelynek felszegett feje élesen kirajzolódott az égre. Ez a sas mindig egy bizonyos boroszlói épületre emlékeztette, bár sohasem gondolt magára a városra: sokkal inkább az járt az eszében, hogy Newark milyen békés város, milyen kényelmesen telnek napjai az üzletben és odahaza, barátok közt, faragással és olvasással töltve az időt, milyen nyugodt és boldog, mióta Helen nincs a házban. Emlékezett rá, hogy megölte, de ezt a tettet megnyugtató, sőt dicséretes teljesítménynek tartotta, olyan teljesítménynek, amit az egész világ tudomásul vett, hiszen senki sem kérte tőle számon. A világ tovább haladt, mintha mi sem történt volna. Kimmel kedvét lelte abban az elképzelésben, hogy a szomszédok

– Tony, Nathan, Miss Brown, a könyvtáros, Tom Bradley, és a mellettük levő házban lakó Campbellék – mind tudják, hogy megölte Helent, és egyáltalán nem törődnek vele, sőt felnéznek rá, és tisztelik őt, mint aki az emberek viselkedését szabályozó törvények fölött áll. Kétségtelen, hogy nőtt a társadalmi rangja, mióta Helen nincs vele. Tom Bradley meghívja őt a házba, fontos személyiségekkel találkozik nála, márpedig azelőtt – amíg Helen a felesége volt – sohasem hívta meg. És az is tény, hogy soha nem gyanakodtak rá, egy cseppet sem. Kitűnő viszonyban volt a newarki rendőrséggel, mindenkivel, aki ebben az ügyben beszélt vele.

Tíz óra előtt öt perccel nyitotta ki az üzlet ajtaját. Hétköznap sem nyitott fél tíz előtt, mert utált hajnalban kelni, bár tudta, hogy ezért lemarad a kora reggeli forgalomról, mert a három saroknyira levő főiskola diákjai akkor haladnak el az üzlete előtt. Néhány hónappal ezelőtt fel is vett egy fiatal lányt, Edithet, hogy reggel nyisson ki és dolgozzon, amíg ő maga is bejön. Edith azonban olyan idegessé vált, vélte Kimmel, mintha állapotos lenne. Végül ki is lépett. Egyszer-másszor Kimmelnek az is eszébe jutott, hogy Edith talán azért mondott fel, mert gyanakszik, hogy megölte a feleségét. A lány elég sok mindent látott: látta a verekedést, amikor eltört a lámpaernyő, és a többit is, amikor Helen bejött hozzá, és pénzt kért, veszekedett, és ő csak úgy tudta elhallgattatni a feleségét, hogy jól megcsavarta a csuklóját.

Kimmel megrázkódott. Mindez elmúlt.

Amikor az íróasztalához ment, eszébe jutott Stackhouse

megrendelőszelvénye, amit az egyik fiókban őrzött, de mikor leült íróasztala mellé, mégis egy másik fiókból szedett elő leveleket, azokat, amelyekre válaszolni akart, és lerakta mind az íróasztal közepére. Aztán itt volt néhány kiadó katalógusa és egy csomó nyomtatvány, amit még nem ért rá végignézni. Kimmel imádta a kiadók katalógusait, alaposan végig is böngészte őket, függetlenül attól, hogy rendelt-e belőlük vagy sem – úgy élvezte a könyvjegyzékeket, mint az ingyenc a gazdag választékot kínáló étlapot. Itt egy levél az öreg Clifford Wrexalltól Dél-Karolinából, válaszolni kell rá. Egy pornográf ritkaságot kért tőle. A pornográf könyvek jelentették Kimmel legfőbb jövedelemforrását. Az ilyesfajta könyvek komoly gyűjtői úgy ismerték Kimmelt, hogy órá számítani lehet, megszerzi a keresett könyvet, ha egyáltalán létezik az a könyv. Felhajtotta a könyveket Angliában, Franciaországban, Man szigetén, Németországban, egy Törökországban élő, külön amerikai könyvtárában is, aki nyugalomba vonulása előtt Texasban és Perzsiában volt olajkutató, és csak hónapokig tartó, kínosan hosszú levelezéssel lehetett tőle a könyvkülönlegességeket kicsikarni. De ha Kimmelnek sikerült kicsalni a kért pornográf könyvet ettől a Törökországban élő Dillardtól, meg is fizettette az árát.

Kimmel meggyújtotta a gázkályhát – szükség volt rá, mert az elülső ablakok alatt elhelyezett két fűtőtest alig adott egy kis meleget –, majd újra leült, és benyúlt abba a rekeszbe, ahol a megrendeléseket őrizte. Egy tucat megrendelés közül kivette Stackhouse-ét és megnézte. Stackhouse. És a Long Island-i cím. Kimmel összehajtotta a papírt, aztán még egyszer összehajtotta. Stackhouse könyve még nem érkezett meg. Voltaképpen semmi oka sincs rá, hogy megsemmisítse. Ez volna a lehető leggyanúsabb. De mégis valami arra ösztönözte, hogy elrejtse ezt a megrendelő-cédulát, akár a bal oldali alsó kis fiók titkos rekeszébe, akár a ceruzacsonkokkal és gumibélyegzőkkel tele cigarettás doboz aljára. Az összehajtott papírt a hüvelykujja és mutatóujja közt tartotta és töprengett.

A bejárati ajtó kinyílt, és bejött egy férfi. Kimmel felállt.

– Sajnálom – mondta de az üzlet ma nincs nyitva.

A férfi nem állt meg, hanem mosolyogva közelebb lépett.

– Jó napot. Melchior Kimmel?

– Igen. Miben lehetek a szolgálatára? – kérdezte Kimmel, bár a lélegzete is majd elakadt, mert csak akkor értette meg, hogy ez az ember rendőr, amikor a nevét kérdezte. Máskor gyorsabban szokott vágni az agya.

– Corby hadnagy vagyok, a philadelphiai rendőrségről. Volna egy pár perce a számomra?

– Természetesen. Miről van szó?

A papírszeletet a nadrágzsebébe süllyesztette, aztán a másik kezét is zsebre vágta.

– Bizonyos véletlen körülmények összejátszása... – A fiatal hadnagy rákönyökölt Kimmel magas íróasztalára, és hátratolta a kalapját. – Nem olvasta véletlenül, hogy egy asszonyt a napokban megöltek egy buszmegállónál?

– De igen, éppen ma reggel láttam. – Kimmel komoly, egyenes, ahogy ő gondolta, amerikaias akart lenni. – Természetesen olvastam.

– Azt kérdezném, nem gondolt arra, hogy ugyanaz a személy végzett mind a két asszonnyal? Vagy talán eszébe jutott valami a felesége halála óta, ami egy meghatározott személyre terelheti a gyanút?

Kimmel elmosolyodott.

– Ha így volna, feltétlenül jelentettem volna. Kapcsolatban állok a newarki rendőrséggel.

– Tudom, én pedig Philadelphiából jövök – mondta Corby mosolyogva. – De ez a múltkori eset a mi államunkban történt.

– Úgy emlékszem, az újság azt írta, hogy öngyilkosság – jegyezte meg Kimmel. – Lehet, hogy a férje tette?

Corby hadnagy újra elmosolyodott.

– Nem áll teljesen gyanún kívül, fogalmazzuk így. Egyelőre nem tudjuk. Úgy *viselkedik*, mint aki bűnös.

Kivett egy cigarettát, meggyújtotta, néhány lépésnyire hátrált az íróasztaltól, majd megfordult.

Kimmel bosszúsan figyelte. Corby arckifejezése szerinte ostoba és komolytalan volt. Még nem tudta megítélni, mennyire kell ezt az embert komolyan venni.

– Hiszen ez elég kézenfekvő módja a gyilkosságnak – mondta Corby. – Követi a buszt, megvárja, amíg leszáll.

– Kék szemét Kimmelre szegezte. – Nehéz elrontani, hiszen a feleség magától értetődően vele megy akármilyen eldugott helyre...

A naiv próbálkozás gúnyos mosolyra készítette Kimmelt, és hogy ezt palástolja, apró szemével hunyorogni kezdett, megigazította a szemüvegét, majd levette, rálehelte, és egy tiszta zsebkendővel lassan törölgetni kezdte. Azon törte a fejét, hogy valami csattanósat válaszoljon, amivel elintézheti a felügyelőt.

– És Stackhouse-nak még alibije sincs folytatta Corby.

– Talán nem is bűnös.

Nem merült fel magában az a gondolat, hogy Stackhouse így ölhetette meg a feleségét?

Micsoda kérdés, gondolta Kimmel. Hiszen az újság is azt írta, hogy így ölhetette meg a feleségét. Fölényeskedve nézett Corbyra.

– Gyilkosságról nem szívesen hallok, de azt hiszem, ez természetes. Éppen csak átfutottam a cikket ma reggel. De újra el fogom olvasni. Otthon megvan az újság.

Igen, Mr. Stackhouse ott fekszik a konyhaasztalon. Kimmel Corbyt még kevésbé kedvelte, mint Stackhouse-t. Stackhouse-nak meglehettek az okai. Kimmel összefonta a karját.

Mit is akart tőlem kérdezni?

– Tulajdonképpen már meg is kérdeztem felelte Corby, valamivel szerényebben. Nyugtalanul járt fel-alá a kis helyen, Kimmel íróasztala és az egyik hosszú, könyvekkel borított asztal között. Éppen ma reggel néztem át a maga felesége meggyilkolásáról szóló rendőrségi jelentéseket. Ugye maga azon az estén moziban volt?

– Igen.

Kimmel egy csukott bicskával játszott a bal zsebében, az összehajtott papírral a jobb zsebében.

– Alibijét Antony Rocco igazolta.

– Úgy van.

– És a maga feleségének sem voltak ellenségei, akik talán meg akarták ölni?

– Azt hiszem, lehettek ellenségei. Kimmel majdnem tréfásan húzta fel a szemöldökét, és maga elé nézett, a fényesen megvilágított íróasztalra. Á feleségemnek nem volt nagyon szívélyes természete. Különösen nem mindenkire. De senkit sem ismerek, aki meg akarta volna ölni. Egyetlen nevet sem említettem, akire

gyanakodnék.

Corby bólintott.

– Magát sohasem gyanúsították?

Kimmel még magasabbra vonta a szemöldökét. Ha Corby támadni akar, majd ő gondoskodik arról, hogy ne támadhassa. – Tudtommal nem. De ha gyanúsítottak is, nekem senki sem szólt róla. – Hatalmasan toronylott, érezte, hogy ura önmagának. Corby csak figyelte.

– Szeretném, ha gondosan elolvasná ezt a Stackhouse-ügyet. Ha kívánja, elküldöm magának a rendőrségi feljegyzéseket... már amit el szabad küldeni.

– Ennyire igazán nem érdekel – válaszolta Kimmel. – Azt hiszem, meg kellene köszönnöm önnek, hogy azt gondolta, hogy érdekel. Ha bármiben segítségére lehetek... bár nem tudom, miben lehetnék. – Ahogy fejét figyelmesen előrehajtotta, újra a komoly amerikai volt.

– Valószínűleg nincs miben. – Corby ajka mosolyra húzódott vékony bajusza alatt. – De ne felejtse el, bár biztos, nem is felejtette el, hogy egyelőre nem sikerült megtalálni a felesége gyilkosát. Egészen meglepő összefüggésekre bukkanhatunk.

Kimmel kissé kinyitotta a száját. Aztán hirtelen megkérdezte:

– Olyan embereket keresnek, akik a megállóknban nőkre szoktak leselkedni?

– Igen. Legalábbis *egy* ilyen embert. – Corby hátralépett, és indulni készült. – Ennyit erről. Nagyon köszönöm, Mr. Kimmel.

– Mindig szívesen látom.

Kimmel nézte, hogyan megy el, a hadnagy rozsdaszínű felöltőjének kifürkészhetetlenül négyszögletes hátát figyelte, amíg el nem tűnt rövidlátó szeme elől, és nem hallotta, hogy csukódik az ajtó.

Kivette a megrendelő-cédulát a zsebéből, és visszatette a helyére, a többi megrendelés közé. Ha Stackhouse könyve beérkezik, elfektetni, nem értesíti. Ha megtalálják a fiókjában Stackhouse rendelését, azt feleli, hogy nem emlékezett a megrendelő nevére. Ez jobb, mint megsemmisíteni a megrendelést. Hiszen, ha alaposan átkutatják a papírjait, fel fognak figyelni a hiányzó megrendelésre.

Attól tartott, hogy túl ideges, túl haragos. Ezt nem szabad. Eddig

senki sem sejtette, hogyan követhette el a tettet. És aztán Stackhouse rájött. És most Corby is. Kimmel leült, újra gondosan elolvasta Wrexall levelét, hogy válaszolni tudjon rá. Wrexall egy *Híres kutyák múlt századi bordélyházakban* című könyvet akart.

Körülbelül egy óra múlva Tony telefonált. Beszámolt arról, hogy felkereste egy férfi az üzletben, és kikérdezte arról az éjszakáról, újra el kellett mondania mindazt, amit már elmondott a rendőrségen. Kimmel tréfálkozva fogadta a hírt. Nem árulta el Tonymak, hogy az az ember nála is járt. Úgy érezte, hogy Tonyt az ügy nem izgatja különösebben. Az első alkalmakkor Tony személyesen rohant át hozzá, hogy beszámoljon a rendőrségi kihallgatásokról.

Huszonhárom

Walter hétfőn, a temetést követő napon, otthon maradt, bár semmi tennivalója nem volt otthon, és engedelmes áldozatként várta az udvarias telefonálókat, akiknek legnagyobb részét nem is ismerte. Döbbenetes, hogy Clara ingatlanügynökségének milyen sok ügyfele jelentkezett, hogy elmondja, milyen fájdalommal értesült felesége haláláról.

Walter azt gondolta, senki sem gyanúsítja őt, az égvilágon senki. A szenzációhajtás lapok felfújták az esetet, amennyire csak tudták, de a telefonálók meglepő gyorsan átsiklottak a hírek fölött, alig mondtak róla valamit, legalábbis szemtől szembe. Két-három majdnem teljesen idegen ember még afölött is sajnálkozott, hogy milyen balszerencséje volt Walternak, hiszen hajszál híján sikerült megmentenie a feleségét – többen is azt hitték, hogy ezért követte a feleségét –, de senki sem kételkedett az ártatlanságában, még annyira sem, mint amennyire Jonról hitte azon az éjszakán, amikor Philadelphiába mentek. Walter gyanította, hogy Jon kétkedéssel fogadja azokat a magyarázatokat, amelyekkel indokolni próbálta, miért is követte a buszt. És Walter szerint valóban minden oka

megvolt a kétkedésre. Jon sokkal többet tudott Clara és az ő viszonyáról, mint bárki más, mint például Iretonék. Walter csak Clara temetése után árulta el barátjának, hogy Renóba akart utazni, hogy gyorsan el tudjon válni: Jon ezen is meglepődött. És Walter egyébként is különösen viselkedett az utóbbi hetekben, nem hívta fel Jont, került mindenkit. Walter inkább csak sejtette, mint érezte Jon gyanakvását. Ki is akarta önteni a szívét Jonnak, el akarta mondani az egész történetet, Kimmelt is, meg a saját mocskos szándékait is, azon az éjszakán, amikor a buszt követte. De végül is nem tette meg.

Jon, aki a legtöbbet tudta róla, továbbra is a legjobb barátja volt. Mindig megjelent, amikor szüksége volt rá, mindig elment, amikor Walter egyedül kívánt maradni. Akkor is éppen nála volt, szerda este, amikor Ellie felhívta.

Ellie csak azt szeretete volna tudni, hogy nem mondtak-e a rendőrök valami újabbat. Walter azt felelte, hogy a New York-i rendőrség aznap reggel kihallgatta a hivatalában.

- Nem voltak barátságtalanok jegyezte meg Walter.
- Csak még egyszer elmondatták a történetet.

A nyomozó alig néhány percig időzött nála, és Walter azt gondolta, hogy az egész beszélgetés nem lehetett nagyon fontos, mert különben már néhány nappal korábban felkeresték volna.

Ellie nem kérdezte meg, hogy mikor találkozhatnak. Walter tudta, hogy a lány megérti: a vasárnapi újsághír után nem volna okos, ha találkoznának. Csak újabb szenzációra adnának okot. De Walter annyira szeretete volna látni Ellie-t, hogy végül mégis kiszakadt belőle a kérés:

- Nem láthatnálak holnap este? Nem jöhetnél ide vacsorázni?
- Ha azt hiszed, hogy megtehetjük, természetesen elmegyek.

Amikor Walter visszatért a nappaliba, Jon az egyik sarokban guggolt, és lemezalbumokat nézegetett.

- Mondd, mit jelent számodra Ellie? – kérdezte.

Azt hiszem, nagyon sokat – válaszolta Walter.

- Mióta tart ez?

Semmi sem tart – mondta Walter kicsit bosszúsan.

Szerelmes vagy belé?

Walter habozott.

- Nem tudom.

– Ő nyilvánvalóan beléd szeretett.

Walter a parkettát bámulta, és olyan zavarba jött, mint egy kisfiú.

– Nagyon kedvelem Ellie-t. Lehet, hogy belé is szerettem. Még magam sem tudom.

Clara tudott róla?

– Igen. Már akkor tudott róla, amikor még nem is volt miről tudni.

Néhányszor mégiscsak voltál Ellie-nél mondta Jon és felnézett.

– Mindössze kétszer.

Walter lassan fel-alá járt a szobában. Eszébe jutott, hogy Clara milyen gonddal választotta ki ezt a szőnyeget, végigjárta Manhattan minden üzletét, amíg megtalálta a megfelelőt.

– Mély benyomást tehetél rá jegyezte meg Jon jóindulatú vihogással.

Csak lehet, hogy nem tartósat! Nem ismerem eléggé.

Ugyan, menj már, ezt magad sem hiszed – dörmögte Jon, mint egy kedves mackó.

Nem szőttem terveket Ellie-vel kapcsolatban mondta Walter zavartan. Nőügyekről eddig sohasem beszéltek, csak házasságukról. Jonnak lehettek nőügyei, mióta Stellától elvált, de sohasem beszélt róluk. Walternak pedig nem volt nőgye, csak most, Ellie.

Jon felállt egy csomó lemezzel a kezében.

Ha már itt tartunk, hadd ismételjem meg, hogy nagyon kedvelem Ellie-t. És ha ti ketten szeretitek egymást, ez nagyszerű.

Jon mosolya Waltert is mosolyra készítette.

Erre iszunk egyet!

Nem, köszönöm. Vigyázni kell a vonalaimra.

– Nincs velük semmi baj. Igyunk Ellie-re.

Walter jó erős whiskyt készített jéggel, szódával, és letette a kis asztalra. Leültek, felemelték a poharukat, és Walter abban a pillanatban egyszerre összeroskadt. Keserű fintor lett a mosolyából, könnyek szöktek a szemébe.

– Szedd össze magad, Walter!

Jon odaült mellé, és átkarolta a vállát.

Walternak eszébe jutott, hogy Clarából csak néhány deka por maradt a csúnya szürke hamvveder mélyén, Clarából, aki olyan szép volt, akinek a testét a karjaiban tartotta. Érezte, hogy Jon ki akarja

venni a poharat a kezéből, de nem hagyta.

– Azt gondolod, hogy utolsó kutya vagyok, ugye? – kérdezte Walter. – Hát nem kutyaság tőlem, hogy itt ülök, és egy másik nőre iszom, pedig még alig temették el a feleségemet. Nem igaz?

– Hadd ezt, Walter! Nem igaz!

– És hogy éppen ma este mondtam el ezt neked – folytatta Walter lehorgasztott fejjel. – Be kell vallanom, imádtam Clarát, nem volt a világon még egy nő, akit ennyire szerettem.

– Tudom, Walt.

– Nem tudod... eléggé. Senki sem tudja. – Walter érezte, hogy a pohár összeroppan az ujjai közt. Ránézett a kezére, látta vérző ujjai közt a hajlott üvegdarabkát, aztán azt is leejtette a padlóra. – Nem tudod – ismételte. – Nem tudod, mit jelent ez. – Az üres lépcsőfeljáróra gondolt, az üres ágyra odafent, Clara tarka kendőire, amelyek még most is ott sorakoznak a szekrény egyik polcán. Eszébe jutott Jeff, aki reggeltől estig, estétől reggelig várja az úrnőjét. Még Clara hangja is az eszébe jutott...

Walter érezte, hogy talpra segítik. Megértette, hogy Jon azt kívánja tőle, hogy menjen és mossa meg a kezét. Mentegetőzni kezdett.

– Sajnálom. Jon, nagyon sajnálom. Nem az italtól van...

– Nem is ittál – Jon felfelé tuszkolta a lépcsőn. – Menj, mosd meg a kezed-arcod, és felejtse el az egészet.

Huszonnégy

Walternak ezen a héten nagyon kevés munkája volt a hivatalban, mert Dick Jensen már átvette az ügyeit – azt hitték, hogy megkezdi hathetes szabadságát. Walter élt is a lehetőséggel, délutánonként korábban elment a hivatalból, amely most jobban nyomasztotta, mint a benedicti ház. Csütörtök délután három óra felé bement Dickhez.

– Dick. hagyjuk itt az egészet a jövő hónapban mondta. – Hívjuk fel Shermant, és közöljük vele, hogy december elején vagy akár november közepén aláírjuk a bérleti szerződést, feltéve, hogy megkapjuk az irodahelyiséget.

Sherman ügynöksége foglalkozott azzal a Negyvenegyedik utcai épülettel, amelyben jövendő irodájuk lett volna.

Dick Jensen komoran nézett rá, és Walter megértette, hogy elég hisztérikus lehetett a hangja, de Dick ezt a hisztériát feltehetően Clara halálának tulajdonítja.

Talán jobb volna, ha megvárnánk, amíg elülnek ennek az esetnek a hullámai – mondta Dick. – Mondanom sem kell, hogy... tudom, semmi részed sem volt a dologban, Walt, de ez most nem a legjobb időpont az iroda megindítására.

– Jövendőbeli ügyfeleinket egy cseppet sem fogja izgatni – felelte Walter.

Dick megrázta a fejét. Az íróasztala mögött állt. Arca gondterhelt volt.

– Nem hiszem, hogy ez az eset végzetes a mi számunkra, Walt. De azt hiszem, hogy a dolgok jobban megviseltek téged, mint ahogy képzeled. Most nekem kell ügyelnem arra, hogy ne tegyünk elhamarkodott lépéseket.

Mindez csak azt jelenti, gondolta Walter, hogy a barátja nem akar betársulni egy olyan ügyvédi irodába, ami könnyen megbukhat a társ nevének rossz csengése miatt. Pedig még a múlt kedden milyen szépen nyilatkozott róla Dick, hogy mennyire bízik benne, hogy mennyire feddhetetlennek érzi.

Te mondtad, hogy nem kételkedsz bennem, hogy hamarosan elülnek a hullámok. December elejére már biztosan túl leszünk rajta. És én csak arra gondoltam, hogy helyes volna bejelenteni a szándékunkat Crossnak, és egyhónapos felmondási határidőt kérni, ha te így jónak látod, és közzé kellene tenni az első hirdetést. Ha december elejéig várunk, január közepe lesz, mire az első ügyfelünkkel találkozunk.

– Azt hiszem, mégis jobb lenne várni, Walt.

Walter barátja kövérkés testét figyelte, a sok száz szalonnás-rántottás reggeli és bőséges háromfogásos ebéd fölé domborodó mellényt, a jól szabott, ódivatú öltönyt. Dicknek jó kedélyű,

semmiből gondot nem csináló, hús-vér felesége van. Megengedheti magának, hogy türelmesen várjon. Walter lecsapta az aktatáskáját, és felvette a kabátját.

– Már mész is? – kérdezte Dick.

– Igen. Nyomaszt ez a hely. Ezeket az iratokat otthon is átolvashatom.

Walter elindult az ajtó felé

– Walt...

Walter megfordult.

– Én is azt hiszem, hogy ideje felmondani Crossnak. Félreértettél. De úgy érzem, illik egy hónapot adnunk neki. Tehát a jövő hétfőn, november elsején, azt hiszem, megtehetnénk.

– Jól van – mondta Walter. Én már megírtam a magam levelét. Csak a dátumot kell ráírni.

De amikor beszállt a felvonóba, megértette, hogy Dick csak azért egyezett bele a felmondásba, mert így, ha meggondolja magát, visszakaphatja az állását. De az új helyiség bérleti szerződésének aláírását húzta-halasztotta.

A parkolóhely felé menet Walter egy üvegárukkal teli kirakatot pillantott meg. Bement, és vett Ellie-nek egy nagy, nehéz svéd üvegvázát. Nem volt biztos benne, hogy tetszeni fog a lánynak, de arra gondolt, hogy a lakásában jól fog mutatni. Ellie lakásának nem volt meghatározott stílusa. A legkülönbözőbb bútordarabokkal rendezte be, ami éppen megtetszett neki.

Benedictben megállt néhány üzletnél, és húst, gombát, salátához valót és egy üveg Medocot vásárolt. Claudiának kimenőt adott ma estére, ez már a harmadik szabad este volt, mert Jon meg ő szívesebben főzőcskéztek maguknak. A délután hátralevő részét hivatali munkával töltötte, és fél hét körül kiment a konyhába, és nekilátott a vacsora elkészítésének. Aztán tüzet rakott a kandallóban, a nappaliban.

Ellie két perccel hét óra után érkezett. Walter annyira biztos volt benne, hogy pontos lesz, hogy hétkor elkezdte a Martinit kevergetni.

– Ezt neked hoztam – mondta Ellie, és egy csokor selyempapírba csomagolt virágot nyújtott át.

Walter mosolyogva vette át.

– Furcsa lány vagy te.

- Miért?
- Virágot hozol a férfiaknak.
- Ez csak olyan gazféle a parkolóhelyről.

Walter kicsomagolta az üvegvázát a konyhában, és beletette a virágokat. A rövid szárú lóherék és százsorszépek kis híján beleestek a vázába, de Walter gyorsan odavitte az ajándékot a lánynak.

- Ez a tied – mondta.
- Ó, Walter! Ez a váza? Gyönyörű!
- Akkor jó – mondta elégedetten, mert látta, hogy Ellie-nek valóban tetszik.

Ellie keresett valami más vázát a virágoknak. Az ajándékot visszahozta, és letette az asztal szélére, hogy gyönyörködhessen benne, amíg az italukat itták. Sötétszürke selyemruha volt rajta – Walter még nem látta –, fülbevaló és a kedvenc fekete antilop körömcipő. Walter érezte, hogy Ellie ma este különösen szép akar lenni.

- Mikor költözől el innen? – kérdezte a lány.
- Nem is gondoltam rá. Gondolod, hogy költözzem el?
- Feltétlenül.
- Hamarosan úgyis beszélek erről valakivel. A Knights-bridge ügynökség fel is ajánlotta, hogy elcseréli a házat, ha meg akarok szabadulni tőle.

Walternak hirtelen eszébe jutott, hogy itt van még Clara anyjának az ingatlana is Harrisburgban. A végrendelet értelmében, bár Clara korábban halt meg, mint az anyja, Waltert illeti az örökség fele, de mivel Mrs. Havemannek volt még egy testvére, valahol Pennsylvániában, Walter azt gondolta, hogy az ingatlant és az egész örökséget átengedi neki.

- Tudsz aludni? – kérdezte Ellie.
- Tudok. – Oda akart menni a lányhoz, hogy megcsókolja, de aztán várt. Jól van. A jövő hónapban új lakás, új állás. Megegyeztünk Dickkel, hogy ő is felmond jövő hétfőn. Legkésőbb december elején már az új irodánkban leszünk.

- Örülök neki. Dick nem nyugtalanodik az újságcikkek miatt?
- Nem – válaszolta Walter. Addigra elülnek a hullámok. – Derűs volt és bizakodó. A Martini is jólesett. Hatott is, úgy, ahogy a

Martininak kell. Walter felállt, leült Ellie mellé és átkarolta.

Ellie szelíden megcsókolta a férfi száját. Aztán felállt és odébbment. Walter meglepődve nézett rá.

– Talán nem a legjobbkor kérdezem, de hol az én helyem ebben az egészben – kérdezte Ellie mosolyogva.

– Szeretlek, Ellie. Itt a te helyed. – Walter várt. Tudta, hogy a lány nem azt várja, hogy máris mondja meg az esküvőjük időpontját. Csak meg akart bizonyosodni róla, hogy Walter szereti. Ez a legkevesebb, amit megadhat neki, gondolta. Ma este egész biztosan érezte, hogy szereti.

Megitták a Martinit, még ittak egy fél pohárral, aztán kimentek a konyhába, hogy hozzákezdjenek a vacsorához. A burgonya már a sütőben volt. Ellie Dwightről beszélt, csodagyerek tanítványáról, és közben a gombát hámozta. Dwight alig két hónapi tanulás után már Mozart-szonátákat játszott. Walter arra gondolt, hogy ha nekik Ellie-vel gyerekük születik, lesz-e tehetsége a zenéhez. Elképzelte, hogy Ellie a felesége, elképzelte, hogy nyáron fenn a teraszon – ezen vagy egy másikon – sütteti a szép hosszú lábát, télen pedig vastag gyapjúkendőt csavar a feje köré, amikor hosszú sétára indulnak a hóban. Elképzelte, hogy bemutatja Ellie-t Chadnek. Chad meg ő bizonyára kedvelni fogják egymást.

– Nem figyelsz rám – szólt Ellie bosszúsan.

– Dehogynem figyelek. Dwightről beszéltél, hogy Mozartot játszik.

– Annak már legalább öt perce. Azt hiszem, süthetnénk a húst.

Amikor Walter be akarta tenni a húst a sütőbe, megszólalt a telefon. Egymásra néztek. Walter letette a húst, és odament, hogy felvegye a kagylót.

– Halló. Mr. Stackhouse?

– Én vagyok.

– Itt Corby hadnagy. Felkereshetném néhány percre? Azt hiszem, fontos a dolog. Nem tartanám fel sokáig.

A fiatal, kellemes hang olyan bizalmaskodva beszélt, hogy Walter zavarában nem is tudta visszautasítani.

– Nem mondhatná el telefonon? Éppen most...

– Csak néhány perc. Éppen itt vagyok Benedictben.

– Rendben van – egyezett bele Walter.

Káromkodva ment vissza a konyhába, kirángatta az övéből a konyharuhát.

– Corby – mondta Walter. – Idejön. Azt mondja, hogy csak néhány perc, de talán okosabb, ha nem találkozik veled.

Ellie összeszorította az ajkát.

– Értem – felelte.

Sietve összeszedte a holmiját, és Walter nem tartóztatta. Még összeütközhetnének Corbyval az ajtóban, és ezt nem akarta.

– Mi lenne, ha a Három Testvérbe mennél, és innál valamit. Azonnal felhívlak, mihelyt elment.

– Nincs kedvem inni – válaszolta Ellie de ott leszek.

Felsegítette rá a kabátot.

– Igazán sajnálom, Ellie.

– Mi mást tehetnél? – mondta, és ezzel elment.

Walter körülnézett a nappaliban. Fogta Ellie Martinis poharát – az övé kinn volt a konyhában. Szerencsére az asztalt még nem terítették meg. A telefon újra megszólalt, és Walter megfordult, a Martinis poharat a repkény mögé rejtette a kandallópárkányon.

Bill Ireton telefonált. Közölte, hogy éppen most járt nála Corby hadnagy a philadelphiai rendőrségtől. Walter magánéletéről érdeklődött, hogy kikkel barátkozik Benedictben, és hogy hogyan éltek Clarával.

– Tudod, Walter, régen ismerlek, majdnem három éve. Semmi rosszat nem tudok rólad mondani, és nem is mondtam. Érted, amit mondok, ugye?

– Igen. Köszönöm, Bill. Walter már hallotta Corby kocsiját.

– Elmondtam neki, hogy te meg Clara nem voltatok a világ legboldogabb házaspárja, ezt nem nagyon tagadhattam le, de azt is mondtam, hogy a fejemet teszem rá, hogy semmi közöd sincs a halálához. Azt is megkérdezte, nem tudok-e arról, hogy komolyabban veszekedtetek volna. Azt feleltem neki, hogy nem ismerek szelídebb fickót nálad.

Hát ez végzetes, gondolta Walter. Bill nem hagyta abba, csak beszélt és beszélt. Walter tükön ült, mert ki szerette volna üríteni a hamutartót.

– Megkérdezte, tudok-e arról, hogy válni akartatok. Azt mondtam neki, hogy igen.

– Nagyon jól van. Köszönöm, hogy felhívtál. Nagyon rendes tőled.

– Tehetünk valamit az érdekedben, Walter?

– Nem, köszönöm.

Megszólalt a csengő Walter lehalkította a hangját, és igyekezett nyugodtan beszélni.

– Nemsokára felhívlak. Bill. Add át üdvözetemet Bettynek.

Letette a kagylót, és kiment ajtót nyitni.

– Jó estét – köszönt Corby, és levette a kalapját. – Sajnálom, hogy így magára törtem.

– Semmi baj – válaszolta Walter.

Corby körbejáratta tekintetét, amikor bementek a nappaliba. Letette a kabátját és a kalapját egy székbe, és a kandallóhoz sétált. Megállt, és Walter észrevette, hogy a hamutartót nézi az asztal végén, a rúzsos cigarettavégeket.

– Megzavartam magát – mondta Corby. – Nagyon sajnálom.

– Dehogyan zavart meg. – Walter kabátja zsebébe süllyesztette a kezét. – Miről akar velem beszélni?

– Csak néhány rutinkérdés. – Corby leült a kanapéra, és keresztbe vetette vékony lábát. – Beszéltem néhány barátjával itt a szomszédságban. Bizonyára hallani fog róla. Ezt mindig megteesszük. – Mosolygott. – De beszéltem azzal a Kimmellel is.

– Kimmel? – Walter minden idegszála megfeszült, várta, hogy Corby közli vele: Kimmel elárulta, hogy járt nála a boltban.

– Tudja, az az ember, akit említettem. Akinek megölték a feleségét Tarrytown mellett egy erdőben, ugyancsak egy autóbuszút közben.

– Igen, igen – felelte Walter.

Corby kivett a tárcájából egy füstszűrős cigarettát. Annyira meg vagyok győződve ennek az embernek a bűnösségéről...

Walter is rágyújtott egy cigarettára.

– A Kimmel-üggel is foglalkozik?

– Ettől a héttől kezdve igen. Az igazat megvallva, már augusztus óta érdekelt a Kimmel-ügy. Minden olyan eset izgat, amit nem sikerül megfejteni. Talán nekem sikerül – mondta magyarázó hangon és kisfiús mosollyal. – Találkoztam Kimmellel, megismerkedtem egy kicsit a körülményekkel is. Nagyon is érdekel

engem ez az ember: őt gyanúsítom.

Walter nem válaszolt semmit.

– Egyelőre nincs bizonyítékunk Kimmel ellen. Nekem legalábbis nincs – tette hozzá, nem túl meggyőző szerénységgel és nem hiszem, hogy a newarki rendőrség nagyon iparkodott volna bizonyítékokat találni. Nem emlékszik a Kimmel-ügyre?

– Csak arra, amit elmondott. Hogy Kimmel feleségét meggyilkolták.

– Igen. Azt ugyan nem hiszem, hogy Kimmelnek bármilyen köze van magához, de magának igenis lehet köze Kimmelhez.

– Nem értem.

Corby fejét a kanapé támlájára hajtotta, és fáradtan megdörzsölte a homlokát. Kalapjának a széle halvány-piros csíkot vágott a homlokába, és kék szeme is karikás volt.

– Úgy gondolom, hogy Kimmelt a Stackhouse-ügy nagyon felizgatta, jobban, mint ahogy mutatja. És mennél jobban felizgatta, annál könnyebben fogja elárulni magát... Legalábbis remélem. – Corby felnevetett. – Bár nem az a fajta, aki könnyen beadja a derekát.

És addig, gondolta Walter, engem kínoz, mint valami kísérleti tengerinyulat. Corby fel akarja fújni a Stackhouse-ügyet, és Kimmel-ügyet csinál belőle. Figyelmesen és mozdulatlanul várt. Igyekezeti segítőkésznek mutatkozni.

– Kimmel nagy darab, kövér fickó, jól vág az agya, bár hajlamos a megalomániára. Az a fajta, aki szereti a talpnyalókat, az alázatos beosztottakat. Alulról verekedte fel magát, azt hiszi, hogy értelmiségi. Pedig igazán az.

A rendőrfelügyelő mosolya idegesítette Waltert. Szép kisjáték, gondolta Walter. Rabló-pandúr. Piszkos és csavaros agy kell ahhoz, hogy valaki minden energiáját a gyilkosságoknak szentelje, még hozzá olyan lelkes örömmel, mint Corby.

– Mire számít, mit fog tenni Kimmel? – kérdezte Walter.

– Végül mindent bevall majd. Rá fogom bírni. Elég sok mindent nyomoztam ki a feleségéről, éppen eleget ahhoz, hogy tudjam: Kimmel gyűlölte, olyan szenvedélyesen gyűlölte, hogy nem érte volna be... mondjuk a válással. És ez teljesen egybevág Kimmel jellemével, amit csak akkor tud megítélni az ember, ha már

találkozott vele. – Walterra nézett, elnyomta a cigarettát a hamutartóban, és így szólt: Ha megengedi, körülnéznék a házban.

Vendégek szoktak ilyesmit kérni, gondolta Walter.

– Csak tessék.

Walter a lépcsőfeljáró felé vezette a hadnagyot, de ő a kandalló előtt megállt. Kinyújtotta a kezét, és megfogta a repkény mögé állított poharat. A száránál fogta meg a talpas poharat, a két ujj között forgatta. Walter tudta, hogy a pohár peremén rúzsnyomok vannak. És még maradt is néhány csepp a pohár fenekén.

– Nem akar inni valamit? – kérdezte Walter.

– Nem, köszönöm. – Corby visszatette a poharat, és megértő mosollyal fordult Walter felé. – Miss Briess volt itt ma este?

– Igen – válaszolta Walter kifejezéstelenül. Mutatta az utat a lépcsőn felfelé. Corby még fel sem kereste Ellie-t. Pedig már beskatulyázta valahová, a barátnő vagy a szerető rovatba. A részletek amúgy is mellékesek.

Corby bement a hálósobába, fel-alá sétált zsebre dugott kézzel, és nem szólt egy szót sem. Aztán kiballagott. Walter megmutatta neki a szobát a folyosó végén, amit személyzeti szobának szoktak nevezni, bár nem volt benne ágy, csak egy kis heverő. Walter elmagyarázta, hogy bejárónőt tartanak, aki nem alszik náluk.

– Hogy hívják a bejárónőjüket? – kérdezte Corby.

– Claudia Jackson. Huntingtonban lakik. Minden reggel és este jön.

– Megadná a címét?

Corby elővette a jegyzetfüzetét.

– Huntington, Spring Street hétszázötvenhét.

Corby felírta.

– Ma este nincs itt?

– Nem, ma este nincs – válaszolta Walter a homlokát ráncolva.

– Vendégszoba? – kérdezte Corby, amikor a hallba értek.

– A feleségem nem akarta. De van egy olyan szobánk, amit olyan fogadószobafélének rendeztünk be.

Corby minden érdeklődés nélkül megnézte. Sohasem használták ezt a szobát, bár Claudia ezt is rendben tartotta. Walter élettelennek és borzalmasnak látta, mint egy bútorüzlet kirakatát.

– Megtartja a házat? – kérdezte Corby.

– Még nem döntöttem. – Walter kinyitott egy másik ajtót. – Ez a dolgozószobám.

– Nagyon szép – mondta Corby elismerően. Odament a könyvespolchoz, csípőre tett kézzel megállt, zakóját hátrafogva. – Egy csomó jogi könyv. Gyakran dolgozik itthon?

– Nem nagyon.

Corby lenézett az íróasztalra. Walter nagy, kék füzete ott volt az egyik sarokban.

– Fényképalbum? – kérdezte és érte nyúlt.

– Nem, egyfajta jegyzetfüzet.

– Megnézhetem?

Walter beleegyezően intett, bár utálta, hogy Corby hozzáér, és utálta, hogy egyáltalán figyeli őt. Cigaretta keresett a zsebeiben, de nem talált, és keresztbe fonta a karját. Odasétált az ablakhoz. Az ablaküvegen látta, hogy Corby az album fölé hajol, és lassan lapozgatja.

– Mi ez? – kérdezte Corby.

Walter megfordult.

– Ezzel szórakozom. Feljegyzések különféle emberekről, akikről tanulmányt szeretnék írni. – Walter homlokán még jobban elmélyültek a barázdák. Visszament Corbyhoz, és azon törte a fejét, mivel terelhetné el a felügyelő figyelmét a füzetéről, az apró betűs sorokról, amelyeket Corby nagy erőfeszítéssel igyekezett elolvasni. Walter látta, hogy még egyet lapoz. Egy be nem ragasztott újságkivágás volt ott. Walter ránézett. A méret, a vastag címbetűk ismerősnek látszottak. Nem hitt a szemének. Corby azonnal felkapta a papírt.

– Ez Kimmelről szól – mondta hitetlenkedve.

– Igazán? – kérdezte Walter ugyanúgy.

– Igen, igazán – mondta Corby, és csodálkozva mosolygott Walterra. – Maga tépte ki?

– Nyilván én, de már nem emlékszem rá. – Walter Corbyra nézett, és ebben a pillanatban valami borzalmas dolog játszódott le: Corby arcán csak a természetes meglepődés tükröződött, de ez a meglepődés rádöbbenést jelentett – rádöbrent arra, hogy Walter hazudik. Egy pillanatig úgy néztek egymásra, mint két közönséges ember, de Walter úgy érezte, hogy ez a tekintet – megsemmisítő.

– Nem emlékszik rá? – kérdezte Corby.

– Nem, sohasem használtam fel. Rengeteg mindent vágok ki az újságokból. – Az újságkivágásokat tartalmazó albumra mutatott. Az album lapjai között még tíz-tizenkét hasonló újságkivágást őrzött. Biztos volt benne, hogy a Kimmelről szóló újságkivágást annak idején elhajította.

Corby újra az újságkivágásra pillantott, majd visszajuttatta a helyére, ahonnan kiemelte. Újra a könyv fölé hajolt, és elkezdte olvasni Walter kézzel beírt feljegyzéseit, a gépelt és a beragasztott bekezdéseket, ugyanazon az oldalon. Walter látta, hogy ezek Jensenről és Crossról szóltak. Ennek már semmi köze a Kimmel-ügyhöz. Még szerencse, gondolta Walter.

Mindenféle feljegyzések méltatlan barátságokról magyarázta Walter. – Valami ilyesmi. Valószínűleg azért vágtam ki a hírt az újságból, mert gondoltam, hogy idővel leleplezik a gyilkost. De aztán meglepettem a névről. Izgatott a gyilkos és az áldozat közti kapcsolat. De semmi sem jött ki az egészből, valószínűleg ezért is feledkeztem meg az ügyről. Bámulatos véletlen. Hiszen ha... – de nem tudta folytatni, semmi sem jutott az eszébe.

Corby gúnyosan nézett rá, bár a meglepetés nyoma még ott volt az arcán. Figyelt. Úgy figyelt, mintha csak várakoznia kellene, és ha vár, Walter bizonyára mond valamit, ami bebizonyítja a bűnösségét. Még mosolygott is egy kicsit.

– Csak azt szeretném tudni, mi járt az eszében, amikor kitépte ezt a cikket.

– Megmondtam már. Érdekelt, hogy ki lehet a gyilkos. Ugyanúgy, mint... – Walter azt akarta megemlíteni, hogy egy gyilkosságról szóló újságkivágást használt fel Mike-ról és Chadról szóló tanulmányában – egy barátságából eredő gyilkosságról szóló cikket, de a kivágást már régen kidobta. – Érdekelt, hogy milyen viszonyban állhatott Helen Kimmel a gyilkossal.

Látta, hogy Corbynak feltűnik a *Helen*.

– Folytassa – kérte Corby.

Nincs több mondanivalóm. – Walter agyának egyik rekesze azzal a lehetőséggel foglalkozott, hogy valaki becsempészte a Kimmelről szóló újságkivágást a füzetébe. Pedig az a cikk volt, amit ő maga tépett ki az újságból. Még a formáját is felismerte. Aztán hirtelen

eszébe jutott, hogy a papírdarab, akkor, amikor ki akarta dobni, leesett a földre. Lusta volt felemelni, és nyilván Claudia megtalálta. – Tudja, valójában el akartam... – de alighogy elkezdte a mondatot, már abba is hagyta.

– Tessék?

Walter nem akarta bevallani, hogy ilyen jól emlékszik az egészre. Az ördög vigye Claudiát, gondolta. Az ördög vigye a rendszeretét. Erre is Clara nevelte.

– Semmi. Nem fontos.

– De fontos lehet – próbálta meggyőzni Corby.

– Nem fontos.

– Találkozott maga Kimmellel, vagy beszélt vele?

– Nem – felelte Walter, de a következő percben már megbánta a választ. Gondolatai két lehetőség között hánykolódtak: vagy azonnal elmond mindent, vagy iparkodik mindent eltitkolni Kimmellel kapcsolatban. De mi lesz, ha Kimmel holnap elmondja az egészet? Walter úgy érezte, hogy egy bonyolult játszma áldozata, a lassan köréje fonódó hurkok egyszerre csak összeszorulnak, gúzsba kötik.

Corby nadrágzsebébe sülyesztette a kezét, és Walter felé ment. Körülsétálta, de úgy, hogy nem ment túl közel hozzá, mintha így vehetné legjobban szemügyre.

– Maga valóságos megszállottja a Kimmel-ügynek, ha nem tévedek – mondta Walter.

– Megszállottja? – Corby nevetésében volt egy kis megvetés is. – Legalább egy fél tucat hasonló gyilkossági ügyben nyomozok.

– Én úgy látom, hogy maga belegabalyodott Kimmel esetébe – tört ki Walterből.

– Lehet. Azt mondhatjuk, hogy az esetek hasonlósága készítetett arra, hogy újra elővegyem a Kimmel-ügyet. A newarki rendőrség már lezárta a nyomozást azzal, hogy ismeretlen tettes vagy tettesek, talán egy örült, reménytelen kideríteni. De maga megmutatta nekünk, hogyan *történhetett* a gyilkosság. – Corby megvárta, hogy a mondatai behatoljanak Walter tudatába. – Kimmel alibije egyáltalán nem megtámadhatatlan. Senki sem látta őt a gyilkosság pillanatában. Mikor gondolt arra, hogy Kimmel ölte meg a feleségét? Amikor kivágta a cikket, vagy csak később?

Nem hiszem, hogy ez az eszembe jutott. Azt állították, hogy... –

de nem folytatta, mert Kimmel alibijéről egy szó sem volt abban a kivágásban, ami Corby kezébe került.

– A véletlenek összejátszása, nem igaz?

Walter mogorván hallgatott. Bosszantotta, hogy nem tudja megállapítani, mikor gúnyolódik Corby, és mikor beszél komolyan.

– Nincs kifogása ellene, ha ezt elviszem? – kérdezte Corby, és kivette az újságkivágást a dossziéból.

– Nincs.

Corby a papírdarabot betette tárcájába, gondosan becsukta a tárcát, és visszasüllyesztette a zsebébe. Walter azon töprengett, mit csinál majd Corby az újságkivágással, megmutatja-e Kimmelnek?

– Lehet, hogy hamarosan újabb érdekes tudósításokat olvashat az újságokban Melchior Kimmelről – mondta Corby mosolyogva. – Mindenesetre remélem, hogy nem fogok többé ilyen csúnyán alkalmatlankodni magának, mint most.

Walter egy szavát sem hitte el. Abban sem kételkedett, hogy az újságokban benne lesz az is, hogy megtalálták nála a Kimmelről szóló tudósítást. Kikísérte Corbyt.

A hadnagy felvette a székről a kabátját és kalapját. Hirtelen felkapta keskeny fejét:

– Csak nem ég valami?

Walter eddig észre sem vette. Kiment a konyhába és eloltotta a sütőt. A burgonya volt. Kinyitotta a konyhaablakot.

– Sajnálom, hogy elrontottam az estéjét mondta Corby, amikor Walter visszatért.

– Ugyan.

– Egész az ajtóig kísérte Corbyt.

– Jó éjszakát köszönt el Corby.

– Jó éjszakát.

Walter az ajtóból visszafordulva a telefont bámulta, hallgatózott, mikor indul el Corby kocsija, és azon töprengett, hogyan fogja ezt Ellie-nek megmagyarázni. Vagy bárkinek. Nem tudja megmagyarázni. A homlokát ráncolta. Megpróbálta elképzelni, hogyan tálalják majd az újságok a ma esti történetet. De nem ítélik el az embert egy újságkivágás miatt! Még Kimmel ellen sem emeltek vádat. Lehet, hogy Kimmel nem is bűnös. Eddig csak Corby hitt a bűnösségében. Meg ő.

Walter felrohant a lépcsőn. Valami még eszébe jutott. Az íróasztal fiókjából kihúzott egy vékony határidőnaplót. Néhanapján jegyzeteket írt bele. Hetek óta nem jegyzett fel semmit, de eszébe jutott, hogy amikor Clara a mérgezés után túl volt az életveszedelmen, egyik nap mégiscsak beleírt valamit a naplójába. Már látta is. Az utolsó bejegyzés:

Különös, hogy az ember élete legfontosabb pillanataiban sohasem vezet naplót. Vannak dolgok, amelyek szavakba foglalásától még a rendszeres naplóíró is visszariad – legalábbis azokban a napokban. És micsoda veszteség ez, hiszen az embernek az a szándéka, hogy őszintén megírja a maga történetét. A naplók igazi értéke éppen abban rejlik, hogy megőrzik a nehéz időszakok gondjait – és éppen ilyenkor gyáva az ember, nincs ereje lejegyezni a gyengeségeit, az őrült gondolatait, a szégyenletes érzéseit, a kis hazugságait, az önző szándékait – akár megtesszük, amit gondolunk, akár nem pedig ezek alakítják ki az ember valódi jellemét.

Egyhónapos szünet után következett ez a feljegyzés. – A Clarával való veszekedések, az asszony öngyilkosságának a hónapja volt ez. Walter kiszakította a lapot. Ha Corby valaha is megtalálná, gondolta, végérvényesen ki tudná készíteni. Az öngyújtóval elégette ezt a lapot, aztán felkapta a naplót és levitte. A tűz még parázslott. Három részre tépte a könyvet, aztán rádobta a parázsra, még egy kis fát is tett rá.

Aztán a telefonhoz sietett, és felhívta Ellie-t a Három Testvérben. Elnézést kért, hogy a Corbyval folytatott beszélgetés ennyire elhúzódott.

– És mi történt?

Ellie hangjából érezni lehetett az unalmat és bosszúságot.

– Semmi – válaszolta Walter. – A krumpli odaégett.

Huszonöt

- Éppen el akartam menni – mondta Kimmel. – Ha maga...
- Nagyon fontos. Nem tart sokáig.
- De már indulok!

– Máris ott vagyok – mondta Corby, és letette a kagylót. Ma néztek vele szembe, vagy inkább holnap? – töprengett Kimmel. Levette a kabátját, gépiesen fel akarta akasztani a fogasra, de aztán mérgesen odavágta a vörös plüssdívány sarkába. Elgondolkozva nézett körül, tekintete megakadt egy pillanatra a zongorán – mintha ott ülne Helen kísértete, és álmosan pötyögtetné a Tennessee-valcert. Kíváncsi volt, hogy Corby miről akar vele beszélni – bár az is lehet, ma sincs semmi közölnivalója, mint ahogy tegnap sem volt, és csak idegesíteni akarja. Töprengett, hogy Corby megtudta-e a szomszédoktól, ki az a Kinnaird, az a tökfaj biztosítási ügynök, akivel Helen lefeküdt. Nathan, a barátja, aki a helyi középiskolában történelmet tanít, tudott Kinnairdról. Nathan aznap reggel bejött az üzletbe, és elmondta, hogy Corby nála járt és kikérdezte. De Ed Kinnaird nem került szóba. Kimmel megvakarta a hónalját. Éppen most jött haza az Osztriga vendéglőből, és azt tervezte, hogy fafaragással tölti az estjét, megiszik egy üveg sört, s hallgatja még egy óráig a rádiót, aztán fog egy jó könyvet és lefekszik.

A sört mindenképp megiszom, gondolta, és a hallon át a konyhába ment. A favázás ház padlója nyögött lépteinek súlya alatt. Az ajtócsengő éppen akkor szólalt meg, amikor visszaért a hallba. Beengedte Corbyt.

– Igazán sajnálom, hogy ilyen késő este zavarom – mondta Corby, de nem volt valami bánatos. – Mostanában napközben más ügyekkel vagyok elfoglalva.

Kimmel nem válaszolt semmit. Corby körülnézett a nappaliban, majd előrehajolva közelebről is szemügyre vette a nagy gonddal kifaragott és összeillesztett, sötéten érezett fatárgyakat, amelyek a hosszú fehér könyvespolc tetejét díszítették. Kimmel elhatározta,

hogy obszcén választ ad, ha Corby megkérdi, hogy mik ezek.

– Újra felkerestem Stackhouse-t – mondta Corby, és kihúzta magát –, s nagyon érdekes dologra jöttem rá!

– Mondtam már, hogy nem érdekel a Stackhouse-ügy, sem az, amit ezzel kapcsolatban még közölni tud.

– Maga nem beszélhet ilyen magas lóról – válaszolta Corby, és leült Kimmel díványára. – Annál kevésbé, mert arra a következtetésre találtam jutni, hogy maga bűnös, Kimmel.

– Ezt már tegnap is közölte.

– Valóban?

– Megkérdezte tőlem, hogy van-e még valaki Tony Riccón kívül, aki igazolhatja az alibimet. Ebben már benne volt az, hogy bűnösnek tart.

Azt hiszem, Stackhouse is bűnös – mondta Corby. – De a maga bűnösségében biztos vagyok.

Kimmel hirtelen arra gondolt, vajon van-e pisztoly Corby begombolatlan kabátja alatt. Feltehetően igen. Felemelte a Corbyval szemben álló alacsony asztalkáról a sörösüveget, a maradék sört kitöltötte a pohárba, aztán visszatette az üveget az asztalra.

– Holnap jelentem az egészet a newarki rendőrségen. A newarki rendőrség nem gyanúsít engem, és nem kételkedik a szavamban. Newarkban nagyon jó hírem van.

Corby mosolyogva bölintott.

– Mielőtt a múltkor idejöttem, beszéltem a newarki rendőrséggel. Természetesen engedélyt kértem tőlük, hogy a Kimmel-ügyben is nyomozzak, hiszen nem az én területem. A rendőrségnek semmi kifogása sem volt ellene, hogy foglalkozzam az ügygel.

– De nekem van. Tiltakozom az ellen, hogy betörjenek a magánéletembe.

– Attól tartok, hogy hiába tiltakozik, Kimmel.

– Jobban tenné, ha elhagyná a házamat, és nem várná meg, amíg kidobom. Fontos munkám van.

– Mi fontosabb, Kimmel, az én munkám vagy a magáé? Mit csinál ma este? Sade márki emlékiratait olvassa?

Kimmel végigmérte Corby karesú testét. Mit tudhat Corby az ilyesfajta könyvekről? Kimmelt eltöltötte a szokásos önbizalom: sérthetetlennek, erősnek és legyőzhetetlennek érezte magát, mint a

mítoszok hősei, óriásnak látszott Corby mellett. Corby nem tehet ellene semmit.

– Emlékszik, Kimmel, mondtam magának, hogy szerintem Stackhouse követte a buszt, rábeszélte a feleségét, hogy menjenek a sziklához, és aztán lelökte.

Kimmel ráhagyta:

– Igen.

– Azt hiszem, maga is valami hasonlót tett.

Kimmel egy szót sem szólt.

– És a legérdekesebb, hogy ezt Stackhouse is megsejtette – folytatta Corby. – Tegnap este meglátogattam Stackhouse-t Long Islandben, és képzelje, mit találtam? A Helen Kimmel meggyilkolásáról szóló augusztus tizenegyedik tudósítást. – Corby elővette a tárcáját. Mosolyogva kivette belőle a kitépett újságlapot.

Átnyújtotta Kimmelnek. Kimmel elvette, odatartotta a szeméhez. Felismerte: az egyik első beszámoló volt a gyilkosságról.

– Feltételezi, hogy elhiszem ezt? Nem hiszek magának.

Pedig elhitte, amit Corby mondott. Csak azt volt nehéz elhinni, hogy Stackhouse ilyen ostoba.

– Kérdezze meg Stackhouse-t, ha nem hisz nekem – felelte Corby, és visszatette a papírdarabkát a tárcájába.

– Nincs kedve találkozni velem?

– Egyáltalában nem akarok találkozni velem.

– Azt hiszem, én mégis megszervezem ezt a találkozást.

Ez a közlés szíven ütötte Kimmelt, érezni kezdte, hogyan dobog a szíve széles mellkasában. Széttárta a karját, mintegy jelezve, hogy hajlandó Stackhouse-zal találkozni, csak éppen értelmét nem látja. Attól tartott, hogy Stackhouse összeroppan, akár az üzletben, akár másutt találkoznak. Stackhouse még be találná vallani, hogy már járt az üzletben, sőt azzal is megvádolhatja, hogy beismerte Helen meggyilkolását, hogy ő tanította meg arra, hogyan kell elkövetni az ilyesmit. Érezte, hogy egész testében remeg. Megmozdult, majdnem megfordult a tengelye körül, és vakon nézett maga elé.

– Tudok egyet-mást Stackhouse magánéletéről. Éppen elég indoka volt arra, hogy megölje a feleségét, mint ahogy maga is megtette, amikor úrrá lett magán az örület. De a maga indokai közt a gyönyör is játszott egy kis szerepet, nem igaz? Legalábbis bizonyos

értelemben.

Kimmel a bicskájával játszott a bal zsebében. Még mindig érezte a szívverését. A hazugságvizsgáló gép, gondolta... Mostanáig biztos volt benne, hogy kiállná a hazugságvizsgáló gép próbáját, ha szükség lesz rá. Bár lehet, hogy mégsem. Stackhouse jött rá, gondolta Kimmel, és nem Corby. De Stackhouse olyan felháborítóan ostoba, hogy mindenütt feltűnő nyomokat hagy, egészen az ő háza küszöbéig.

– Minden szükséges bizonyítéka megvan már Stackhouse ellen?
– kérdezte.

– Csak nem fogta el a félsz, Kimmel? Egyelőre csak közvetett bizonyítékaim vannak, de majd ő bevallja a többit. Maga persze nem. Maga ellen további bizonyítékokat kell gyűjtenem, és szét kell zúzni az alibijét. A maga barátja, Tony, jót akar, és tényleg azt hiszi, hogy maga egész este a moziban volt. Ha hosszasan elbeszélgetek vele, nem lesz nehéz meggyőzni, hogy másképp emlékezzen Tony, csak...

Kimmel hirtelen Corby fejéhez vágta a poharát, megragadta az ingénél a nyomozót, és az asztal fölé rántotta. Felemelte a jobb kezét, hogy Corby nyakszirtjére sújtsa, de hirtelen úgy érezte, hogy egy ágyúgolyó csapódik a rekeszizmába. Lesújtott a jobb kezével, de nem talált, aztán megrántották a karját, éles fájdalmat érzett, lába a levegőbe emelkedett. Annyira émelygett a gyomra, hogy be kellett csuknia a szemét. Érezte, hogy úszik a levegőben. Az oldalára esett, az ablaküvegek is megremegtek a zuhanástól. A padlón látta a föléje hajló Corby hosszúkás, pelyhes arcát. Vastag bal karja szinte akaratától függetlenül emelkedett a magasba, mint egy gázzal töltött léggömb. Hozzáért, és nem érezte.

– Eltörte a karomat – mondta.

Corby nagyot fúj, és begombolta a kezelőit.

Kimmel jobbra-balra forgatta a fejét, végigpásztázta tekintetével a padlót. Feltérdelt.

– Nem látta a szemüvegemet?

– Tessék.

Kimmel érezte, hogy szemüvegét a még mindig magasba emelt bal kezébe dugják, megpróbálta megfogni a vékony aranyozott szárát, de érezte, hogy kicsúszik a kezéből, hallotta a koppanást,

hallotta, hogy eltörik a szemüvege.

– Maga ördögfajzat! – üvöltötte és felállt. Corby felé tántorgott.

Corby könnyedén kitért az útjából.

– Ne kezdje újra, mert még jobban kikészítem.

– Takarodjon – üvöltötte Kimmel. – Takarodjon, maga bűdös...

Maga ocsmány féreg! Maga utolsó strici! – Rátért a nemi életből és az anatómiából vett hasonlatokra, mire Corby hirtelen elindult feléje, és felemelte a karját. Kimmel elugrott és elhallgatott.

– Maga gyáva – állapította meg Corby.

Kimmel megint elmondta, hogy mi a véleménye Corbyról.

A nyomozó felvette a kabátját.

– Figyelmeztetem magát, Kimmel. Nem szállok le magáról. És ezt tudni fogja ebben a városban mindenki, az összes barátai. Egy szép nap megjelenek az üzletében Stackhouse-zal. Maguknak kettőjüknek sok közös vonásuk van. – Kiment, és becsapta az ajtót.

Kimmel néhány másodpercig nem mozdult. Kihúzta, már amennyire tudta, ernyedte testét, és homályos szemmel bámult maga elé. Elképzelte, hogy Corby felkeresi a könyvtárosnőt, Miss Brownt, elmegy Tom Baileyhez, a volt tanácsoshoz, a környék legértelmesebb emberéhez, akinek a barátságát Kimmel olyan nehezen szerezte meg, és olyan nagyra értékelte. Tom Baileynek sejtelve sem volt Helen és Ed Kinnaird viszonyáról, de Kimmel egy percig sem kételkedett abban, hogy Corby mindenkinek mindent elmesél, mihelyt megtudja a dolgokat, és a legvisszataszítóbb részleteket is kitereteti: Lénától, Helen legjobb barátnőjétől még azt is megtudhatja, hogyan szedte fel Helen a fiút az utcán, mint egy közönséges prostituált. Helen még kérkedett is a dologgal! Corby pedig mindenkinek az agyában, elülteti a kételyt.

Kimmel hirtelen elindult, jobban mondva előrebillent, aztán újra kiegyenesedett, így tapogatta ki az utat a fal mentén, a hallból egészen a konyháig, és a vízcsap alatt megmosta az arcát. Aztán visszatapogatózott a nappaliba, a telefonhoz. Hosszú ideig tartott, amíg sikerült tárcsáznia, és akkor is rossz számot hívott. Újra tárcsázott.

– Halló, Tony, öreg fiú – mondta vidáman. – Mit csinálsz?... Nagyszerű, mert a lehető legrettenetesebb dolog történt velem. Elbotlottam a szőnyegben, s eltörtem a szemüvegemet, meg

feltehetően mást is, de a lencsék pozdorjává törtek. Gyere át, szórakoztass el egy kicsit. Nem tudok sem olvasni, sem mással foglalkozni.

Kimmel figyelte Tony hangját, aki azt mondta, hogy azonnal jön, csak éppen be kell fejeznie még valamit. Türelmesen hallgatta a szomorú, szerény hangot, és elégedetten emlékezett vissza azokra a szolgálatokra, amelyeket három éve tett Tony-nak, amikor teherbe ejtett egy lányt, és szüksége volt gyorsan egy orvosra. Kimmel néhány perc alatt szerzett neki valakit, megbízható embert, nem is túl drágán. Tony térden állva hálálkodott, mert rettegett attól, hogy mi lesz, ha az ő vallásos családja – a lányéről nem is szólva – megtudja a dolgot.

Miután Kimmel letette a kagylót, felemelte a felborult asztalt, visszatette a helyére az asztali lámpát, és kicserélte az eltörött körtét. Szerencsére annak is van határa, hogy mekkora kárt tehet valaki estében a szobájában. Aztán megállt a könyvszekrény előtt, eljátszogatott a faragványaival, és az egyes részeket különböző szögekbe állítva figyelte a kompozíciót. Elmosódottan látta őket a világos könyvszekrény előtt, de ez az erőfeszítése elszórakoztatta. A szivar alakú darabokat a végüknél egy dróttal láthatatlanul egymáshoz erősítette. Némelyik négy lábú állatra emlékeztetett, de sok tíz vagy még több darabból állt, és semmilyen meghatározás nem illett rá. Ezeknek Kimmel maga sem tudott nevet adni. Magában néha a babáinak nevezte őket. Minden darabot másként faragott ki, mindegyiket más, saját tervezésű minta díszítette. Ezeknek a perzsa motívumokra emlékeztető mintáknak a barnára pácolt felületét olyan simára dörzsölte csiszolópapírral, hogy érintésük is egészen lágy volt. Kimmel szívesen futtatta végig rajtuk az ujjait. Még akkor is ezzel szórakozott, amikor megszólalt a csengő.

Tony levett kalappal lépett be a lakásba, és furcsamód azonnal bevetette magát egy karosszékbe, még mielőtt Kimmel megkérhette volna, hogy tegye le a kabátját. Tony mindig megtiszteltetésnek tartotta, ha estére meghívták Kimmelhez. Mostanáig ez csak háromszor vagy négyszer fordult elő. Tony felugrott, hogy segítsen Kimmelnek, aki egy akasztót keresett a szekrényben a kabátja számára.

– Akarsz egy kis sört? – kérdezte Kimmel.

– Hogyne akarnék – válaszolta. Tony.

Kimmel méltóságteljesen és félig vakon végigment az előszobán, és kitapogatta a konyhában a villanyt. Feltételezte, hogy Tony zavarban van, azért nem mondja, hogy egyedül is megtalálja a sört. Tony ostobasága idegesítette Kimmelt, de az, hogy ennyire tiszteli a tudását és modorát, meg kettőjük sörivő barátságát – ivócimborájának számára szokatlan erényeit –, mindez hízelgett Kimmelnek is.

– Tony, nagyon leköteleznél, ha holnap reggel el tudnál jönni értem, és elvinnél a kocsimon az optikushoz – kérte Kimmel, amikor letette a sört és a poharakat.

– Számíthat rám, Mr. Kimmel. Hányra jöjtek?

– Úgy kilenc körül.

– Számíthat rám – felelte Tony, és idegesen keresztbe vetette a lábát.

Meglepő, gondolta Kimmel, hogy ez a jelentéktelen, jellemtelen, himlőhelyes arcú kis féreg egyáltalán teherbe tud ejteni egy lányt. Tonyt ez a kérdés sohasem izgatta, ebben Kimmel egészen bizonyos volt, s nem is volt képes arra, hogy végiggondolja az egész folyamatot. Ezért is boldogult olyan könnyen. Kimmel feltételezte, hogy Tony majd minden héten szerez magának egy nőt. Állandó barátnője is volt, még hozzá nem is azok közül a lányok közül, akik minden szomszéd fiúval lefekszenek. Kimmel az üzlet fasorra néző ablakából gyakran kihallgatta a beszélgetésüket. De Tony szerelmének, Francának a nevét sohasem említették, bár Kimmel mindig ezt leste.

– Mit csinálsz mostanában, Tony? – kérdezte tőle.

– Ó, mindig csak ugyanazt, dolgozom az üzletben, aztán tekézek egy kicsit...

Tony mindig ezt válaszolta, de Kimmel, soha nem méltányolt udvariasságból, mindig újra feltette ezt a kérdést.

– Mellesleg, Tony, hadd figyelmeztesselek rá, előfordulhat, hogy a következő napokban vagy hetekben újra kihallgat a rendőrség. Ne izzgasd magad. Csak annyit mondjál...

– Ugyan, dehogy válaszolta Tony, egy kicsit begyulladva.

– Csak azt valld, ami történt, pontosan azt, amit láttál – mondta Kimmel könnyed, kimért hangon. – Hogy láttad, hogy nyolc órakor

elfoglaltam a helyemet a moziban.

– Így volt, Mr. Kimmel.

Huszonhat

Corby hadnagy keresi magát, Mr. Stackhouse – szólalt meg az íróasztalon álló hangszóróban Joan hangja. Mondjam neki, hogy várjon, vagy azonnal fogadja?

Walter a mellette álló Dick Jensenre pillantott. Egy adóügyi iraton dolgoztak, öt órára el kellett készülniük vele. – Kérje meg, hogy várjon egy kicsit válaszolta Walter.

– Menjek ki? – kérdezte Dick.

Dick feltehetően tudja, hogy kicsoda Corby, gondolta Walter. Corby bizonyára őt is, Pollyt is felkereste már Iretonéknál kétszer is járt –, bár Dick nem említette.

– Igen, azt hiszem, jobb, ha egyedül fogadom mondta Walter.

Dick felkapta meg sem gyújtott pipáját Walter asztaláról, és egyetlen szó vagy pillantás nélkül kiment a szobából.

Walter szólt Joannak, hogy készen van, és Corby abban a pillanatban már be is lépett, frissen és mosolyogva.

Tudom, hogy el van foglalva mondta Corby, ezért rögtön a tárgyra térek. Arra szeretném kérni, jöjjön el velem ma délután Newarkba, Kimmellel találkozni.

Walter lassan felállt.

Semmi kedvem Kimmellel találkozni. Dolgom van, el kell készülnöm egy...

– Nagyon szeretném, ha találkoznának – ismételte meg kérését Corby a maga gépies mosolyával. – Kimmel bűnös, és most göngyöltjük fel az ügyet. Nagyon szeretném magát Kimmellel szembesíteni. Ő azt hiszi, hogy maga is bűnös, és ettől be fog gyulladni.

Walter a homlokát ráncolta.

– És maga azt hiszi, hogy én is bűnös vagyok? – kérdezte nyugodtan.

– Nem, nem hiszem, hogy bűnös. Kimmelt akarom elkapni. – Corby kék szeme erőltetett vidámsággal mosolygott. Természetesen joga van megtagadni, hogy eljöjjön...

– Azt hiszem, élek vele...

–...de én nagyon megnehezíthetem a maga helyzetét, és az rettenetesen kellemetlen lesz.

Walter hüvelykujjával görcsösen szorította az íróasztal szélét. Úgy látszik, túl korán örült annak, hogy Corby nem adta ki a lapoknak, hogy megtalálta nála a Kimmel-ügyről szóló újságkivágást, sőt már abban is reménykedett, hogy Corby végül belátta: csak a véletlenek sorozata esküdött össze ellene, s ő valójában ártatlan. Most azonban tudomásul kellett vennie, hogy Corby azt az újságkivágást Damoklész kardjaként akarja a feje fölött lebegtetni.

– Mi a célja ezzel az egészszel? – kérdezte Walter.

– Az a célom, hogy kiderítsem az igazságot – válaszolta Corby öntudatos mosollyal. Rágyújtott egy cigarettára.

Az a célja, villant át Walter agyán, hogy a saját előmenetelét biztosítsa. És attól, hogy egy helyett két embert fog el – kitüntetés vagy előléptetés remél. Corby könnyörtelen törtétese egyszerre olyan nyilvánvalóvá vált Walter előtt, hogy maga is elcsodálkozott rajta, miért nem látta meg hamarabb, hogy Corbyt csak ez fűti.

– Ha arra gondol, hogy nyilvánosságra hozza a Kimmel-kivágás esetét, csak rajta – mondta Walter. – Nekem akkor sincs kedvem Kimmellel találkozni.

Corby átható pillantást vetett rá.

– Ez nem olyan egyszerű kis eset. Tönkretetheti a maga egész életét.

– Úgy látszik, nekem nem sikerült olyan tiszta képet szereznem az esetről, mint önnek. Egyelőre még nem bizonyította be Kimmel bűnösségét, és még kevésbé sikerült bizonyítania azokat a bizonyos motívumokat, amelyekről feltételezi, hogy mind a ketten...

– Ön nem tudja, Mr. Stackhouse, hogy én mit bizonyítottam be – válaszolt Corby magabiztosan. – Pontosan rekonstruáltam, hogy mi volt Kimmel és a felesége között abban az időben, amikor az

asszonyt megölték. Amikor ezt Kimmel elé tárom, össze fog omlani, és pontosan be fogja vallani mindazt, amivel vádolom.

Pontosan be fogja vallani, amivel vádolom. A felügyelő pimaszsága egy pillanatra elnémitotta Waltert. Ez ugyanis magában foglalta azt a következtetést, hogy Kimmel vallomása – vagy annak a ténynek a közlése, hogy Walter a múlt hónapban járt nála a boltban, amelyre akármikor sor kerülhet, sőt meglehet, hogy már el is hangzott – a második gyanúsítottat is térdre kényszeríti, őt is vallomásra bírja.

– Hajlandó eljönni? Tegye meg nekem ezt a szívességet. Megígérem magának, hogy ha megteszi, semmi sem kerül a dologból az újságokba. – Corby hangja mohón és rendkívül magabiztosan csengett, legalábbis Walter fülében.

Végül is arra gondolt, hogy ha nem kerül be a lapokba, találkozhat Kimmellel. Lehet, hogy Kimmel már elmondta Corbynak, hogy Walter annak idején felkereste őt az üzletében. Miért *ne* mondta volna el? Corby úgy néz rá, mintha tudna a dologról, mintha azt várná, hogy ő is bevallja. Attól tartott, hogy ha nem hajlandó elmenni, Corby képes és elhozza Kimmelt a hivatalába. Így vagy úgy, de végül is kieroszakolja ezt a találkozást.

– Jól van – mondta Walter. – Elmegeyek.

– Nagyszerű – mosolygott Corby. – Ötre visszajövök. Kocsival megyünk.

Búcsút intett, és eltűnt az ajtóban.

Walter Corby távozása után is tovább szorongatta az asztal szélét. Attól rémült meg, hogy rájött: Corby őt is bűnösnek tartja. Öt perccel ezelőtt még hihetett abban, hogy erről azért nincs szó, vagy legalábbis Corby vár a frontális támadással mindaddig, amíg nincsenek bizonyítékai. Úgy érezte, mintha éppen most egyezett volna bele abba, hogy egyenesen a pokolba megy.

– Walter! – Dick csettintett egyet az ujjjaival. – Mi történt? Transzba estél?

Walter egy pillantást vetett Dickre, majd az asztalán felhalmozott papírokra nézett. Ez volt rajtuk: Terhelő bizonyítékok.

– Mondd, Walter, hogyan áll a dolog? – Dick a fejével az ajtó felé intett. – Még mindig zaklat a rendőrség?

– Csak egy ember – válaszolta Walter. – Nem a rendőrség.

– Azt hiszem, nem mondtam el neked – jegyezte meg Dick –, hogy Corby egyik este felkeresett Pollyt meg engem, otthon. Felőled és természetesen Clara felől kérdezősködött.

– Mikor?

– Körülbelül egy hete. Vagy még régebben.

Még mielőtt megtalálta a Kimmel-kivágást, állapította meg magában Walter. Még csak szelíden kérdezősködhetett.

– És mit kérdezett?

– Nyíltan megkérdezte, hogy képesnek tartalak-e... arra. Nyilvánvalóan nem fél nevén nevezni a gyereket. Nyomatékosan nemmel válaszoltam. Elmondtam neki, hogyan viselkedtél, mikor Clara túljutott az életveszélyen. Egy ember, aki meg akarja gyilkolni a feleségét, nem viselkedik így.

– Köszönöm – válaszolta Walter elhaló hangon.

– Nem tudtam, hogy Clara meg akarta ölni magát. Corby mondta el. Most, hogy tudom, sok mindent jobban értek. Meg tudom érteni, hogy Clara... Igen, hogy úgy ölte meg magát, ahogy tette.

Walter bólintott.

– Igen. Az ember azt hinné, hogy ezt mindenki meg tudja érteni...

Dick lehalkította a hangját, és megkérdezte:

– Mondd, Walt, csak nem okozott neked valamiféle különösebb kellemetlenséget ez a Corby?

Walter habozott egy kicsit, aztán megrázta a fejét.

– Nem, semmi különösebbet.

– Semmilyen sem?

– Nem – felelte Walter. – De nem dolgozhatnánk tovább?

Walter szeretett volna végezni az elintézésre váró munkával, hogy ötkor már lent a lépcsőházban várhassa Corbyt.

Öt órakor Corby megismételte azt az ajánlatát, hogy átviszi Waltert Newarkba, és vissza is hozza. Walter végül is beleegyezett. Némán hajtottak egészen a Holland Tunnelig. Az alagút közepén Corby egyszerre csak megszólalt:

– Tisztában vagyok azzal, hogy ön nem szívesen bár, de segít nekem, Mr. Stackhouse. És én ezt nagyra értékelem. – Az alagútban tompán vibrált a hangja. – Azt remélem, hogy ennek lesz bizonyos eredménye, még akkor is, ha nem mutatkozik meg azonnal.

Corby úgy hajtott végig a könyvesbolthoz vezető tekervényes

útvonalon, mint aki nem először jár erre. Walter viszont ösztönösen úgy viselkedett, mint aki sohasem látta ezt a helyet, bár egyetlen kérdést sem tett fel. A bolt szagát – az áporodott, poros levegőt, amelyet áthatott a porladó lapok és szárazon rothadó kötések édeskés szaga – Walter rettentően ismerősnek érezte. Kimmelen kívül senki sem volt az üzletben. Walter megfigyelte, hogy Kimmel úgy áll fel a pult mögött, mint egy védekezésre készülő elefánt.

– Kimmel – mondta Corby bizalmaskodva, ahogy közelebb értek a könyvkereskedőhöz –, szeretném magát Mr. Stackhouse-zal szembesíteni.

Kimmel hatalmas arca elfehéredett.

– Jó estét – mondta végül.

– Jó estét. – Walter feszülten várt. Kimmel arca kifejezéstelen maradt. Walter nem tudta eldönteni, vajon elárulta-e őt Corbynak, vagy csak most fogja megtenni, szemrebbenés nélkül, amint Corby felteszi a megfelelő kérdéseket.

Mr. Stackhouse-t is az a szerencsétlenség érte, hogy nemrégiben elvesztette a feleségét – mondta Corby, és a kalapját az egyik asztalon heverő könyvhalomra dobta.

– És ez a tragikus eset is egy buszmegállónál történt.

– Azt hiszem, olvastam róla vetette oda Kimmel.

– Gondolom, hogy olvasott – mondta Corby mosolyogva.

Walter Corby felé fordult. Corby modorában kellemetlenül és valószínűtlenül keveredett a hivatásos kopók durva szókimondása az úriemberek jólneveltségével.

– Azt hiszem, azt is elmondtam már magának – folytatta Corby nyugodtan hogy Mr. Stackhouse is ismerte a maga felesége meggyilkolásának történetét. Sőt, a jegyzetei közt találtam egy augusztusi újságkivágást, amely erről a gyilkosságról szól.

– Igen – bólintott Kimmel ünnepélyesen a kopasz fejével.

Walter ajka önkéntelenül is ideges mosolyra húzódott, bár valójában majd meghalt a félelemtől. Kimmel apró szeméből gyilkos hidegség és közöny áradt.

– Ön szerint olyan ember Mr. Stackhouse, mint aki gyilkolni képes? – kérdezte Corby Kimmeltől.

– Nem a maga dolga, hogy ezt eldöntse? – kérdezte Kimmel, és kövér, de hajlékony ujjait az íróasztalon levő zöld itatóspapírra

szorította. – Nem értem ennek a látogatásnak a célját.

Corby hallgatott egy pillanatig. Tekintetét bosszúság felhőzte.

– Látogatásunk célja hamarosan ki fog derülni – válaszolta.

Kimmel és Walter egymásra néztek. Kimmel arc kifejezése megváltozott. Apró szemében mintha kíváncsiság ébredt volna. Walter éberén figyelte, és úgy látta, hogy a szív alakú száj egyik szöglete halvány mosolyra húzódik, mintha azt akarná mondani: mind a ketten ennek az örült fiatalembernek az áldozatai vagyunk.

– Mr. Stackhouse – mondta Corby ön ugye nem tagadja, hogy Kimmel példája lebegett a szeme előtt, mikor követte azt az autóbust, amelyen a felesége utazott?

– Ha azt mondja, hogy Kimmel példája...

– Ezt már megvitattuk – vágott közbe élesen Corby.

– Igen – mondta Walter és én tagadom.

Az utolsó percekben olyan mély rokonszenv támadt benne Kimmel iránt, hogy zavarba jött tőle, és úgy érezte, okosabb lesz eltitkolni. Most már egészen biztos volt benne, hogy Kimmel semmit sem árult el az ő látogatásáról, és nem is fog elárulni.

Corby Kimmelhez fordult.

– És maga sem vallja be, hogy legalábbis átvillant az agyán, hogy Stackhouse ugyanúgy ölte meg a feleségét, ahogy maga, mikor azt olvasta, hogy ő is ott volt a buszállomáson?

– Aligha juthatott ilyesmi az eszembe, mivel az újságok semmi ilyesmit nem írtak, sőt, még csak nem is utaltak ilyesmire válaszolta Kimmel nyugodtan. Én viszont nem öltem meg a feleségemet.

– Kimmel, maga hazudik! – üvöltötte Corby. – Maga tudja, hogy Stackhouse viselkedése elárulta *magát*. És mégis úgy viselkedik, mint egy ma született bárány!

Kimmel csodálatos közönnyel vállat vont.

Walter úgy érezte, hogy új erőre kap. Mélyet lélegzett. Most értette meg, hogy Kimmel attól tartott, hogy ő fogja elárulni a látogatást, s legalább annyira tartott ettől, mint amennyire ő félt Kimmel szavaitól. Nyilvánvaló, hogy Kimmel a lehető legkevesebbet akarja elárulni Corbynak. És ettől Walter szemében váratlanul hóssz vált, olyannyira, hogy az ördögi Corbyval szemben Kimmelben ragyogó angyalt látott.

Corby nyugtalanul járt fel-alá. Elvesztette jól nevelt iskolásfiús

tekintetét. Úgy hadakozott, mint egy nyurga, hajlékony birkózó, aki tisztességtelen fogásokra is kapható.

– Szóval nem tartja különösnek, hogy Stackhouse kivágta a maga felesége meggyilkolásáról szóló hírt az újságból, és aztán követte azt a buszt, amelyen a felesége ült, éppen a gyilkosság estéjén?

– Maga nekem azt mondta, hogy Stackhouse felesége öngyilkosságot követett el – jelentette ki Kimmel meglepetve.

– Ez nincs bizonyítva – Corby nagyot szívott a cigarettájából, és fel-alá járkált Walter és Kimmel között.

– Tulajdonképpen mit akar bebizonyítani? – Kimmel összefonta fehér ingujjba bújtatott karjait, és a falnak dőlt. Szemüvegének lencséi visszatükrözték az íróasztal fölötti lámpa fényét: két üres, fehér kör.

– Nem is tudom – morogta Corby.

Kimmel újra vállat vont.

Walter nem tudta volna megmondani, hogy Kimmel rá néz vagy sem. Ő maga a Kimmel asztalán levő nyitott könyvre pillantott. E mozdulat közben megsajdult a nyakszirtje. Hatalmas, öreg könyv volt, minden oldal két hasábra tördelve, mint a Biblia.

– Mr. Stackhouse – folytatta Corby –, nem gondolt arra, amikor az újságban olvasta a Kimmel-gyilkosság történetét, hogy talán Kimmel maga ölhetette meg a feleségét?

– Ezt már kérdezte – felelte Walter és akkor is nemet mondtam.

Kimmel lassú mozdulattal odanyúlt az asztal tetejére a szivardobozért. Kinyitotta, és megkínálta vele WALTERt, aki a fejét rázta, majd Corbyt, aki rá sem nézett. Kimmel rágyújtott egy szivarra.

Corby a cigarettacsikket ledobta a padlóra, és a cipője hegyével eltaposta.

– Majd máskor – mondta keserűen. – Majd máskor.

Kimmel ellökte magát a faltól, tekintetét Corbyról Walterra fordította, aztán vissza.

– Végeztünk?

– Mára igen. – Corby felvette a kalapját, aztán elindult az ajtó felé.

Kimmel lehajolt, hogy felemelje a cigarettavéget, amit Corby a padlóra dobott, és egy pillanatra elállta Walter útját. A csikket

bedobta az íróasztala mellett levő papírkosárba. Aztán fürgén félreállt, hogy Walter elmeheessen mellette, és kikísérte mindkettőjüket a bejárati ajtóhoz. Egy elefánt méltósága áradt hatalmas testéből. Szélesre tárta előttük az ajtót.

Corby szó nélkül kiment.

Walter megfordult.

– Jó éjszakát – köszönt el Kimmeltől.

Kimmel hidegen nézett rá a szemüvegén keresztül.

– Jó éjszakát.

A kocsinál Walter azt mondta:

– Nem kell visszavinnie. Majd csak találok egy taxit.

Úgy összeszorult a torka, mintha minden feszültség ott gyűlt volna össze.

Corby kinyitotta a kocsiját.

– Nem lesz könnyű itt Newarkban taxit találni, és én úgyis bemegyek New Yorkba.

Hogy felhívja még néhány barátomat, gondolta Walter. Szemerkélni kezdett az eső. A sötét utca egy pokolbeli alagútra emlékeztetett. Waltert hirtelen vad vágy fogta el, hogy visszarohanjon a könyvesboltba, és beszéljen Kimmellel, hogy elmondja neki, miért vágta ki azt az újsághírt, hogy elmondjon neki mindent, hogy mit miért tett.

– Jól van – nyugodott bele Walter, és gyorsan bevetette magát a kocsiba. Közben azonban úgy beütötte a fejét az ajtó keretébe, hogy néhány másodpercre egészen elkábult.

Egy szót sem szóltak egymáshoz. Corby szemmel láthatólag füstölgött magában a délutáni kudarc miatt.

Már benn voltak Manhattanben, amikor Walternak eszébe jutott, hogy találkája van Ellie-vel. Izgatottan az órájára nézett, és megállapította, hogy már egy és háromnegyed órát késett.

– Mi a baj? – kérdezte Corby.

– Semmi.

– Találkozója volt?

– Ó, dehogya.

Amikor a Third Avenue-hoz értek, ahol Walter kocsija parkolt, ezzel búcsúzott el Corbytól:

– Remélem, hogy a szembesítés meghozta a várt eredményt.

A felügyelő magába mélyedve, szórakozottan bölintott keskeny fejével.

– Köszönöm – mondta keserűen.

Walter becsapta a kocsiját. Megvárta, amíg Corby eltűnik a szeme elől, aztán meggyorsította lépteit. Most, hogy megszabadult Corbytól, megkísérelte kielemezni magában Kimmel magatartását. Kimmel nem sokat használt volna magának, ha elárulja. De arra sem volt az égvilágon semmi oka, hogy védje. Hacsak nem akarja majd megszarolni. Walter összeráncolta a homlokát, felidézte Kimmel különös arcát, megpróbált olvasni belőle. Durva arc volt, de tömény büszkeséget sugárzott. Vajon az a fajta ember, aki zsarolni próbál? Vagy csak arra törekszik, hogy olyan keveset mondjon, amilyen keveset csak lehet, és így tisztán tartsa a mancsát? Ez az utóbbi látszik valószínűbbnek.

Walter bement a Commodore szálló bájába. Ellie-t egyik asztalnál sem látta, meg is akarta kérdezni a főpincért, hogy nem hagytak-e számára üzenetet, de aztán letett erről a szándékáról. Kisétált az előcsarnokba, hátha ott van Ellie. Már feladta a reményt, hogy megtalálja a lányt, és elindult kifelé, amikor Ellie belépett.

– Ellie, borzasztóan sajnálom – mondta. Nem tudtalak elérni, ott ragadtam egy háromórás értekezleten.

– Kerestelek a hivatalodban.

– Nem ott voltunk. Ettél?

– Nem.

– Rendelhetnék valamit, ha nincs ellene kifogásod.

– Közben elment az étvágyam – felelte a lány, de aztán lementek együtt a bárba.

Leültek egy asztalhoz, és italt rendeltek. Walter egy dupla whiskyt kért.

– Nem értekezleten voltál – mondta Ellie. Corbyval voltál, ugye?

Walter megdöbbsent, Ellie arcáról a ruháján levő, lángoló nap formájú ezüst tűre nézett.

– Vele.

– És most mit mondott?

– Most is kérdezz. Ugyanazokat a kérdéseket. Legalább te ne faggass, Ellie! Nemsokára vége az egésznek. Nincs értelmű újra meg újra elismételni a dolgokat.

Körülnézett, hogy hozza-e a pincér az italát.

– Én is találkoztam vele.

– Corbyval?

– Ma egy órákor felkeresett az iskolában. Arról az újságkivágásról beszélt, amit nálad talált.

Walter érezte, hogy kiszalad a vér az arcából. Corby eddig még telefonon sem zaklatta Ellie-t. Várt, hogy rögtön valami ehhez hasonlóval kezdhesse.

– Igaz, ugye?

– Igen, igaz.

– Hogy került hozzád?

Walter felemelte a poharát.

– Kivágtam a lapból, ahogy más híreket is. A jegyzeteim közt volt, amiket egy tanulmányhoz szedegetek össze. Az irattartómban őriztem odahaza.

– Aznap este találta meg, amikor a Három Testvérben vártam rád?

– Igen.

– Miért nem mondtad el?

– Mert Corby egy egész fantasztikus történetet kanyarított köréje. És azóta is ezt hajtogatja.

Corby közölte velem, hogy nézete szerint Kimmel megölte a feleségét. Szerinte követte a buszt... és te is ugyanezt tetted...

Walter érezte, hogy védekezésre kényszerül, és előntötte a harag, most Ellie ellen, mint ahogy korábban Corby ellen.

– És te elhiszed neki?

Ellie ugyanolyan nyugtalan volt, mint ő, még hozzá sem nyúlt az italához.

– Nem értem, minek kellett neked az az újságkivágás. Milyen tanulmányt írsz?

Walter megmagyarázta, és azt is hozzátette, hogy eldobta az újságkivágást, de Claudia, úgy látszik, megtalálta, és visszatette az irattartóba.

– Az isten szerelmére, az újságban egy szó sem állt arról, hogy Kimmel követte a buszt! Corby nem tudja bizonyítani, hogy Kimmel követte a buszt. Ez Corby rögeszméje. Neki is megmagyaráztam ennek a nyavalyás újságkivágásnak a történetét. Aki pedig nem hisz

nekem, menjen a pokolba! – Rágyújtott, de aztán észrevette, hogy egy cigarettája már ég a hamutartóban. – Feltételezem, hogy Corby meg akart győzni arról, hogy megöltem a feleségemet, még hozzá éppen temiattad, nem igaz?

– De igen, de nem törődtem vele, számítottam erre – válaszolta Ellie.

Csak az újságkivágásokkal nem tud mit kezdeni, gondolta Walter. Aztán Ellie feszült, még most is kérdező szemébe nézett, és rádöbrent, hogy a lány kételkedik benne, hogy Corby a maga vad, illogikus érvelésével még Ellie-ben is elhintette a gyanakvás magvát.

– Ellie, Corby elképzeléseinek nincs semmi értelme. Nézd...

– Walter, megesküszöl, hogy nem te ölted meg?

– Hogy érted ezt? Neked nem elég, ha azt mondom, hogy nem én tettem?

– Szeretném, ha megesküdnél – ismételte meg kérését Ellie.

– Esküdjek meg? Miért? Elmondtam neked annak az estének minden percét, legalább olyan jól ismered minden mozdulatomat, mint a rendőrség.

– Úgy van. Mégis azt kérem, hogy esküdj meg.

Itt az elvről van szó, arról, hogy neked szükséged van rá, hogy megesküdjem – mondta Walter indulatosan.

– Könnyű megtenni. Vagy nem?

– Te sem hiszel nekem.

– De igen. Akarok. Ez...

– Nem hiszel. Különben nem kérnél ilyesmit.

– Jól van, hagyjuk az egészet. – Ellie körülnézett. – Ne beszélj ilyen hangosan.

– Mit számít? Semmit sem követtem el. És te nem hiszel nekem, ez világos. Te is kételkedsz bennem, mint a többiek.

– Walter, hagyd abba – suttogta Ellie.

– Gyanakszol rám, ugye?

Ellie is vadul nézett vissza rá.

– Walter, ezt most még megbocsátom neked, az idegeid számlájára írom, de ha így folytatod!...

– Még meg is bocsátod? – gúnyolódott Walter.

Ellie hirtelen felugrott, és kisiklott az asztal mögül.

A férfi egy pillanatra még látta a kabátja libegő szegélyét, aztán

eltűnt az ajtó mögött. Walter is felugrott, megnézte a számlát, letett egy ötdollárost, és kirohant.

– Ellie! – kiáltotta. Hiába nézelődött a Negyvenkettedik utca fényárban úszó forgatagában, keresztben-hosszában, sehol sem látta a lányt. Bizonyára a Penn Station-re ment, hogy elkapjon egy hazafelé tartó vonatot, hiszen kocsí nélkül jött. Vagy mégsem? Vajon hol lakik Pete Slotnikoff? Valahol a West Side vidékén. Pokolba vele, gondolta Walter. És pokolba a lánnyal is.

Visszament a Third Avenue-i parkolóhelyre. Elindult az East River Drive jól ismert mélyútján.

A Marlborough Road fölé boruló fűzfák a háza közelében nyomasztóan hatottak rá, a Blake-rézkarcon látható, sírok és halálos ágyak fölé hajoló gyászos, szárnyas figurákra emlékeztették. Bevitte a kocsiját a garázsba. A lába alatt megroppant egy ág, a recsenésre összerezett. A törött kerítésajtót óvatosan nyitotta, ahelyett, hogy egyszerűen csak belerúgott volna, mint szokta, és ugyanilyen óvatosan tette is vissza a helyére.

Másnap reggel hat óra tájban felébresztette a nyugtalanság és az éhség. Belebújt az ócska vászonnadrágjába, inget húzott, és felvette az ördögbőr zekéjét, amiben halászni szokott járni. Egy darab kenyeret és sajtot vett magához, amikor áthaladt a konyhán, aztán lement a garázs melletti szerszámkamrába. Elhatározta, hogy megjavítja a kertkaput.

Lefűrészelt egy darab fát, megerősítette vele a kapu eltört alsó keretét, és mert ez a tűzifa ugyanolyan volt, mint a kapu fája, meg volt elégedve a munkájával, amikor elkészült. Igaz, nem volt tökéletes munka, hiszen csak megfoltozta, de legalább nem fogja többé felkarcolni a földet. Még mindig csak fél hét múlt tíz perccel rendszerint ilyenkor kelt fel, úgyhogy hozott a garászból fehér festéket és ecsetet, és bekente a konyhai lépcsőt, ahol kezdett lepattogzani a festés. Éppen végzett, amikor hallotta, hogy valaki jön a földúton. Claudia érkezett a Marlborough Road vége, a buszmegálló felől. Arcán széles mosoly ült, a férfi a házból is jól látta, és messziről kiabált:

– Jó reggelt, Mr. Stackhouse!

– Jó reggelt, Claudia – kiáltotta vissza. Minden baj kovácsa, gondolta magában. Legalábbis a legkomolyabb bajt ő okozta.

Claudia jókora élelmiszercsomagot hozott magával, az ő számára.

– Korán felkelt – mondta Claudia. Szemmel láthatóan örült, hogy a gazdája ócska ruhában pizsmog valamivel.

– Úgy gondoltam, ideje, hogy rendbe hozzam a kaput. Vigyázzon a legalsó lépcsőre! Még nedves.

– Remek! – mondta Claudia vidáman, átlépte az alsó lépcsőt, és bement a konyhába.

Walter visszavitte a festéket a garázsba, az ecsetet kimosta terpentinben, aztán visszament a házba. A hallból felhívta Ellie-t. Nem volt biztos benne, hogy otthon találja. A telefon legalább ötöt csengetett, amíg felvették. Ellie azt mondta, hogy éppen fürdött.

– Nagyon sajnálom a tegnap este történeteket, Ellie – mondta Walter. – Nagyon goromba voltam. Csak azt akarom mondani, hogy megesküszöm arra... amire tegnap este kértél. Esküszöm, Ellie.

Hosszú szünet.

– Jól van. – Ellie hangja nagyon halk és komoly volt.

– Lehetetlen veled olyankor szót érteni. És ettől a dolgok sokkal rosszabb színben tűnnek fel, mint amilyenek valójában. Azt a látszatot kelted, mintha valami riasztó dolog ellen hadakoznál.

Ellie szavai úgy hangzottak, mintha azt várná, hogy még egyszer tiltakozzon a gyilkosság vádja ellen, hogy tovább bizonygassa ártatlanságát. Walter még mindig egy kis gyanakvást érzett ki a hangjából.

– Ellie, nagyon sajnálom a tegnap történeteket mondta nyugodtan. – Esküszöm, soha többé nem fordul elő.

Megint csend.

– Láthatlak ma este, Ellie? Nem vacsoráznál nálam?

– Nyolcig ott kell lennem a próbákon.

Walternak eszébe jutott, hogy már elkezdték a Hálaadó-napi ünnepély próbáit.

– Akkor utána. Nyolcra érted mennék az iskolába.

– Jól van – felelte Ellie, nem túl lelkesen.

– Ellie, mi baj van?

– Azt hiszem, nagyon különösen viselkedsz.

– Én meg azt hiszem, hogy neked képtelen gondolataid vannak – válaszolta Walter.

– Újra kezded. Nem veheted tőlem zokon, hogy feleletet akarok

kapni a legegyszerűbb kérdésekre, amikor olyan emberekkel kell szembenéznem, mint tegnap Corby...

– Corbynak elment az esze – szakította félbe Walter.

– Nem értem, miért akarod letagadni, hogy Corby kihallgatott – folytatta a vitát Ellie. – Az ember kénytelen azt hinni, hogy tényleg van valami, amit el akarsz titkolni. Nem veheted tőlem rossz néven, hogy kérdéseket teszek fel neked, amikor egy olyan ember, mint Corby, elmond nekem valamit, amit úgy látszik igaznak tart, és ami legalábbis az ismert tények alapján elképzelhető, igenis elképzelhető.

Walter lenyelte, amit válaszolni szeretett volna. És a következő percben már izgatottan töprengett, mi az, amivel a legbiztosabban eloszlathatná Ellie gyanúját, amivel maga mellett tarthatná a lányt, mert úgy érezte, hogy lassan kisiklik a kezéből.

– Corby története képtelenség – kezdte nyugodtan, mert *nem tettem meg* azt, amire Corby gondol, és ha megtettem volna, nem kódorgok még tizenöt percig a megálló körül, nem kérdezek végig minden Tomot, Dicket, Harryt, hogy nem látta-e azt az asszonyt, akit meggyilkoltam!

Ellie hallgatott. Walter tudta, hogy a lány arra gondol: már megint a plafonon van. Mi értelme az egésznek?

– Este találkozunk – mondta végül Ellie. – Nyolckor.

Walter szívesen folytatta volna a magyarázkodást, de nem tudta, hogyan.

– Jól van – mondta. És mindketten letették a kagylót.

Huszonhét

Walter tétovázott az utca sarkán. Körülnézett, Corbyt kereste.

Egy öregember ment át az úttesten, kézen fogva vezetett egy kigyereket. A macskaköves úttestet belepte a kavics, az idő és a bűn mocska, ugyanolyan piszkos volt, mint a környező épületek. Walter

elindult az épülettömb felé, de aztán megint megállt, megbámult egy üres ládákkal megrakott szekeret húzó, csapott hátú lovat. Még mindig telefonálhatna, gondolta. Legelső gondolata az volt, hogy telefonál, de aztán attól tartott, hogy Kimmel nem lesz hajlandó fogadni őt, vagy pedig azonnal leteszi a kagylót, mihelyt megismeri a hangját. Újra elindult. A könyvesbolt az utca innenső oldalán volt. Walter egy kis kárpitósműhely, majd egy ütött-kopott ékszerészbolt előtt ment el. Aztán meglátta Kimmel üzletének kiugró kirakatát.

Az üzlet ezúttal jobban ki volt világítva, mint amikor legutóbb itt járt. Az asztaloknál ketten-hárman böngészték, és ahogy Walter benézett az ablakon, látta, hogy Kimmel éppen egy asszonnyal beszél, aki pénzt ad át neki. Még mindig elmehetek, biztatta magát Walter. Vakmerő, ostoba ötlet volt. Félbehagyta munkáját az irodában, Dick haragudott is rá. Ha most visszaindulna, negyed ötre még beérne a hivatalába. Walter kíváncsian bebámult az üzletbe. Menj innen, tanácsolta saját magának. De tudta, ha most visszafordul, ha most visszamegy az irodába, tovább fogják kínozni, ugyanazok az érvek és vágyak. Benyomta az ajtót, és belépett.

Látta, hogy Kimmel ránéz, elfordítja a tekintetét, és aztán hirtelen újra ránéz. Vastag ujjaival megigazítja szemüvegét, és rábámul. Walter közelebb lépett.

– Beszélhetnék magával néhány percre? – kérdezte Kimmeltől.

– Egyedül jött? – kérdezte Kimmel.

– Igen.

Az asszony, akitől Kimmel elvette a könyvet, Walterra nézett, de teljes közönnyel, és nyomban vissza is fordult az asztal felé.

Kimmel kezében a könyvvel és az asszonytól kapott pénzzel visszament a bolt hátsó részébe.

Walter várt. Türelmesen várakozott egy másik asztal mellett, felemelt egy könyvet, és a fedelét nézegette. Végül is Kimmel odajött hozzá.

– Nem jönne velem oda hátra? – kérdezte, és vöröses-barna, majdnem kifejezéstelen szemével hidegen nézett Walterra.

Walter követte. Levette a kalapját.

– Csak hagyja fenn – mondta Kimmel.

Walter újra feltette a kalapját.

Kimmel az íróasztala mögött megállt és várt. Hatalmas volt és

ellenséges.

– Szeretném, ha tudná, hogy én nem vagyok bűnös – mondta gyorsan Walter.

– Gondolja, hogy ez engem olyan nagyon érdekel? – kérdezte Kimmel.

Walter azt hitte, hogy felkészült az ellenséges fogadtatásra, de most szemtől szembe Kimmellel, mégis zavarba jött.

– Azt hiszem, ennek mégis van *bizonyos* jelentősége. Feltehetően bebizonyosodik, hogy ártatlan vagyok. Tisztában vagyok azzal, hogy én hoztam a rendőrséget a maga nyakába.

– Valóban?

– Azt is tudom, hogy akármit mondok, az semmiképpen sem lehet helyénvaló, sőt inkább nevetséges – folytatta Walter határozottan. – Magam is nagyon nehéz helyzetbe kerültem.

– Ez igaz – mondta Kimmel hangosabban, bár ő is vigyázott, hogy ne emelje fel annyira a hangját, hogy felhívja magukra az üzletben levők figyelmét. – Nyakig benne van – mondta Kimmel most már más hangon, nem minden elégedettség nélkül. – Sokkal rosszabb helyzetben van, mint én.

– De én nem vagyok bűnös – ismételte meg Walter.

– Nem érdekel. Nem érdekel, hogy maga mit tett vagy mit nem tett – hajolt előre Kimmel, kezével az íróasztalra támaszkodva.

Walter sohasem látott undorítóbbat, mint Kimmel kövér, szív alakú szájának erősen nyáladzó felső ajka.

– Megértem, hogy ez magát nem érdekli. Azt is megértem, hogy egyetlen vágya, hogy ne lásson többet. Csak azért jöttem...

Walter megállt, mert egy fiatalember odalépett a pulthoz, és megkérdezte:

– Nincs valami könyvük motorcsónak-aldalmotorok kezeléséről?

Kimmel előjött az íróasztala mögül.

Rossz irányba halad a dolog. Walter azt képzelte, hogy hosszasan elbeszélgetnek Kimmel meg ő. Kimmel esetleg kifejezésre is juttatja haragját, de neki végül is módja nyílik rá, hogy elmondja, amit akar. És most mégsem tud vele előhozakodni. Megint belefogott, mikor Kimmel visszatért.

– Engem sem érdekel, hogy maga bűnös-e vagy sem mondta nyugodtan.

Kimmel az íróasztala fölé hajolva feljegyzett valamit egy füzetbe, és most Walter felé fordította a fejét.

– És mégis, mit gondol? – kérdezte.

Walter bűnösnek tartotta Kimmelt. Akárcsak Corby. De úgy viselkedik-e, mint aki bűnös? Nem úgy viselkedik, állapította meg Walter.

– Mit gondol? – kérdezte Kimmel nyíltan, felegyenesedve, és becsavarta a töltőtollát – A maga véleménye a lehető legfontosabb, ugyebár?

– Azt hiszem, hogy maga bűnös – válaszolta Walter. – De nekem mindegy.

Kimmel zavarba jött, de csak egy másodpercre.

– Hogy érti azt, hogy magának mindegy?

– Egyszerű. Betörtem a maga életébe. Az emberek azt hiszik, hogy én is bűnös vagyok. Legalábbis a rendőrség úgy nyomoz utánam, mintha meg lenne győződve a bűnösségem felől. Azonos helyzetben vagyunk. – Walter elhallgatott, de még nem mondott el mindent. Várta, mit felel Kimmel.

– Miért kellene nekem azzal törődnöm, hogy maga ártatlan-e vagy sem? – kérdezte Kimmel.

Walter feladta. Valami ennél is fontosabb gondolat jutott eszébe.

– Köszönetet szeretnék mondani magának valamiért, amit nem kellett volna megtennie. Hogy nem mondta meg Corbynak, hogy már jártam magánál.

– Szóra sem érdemes – vágott közbe Kimmel.

– Magának nem ártott volna, ha elmondja. De engem kikészíthetett volna. Lehet, hogy végzetesen.

– Persze még elmondhatom... – mondta Kimmel hűvösen.

Walter hunyorogni kezdett. Mintha Kimmel arcon köpte volna.

– És megteszi?

– Mi okom van arra, hogy védjem magát – kérdezte Kimmel mély, remegő hangon. – Tisztában van azzal, hogy mit követett el ellenem?

– Igen.

– Tisztában van azzal, hogy ez örökké így fog menni, számomra is, és feltehetően a maga számára is?

– Igen – felelte Walter, de valójában nem hitte. Legalábbis

magára nézve nem. Úgy válaszolt Kimmel kérdéseire, mint a gyerek, ha megszidják, megfeddik. Összeszorított foggal készült a soron következő válaszokra, de Kimmel nem tett fel több kérdést. Erre Walter kérdezett:

– Megölte a feleségét?

Walter világosan megfigyelhette, hogy Kimmel ocsmány szájának egyik szöglete hitetlenkedő mosollyal a magasba emelkedik.

– És azt hiszi, hogy elmondanám magának, maga kíváncsi idióta?

– Tudni szeretném – hajolt előre Walter. – Úgy értettem, nem érdekel, hogy a rendőrség be tudja-e bizonyítani a bűnösségét. Szavamra nem. Csak *tudni* szeretném.

Walter várt, és Kimmelt figyelte. Érezte, hogy Kimmel válaszolni fog, és azt is, hogy minden – egész élete, sorsa a szakadék szélére került, mint egy hatalmas kőszikla, és Kimmel válasza dönti el, vajon ez a szikla lezuhan-e vagy sem.

– Magát nem érdekli, hogy engem bűnösnek találnak-e vagy sem – suttogta dühösen Kimmel mégis minden egyes lépése, ez a mostani látogatása is, vádol és terhel engem.

– Maga engem megvédett. És én nem fogom magát elárulni.

– Sohasem mondanám el magának. Magára semmit sem lehet rábízni, még egy ember ártatlanságát sem.

– De igen. Azt lehet. – Walter Kimmel szemébe nézett.

– Ártatlan vagyok – mondta Kimmel.

Walter nem hitt neki, de érezte, hogy Kimmel már eljutott abba az állapotba, hogy valóban ártatlannak hiszi magát. Erre vallott az a pimaszság, ahogy Kimmel felegyenesedett, az a megsértett, kihívó tekintet, amellyel végignézett rajta. Waltert teljesen megigézte. Hirtelen tudatára ébredt, hogy ő hinni akart Kimmel bűnösségében – és hogy logikailag még mindig fennáll a lehetősége annak, hogy Kimmel egyáltalán nem bűnös. Ez a lehetőség megrémítette Waltert.

– És soha nem is jutott eszébe, hogy megtegye? kérdezte Walter.

– Hogy megöljem a feleségemet? – horkantott Kimmel csodálkozva. – Nekem nem, de magának nyilvánvalóan eszébe jutott.

– Amikor kivágtam azt az újsághírt, akkor biztos nem. Egészen más okból vágtam ki. De átfutott az agyamon, hogy maga megölte a feleségét. Bevallom. Azt is bevallom, gondoltam rá, hogy én is így

ölöm meg a saját feleségemet. De nem tettem meg. Ezt el kell hinnie nekem. Walter az asztal sarkának támaszkodott.

– Miért kellene bármit elhinnem abból, amit mond?

Walter nem válaszolt.

– És most engem okol, hogy bajba került? – kérdezte Kimmel türelmetlenül.

– Természetesen nem. Ha bűnös volnék – legalábbis gondolatban bűnös...

– Bocsánat egy pillanatra! – Kimmel kiszólt az íróasztala mögül.

– Ezt Wainwrighték küldték? – Kimmel előreindult a boltajtó felé, ahol egy ember állt egy láda könyvvel a vállán.

Walter a padlót bámulta, és félreállt. Egyre reménytelenebbnek látszott, hogy el tudja mondani, amit akar, érezte, hogy próbálkozása hasztalan, és tökéletesen hasztalan is marad. Mint a rossz színész, akit kifütyültek, és le akarnak küldeni a színpadról, de minden megszegyenyítés és sérelem ellenére is képtelen mozdulni. Amikor Kimmel visszatért. Walter még egy utolsó kísérletre határozta el magát.

Kimmel nyugtákat tartott a kezében. Az egyiket aláírta, a másikat lepecsételte, és az aláírtat átnyújtotta a szállítónak. Aztán Walterhoz fordult.

– Jobban tenné, ha elmenne innen. Az ember sohasem tudhatja, mikor toppan be Corby hadnagy. Ez nem volna kellemes magának.

– Még valamit szeretnék mondani...

– Nos, mit?

– Úgy érzem... úgy érzem, hogy bizonyos értelemben mind a ketten bűnösök vagyunk.

– Mondtam már magának, hogy én nem vagyok bűnös.

Tovább folytatódott ez a fojtott hangú, keserű párbeszéd.

– Történetesen én meg vagyok győződve a bűnösségéről – mondta Walter. Aztán kitört. – Én már elmondtam magának, hogy *gondoltam* rá, hogy azon az estén meg is tettem volna, ha látom a feleségemet. De nem láttam. Nem sikerült megtalálnom. – Közel hajolt Kimmelhez.

– Ezt el kellett mondanom magának, és nem érdekel, hogy mit kezd ezzel a vallomással, és az sem érdekel, hogy mit kezd vele a rendőrség, ha elmondja nekik. Nem érti? Mind a ketten bűnösök

vagyunk, és ebben az értelemben én osztozom a maga bűnében.

De Walter belátta, hogy az egésznek csak számára van értelme, a mérleg két serpenyője közt az egyensúlyt csak az ő Kimmel bűnösségébe vetett hite teremtette meg, nem pedig Kimmel bűnössége, hiszen ezt nem sikerült bizonyítani. Kimmel most már odafigyelt rá, de alighogy Walter észrevette ezt, a félszegség a torkára forrasztotta a szavakat.

– Maga az én bűnöm! – fejezte be.

Kimmel gyors mozdulatot tett a kezével.

– Hagyja abba!

Walter nem vette észre, hogy milyen hangosan beszél. Rajtuk kívül még egy ember volt az üzletben.

– Sajnálom – mondta udvariasan. – Nagyon sajnálom.

Kimmel bosszús homlokáról nem tűntek el a redők.

Súlyos combjaival az asztal élének dült, felkapott néhány jegyzetfüzetet, és aztán egyenként dühösen lecsapta őket az asztalra. Walternak az volt az érzése, mintha már korábban is látta volna ezt a mozdulatot. Kimmel magasba vonta a szemöldökét, aggódó pillantást vetett az üzlet elejébe, aztán Walterhoz fordult.

– Megértem magát – mondta. – De ettől még nem fogom jobban szeretni. Sőt, kifejezetten utálok. – Kimmel szünetet tartott. Úgy nézett, mint aki arra vár, hogy a haragja még jobban felgerjedjen. – Bár sohase tette volna be a lábát ebbe az üzletbe! Érti?

– Persze hogy értem – felelte Walter. és különös módon nagy megkönnyebbülést érzett.

– És most azt szeretném, ha mielőbb távozna.

– Megyek.

Walter halványan elmosolyodott. Még egy utolsó pillantást vetett rá. Ott állt hatalmasan, erősen kirajzolt, buja és mégis értelmet sugárzó szájjal. Szemüvegének lencsái visszaváltoztak fényt sugárzó, kör alakú tükrökké. Walter megfordult, és az üzlet előterébe sietett.

Nem is állt meg, amíg vissza nem ért a sarokra, korábbi habozásának színhelyére. Újra megállt, és az örömmel és a megkönnyebbülésnek az érzésével vette szemügyre a már valamivel sötétebb utcaképet. Cigaretta dugott a szájába, és rágyújtott. A füstnek jó illata és kellemes íze volt, mintha már napok óta nem dohányzott volna. Cigarettaival a szájában indult a kocsija felé.

Határozottabban érezte, mint valaha, hogy Kimmel bűnös, bár semmi olyan mozzanatra nem tudott visszaemlékezni, amely megerősíthette volna ebben a hitében. *Mondtam már magának, hogy én nem vagyok bűnös* – hallotta újra Kimmel hangját, s mintha szavaiban igazság vibrált volna. *Megértem magát, de ettől még nem fogom jobban szeretni. Sőt, kifejezetten utálok...* Walter szinte ugrándozva lépkedett. Úgy érezte, hogy rettenetes nyomás alól szabadult, bár nem tudta, hogy mi okozta ezt a nyomást. Kimmelt nem érdekelte, hogy ő bűnös-e vagy sem! Walter annyival jobban érezte magát, hogy el sem tudta hinni, hogy csak azért könnyebbült meg, mert megszabadult egy olyan vallomás terhétől, amely még csak nem is érdekelte Kimmelt. De honnan a fenéből vette, hogy Kimmelt érdekelni fogja? Micsoda vallomás az ártatlanság bevallása? *Ugyanolyan elítélendő, ha csak gondoltál rá, hogy megöled Clarát* – villant át Walter agyán, mint már annyiszor. *A gyilkolás szándéka ugyanolyan végzetes, még akkor is, ha egy ujjal sem érsz az asszonyhoz.* Walter úgy érezte, hogy gondolatai elszabadultak kötőfékükről, vadul és veszedelmesen száguldanak a semmibe. Hirtelen eszébe jutott, hogy elmeséli Ellie-nek az egész beszélgetést Kimmellel! Olyan jó volt, olyan csodálatos volt az egész párbeszéd Kimmellel, hogy ezt az örömet meg akarta osztani Ellivel, mert szereti Ellie-t. Vagy lehet, hogy nem is szereti? Eszébe jutott, hogy a múlt héten Ellie arra kérte, aludjon nála, és ő ragaszkodott hozzá, hogy hazamegy. Nem mintha ez a maradás vagy távozás bármit bizonyítana, vagy bárminek az ellenkezőjét, de az a mód, ahogy visszautasította a lány marasztalását, most önzőnek és durvának tetszett. Szégyellte magát miatta, mint ahogy azért az Ellie lakásán töltött legelső éjszakáért is szégyellte magát, amikor Clara még élt. Egy pillanatra, csak hogy igazolja magát, megpróbálta felidézni azoknak a napoknak az iszonyú atmoszféráját – Clara őrvádaskodásait, amelyek Ellie karjaiba hajtották. De most már nem tetszettek olyan iszonyúnak, olyan őrvádítóknak és annyira igaztalannak. Clara akkor legalább még élt.

Walter, kezét az autó kilincsére téve, megpróbálta összeszedni magát. Újra elfogta a bizonytalanság érzése, nem tudta, helyesen cselekedett-e, és hogy most mit tegyen. Megint rosszul tette, hogy felkereste Kimmelt? Felötlött benne ennek a lépésnek nyilvánvalóan

veszélyes volta, és körülnézett, nem látja-e Corbyt vagy egy civil ruhás nyomozót. Ez is jókor jut eszébe, gondolta. Aztán beült a kocsijába, és elhajtott. Még csak négy óra múlt tíz perccel, de nem volt kedve visszamenni az irodába. Viszont Ellie-ért csak négy óra múlva mehet. Elképzelhető, hogy Ellie felhívta őt az irodában? Ritkán tett ilyesmit, de megtörténhetett. És még csak ki sem mentette magát a hivatalában. Csak annyit közölt Dickkel, hogy körülbelül egy órára elmegy, és lehet, hogy nem is jön vissza. Ha Ellie felhívta, gyanakodni fog, hogy újra Corbyval volt. És feltehetően nem fogja elhinni, ha azt mondja, hogy nem találkozott a felügyelővel.

Huszonnyolc

Walter az iskola kapujától az előadóterem épületéhez vezető, kanyargós úton várakozott a kocsijában. Csak négy-öt kocsi vesztegelt a feljárón, valamennyi üresen. Az egyik, egy otromba, vászontetős alkotmány, Boadicea. Igénytelen, mint egy fapapucs. Walter restellte magát egy kicsit, hogy itt ül. Félt, hogy meglátják az ismerősök – Iretonék vagy Rogersék –. és rögtön tudni fogják, hogy Ellie-t várja. De tudta, hogy a próbák már hatkor véget értek, és csak néhány tanár maradt itt a jelmezeket megbeszélni. És már hetekkel ezelőtt eldöntötte magában, hogy Ellie-vel csak akkor találkozik újra, ha emelt fővel teheti.

Amikor látta, hogy Ellie kilép a kapun, kiszállt a kocsiból, és elébe ment. Rá akarta beszélni a lányt, hogy hagyja itt Lennertben a kocsiját, és menjenek az övében. De Ellie ragaszkodott a saját kocsijához. Meg akarta kímélni Waltert attól, hogy éjszaka vissza kelljen hoznia őt ide Lennertbe.

Walterhoz mentek, és azonnal vacsorázni kezdtek, mert mind a ketten éhesek voltak. Walter ivott valamit a konyhában. Ellie túl fáradt volt ahhoz, hogy igyon. Azért elszórakoztatta a férfit

csevegésével. Elmesélt egy történetet Mrs. Piersonnak, az iskola gondnokának zsugoriságáról, aki sajnálta a pénzt a *Jancsi és Juliska* jelmezeire. A boszorkányok ma délután csak szoknyában, felsőrész nélkül próbáltak.

– Meg kellett mutatnom neki a félmeztelen kölyköket a színpadon, csak akkor hitt nekem – mondta Ellie nagyot nevetve. – Végül is megkaptam. Még ötvenöt dolcsit.

Walter szerette hallgatni Ellie nevetését. Hangosan és gátlástalanul nevetett, az egész szobát betöltötte zengésével, mint amikor az óra végén teljes erővel megpendített egy húrt a hegedűjén.

A nappaliban felállítottak egy kártyaasztalkát. Éppen leültek enni, amikor megszólalt a csengő. Walter kiment ajtót nyitni. Iretonék voltak, csak úgy bugyogott belőlük a bocsánatkérés, amiért így váratlanul betörték, vacsora közben. De néhány perc múlva mégiscsak leültek mindketten, Walter és Ellie pedig nekiláttak a vacsorának. Szemmel láthatóan örültek, hogy maradhattak. Walter nem tudta eldönteni, vajon van-e bennük egy kis nyomás, vagy csak erőltetett élénkségükkel leplezik, hogy szerettek volna egy kicsit körülszimatolni nála. Ma este aztán igazán érdemes volt.

– Hallom, Harridge-éknél, a Hálaadás-napi ünnepségen te zongorázol – fordult Betty Ireton Ellie-hez.

– Én Mrs. Agnew-val megyek. Ismered? Florence anyja.

– Persze – bólintott mosolyogva Ellie. – Flo a kakukk-kórusban szerepel.

– Az enyémekek még nem járnak iskolába...

Betty sokkal kedvesebb volt a kelleténél. Walter óvatosan megtörölte a száját. Ellie-n alig volt rúzs.

– Hogy megy az üzlet, Walt? – hajolt előre Bill, a térdére könyökölt, és durva, kedves arcát egész közel tolta Walteréhez.

– A szokásos taposómalom – válaszolta Walter.

– Láttad mostanában Joelt és Ernestine-t?

– Nagyon régen. Meg voltam híva hozzájuk valamire, de nem tudtam elmenni. Már nem is emlékszem, hogy mire.

– Biztos a bostoni teapartyra – felelte Bill. Így hívták egymás között a délután négykor kezdődő hét végi koktélpartykat.

Ide legalább meghívtak, gondolta Walter. De felötlött benne, hogy még semmit sem hallott a Hálaadás-napi és karácsonyi

összejövetelekről. Ilyenkor már rengeteget szoktak beszélni a tojáslikőr-bulikról, a jelmezbálokról, sőt még szánkózással egybekötött vendégséget is szerveztek, ha volt hó. Walter biztosra vette, hogy most is beszélnek ezekről. Csak éppen őt hagyják ki belőle. Lassan és rosszkedvűen evett. Letette a kést és villát. Betty és Ellie udvarias semmiségekről beszélgettek, arról, hogy milyen fontos emberekkel összejönni, és hogy Walternak jót tenne egy kis környezetváltás. Walter érezte, hogy közte és Bill között súlyos szavakkal terhes a hallgatás: alig egy hónapja, hogy Clara meghalt, máris itt van Ellie a házban, és együtt vacsoráznak. Két héttel ezelőtt, egy délután Iretonék már látták őt Ellie-vel, amikor egy nagy élelmiszer áruházban bevásároltak Benedictben. Walter még emlékezett rá, hogy Bill csak intett neki, de nem jött oda beszélgetni.

– Nem volt több kellemetlen beszélgetésed a rendőrséggel? – kérdezte Bill Waltertől.

– Nem – válaszolta Walter. – És neked?

– Most nem, de azért gondolom, nem árt, ha tudod, hogy Corby beszélt néhány emberrel a klubban. – Bill halkán beszélt, hogy ne zavarja Ellie és Betty társalgását.

– Sonny Cole-től hallottam. Sonnyval és, ha jól emlékszem, Marvin Haysszel beszélt. Meg Ralphfal is. Bill kissé elmosolyodott.

Walter halványan emlékezett arra, hogy Ralph a klub pincérének a neve.

– Bosszantó – mondta nyugodtan. – Mit tudnak ezek rólam? Hónapok óta be sem tettem a lábam a klubba.

– Ő, nem rólad van szó, gondolom. Arról érdeklődnek... mármint ez a Corby fiú... igen, végül is, Walter, azt hiszem, azt szeretnék tisztázni, hogy öngyilkosság történt-e, vagy valaki meggyilkolta Clarát? Feltételezem, hogy Clara esetleges ellenségei után kutatnak. Bill lenézett összekulcsolt kezére. Két tenyerét egymásnak szorította, cuppogatta.

Walter tudta, hogy Corby valójában felőle érdeklődik, és nem a lehetséges ellenségek felől. Észrevette, hogy most már Betty és Ellie is órá figyelnek. És ő ott volt, éppen ott, a buszállomáson. Ezt valamennyien tudták. Érezte, hogy újabb, immár tízezredik nyilatkozatot várnak tőle, hogy nem ő tette. Arra kíváncsiak, hogy hangzik most ez a nyilatkozat, aztán hazaviszik magukkal,

tapogatják, szagolgatják, ízlelgetik, ide-oda forgatják, hogy eldöntsék, igazat mondott-e vagy sem. Vagy még inkább, hogy ne kelljen véglegesen dönteniük. Még Ellie is, rágódott Walter, és válasz helyett makacsul hallgatott.

– Corby nálunk is járt újra – folytatta Bill szenvtelenül, végképp nem azon a barátságos, izgatott hangon, amelyen akkor este beszélt, amikor Corby miatt felhívta őt.

– Valami történetet mesélt, hogy talált nálad egy újságkivágást a Kimmel-ügyről.

Bill ezt úgy adta elő, mintha mindent tudna a Kimmel-ügyről. Walter Ellie-re pillantott, és abban a másodpercben meglátta szemében a már ismert, feleletet váró, várakozó tekintetet, és ez a tekintet semmiben sem különbözött Iretonék otromba kíváncsiságától.

– Úgy látszik, Corby arra gondolt, van valami hasonlóság... – mondta Bill, és zavartan rázta a fejét.

– Én természetesen nem szeretnék... de arra gondolok...

– Mire gondolsz?

– Arra, hogy úgy látszik, rosszul áll a dolog. – Bill arcán félelem tükröződött, mintha attól tartana, hogy barátja felugrik és pofon üti.

Még kínosabb, mint ha Corby betétette volna az egészét az újságba, gondolta Walter. Ehelyett mindenkinek elmondja, és mindenkiben azt az érzést ébreszti, hogy valami perdöntő bizonyítékot talált, amely egyelőre még annyira titkos és robbanásveszélyes, hogy nem hozható nyilvánosságra.

– Elmagyaráztam Corbynak az újságkivágás történetét. Kellő magyarázattal szolgáltam – mondta Walter, és cigarettáért nyúlt. – Elég baj, hogy Corby azt a látszatot akarja kelteni, hogy rosszul áll a szénám. Azt próbálja sugallni az embereknek, hogy Kimmel is, én is gyilkosok vagyunk. Kimmel bűnössége nincs bizonyítva. Még csak vádat sem emeltek ellene. Ellenem természetesen még kevésbé.

Betty Ireton olyan mereven ült, mintha nyársat nyelt volna, csupa szem volt, csupa fül.

– Úgy látszik, azt gondolja, hogy Kimmel is követte a feleségét – kezdte tapogatózva Bill –, és azon az estén meg is ölte, ott a...

– Ezt azonban egyáltalán nem tudták bizonyítani – mondta Walter. Nem találta a cigarettáját. Rágyújtott arra, amit Ellie adott.

– Semmi hasonlóságot sem látok az én ügyem és Kimmelé között, legfeljebb azt, hogy mindkettőnk felesége autóbusz utazáson halt meg.

– De téged nem is gyanúsítanak – szólt közbe Betty, hogy megnyugtassa. – Isten ments.

Walter ránézett.

– Nem gyanúsítanak? Akkor mit csinálnak? El tudod képzelni, milyen az, ha újra meg újra el kell mesélned ugyanazt a történetet, és be kell számolnod minden egyes lépésedről, minden mozdulatodról, és mégsem hisznek neked? Bár az igazság az, hogy a rendőrség hisz nekem, csak Corby nem hisz, vagy legalábbis úgy tesz, mintha nem hinne. A rendőrséghez kellene fordulnom, és védelmet kérni Corby zaklatásai ellen. – Valójában ezt már megkísérelte, de semmiféle lehetőség sincs arra, hogy meggátolják a rendőrség bármelyik nyomozóját abban, hogy kihallgasson valakit, ha szükségesnek ítéli.

– Walter... – mondta Ellie könnyörögve, hogy lecsendesítse.

Walter lenézett a szalvétájára. Láta, hogy reszket a keze, és ettől zavarba jött. A hirtelen beállt feszült csend még tovább fokozta zavarát. Legszívesebben azzal támadt volna rájuk, hogy ha újra meg újra elisméltetik vele a történeteket, végül maga is elkezd kételkedni önmagában, mert a szavak elvesztik értelmüket. Ez nagyon fontos tény, de mégsem mondhatta el nekik, mert valamennyien félreértenék a szavait, és ellene fordítanak. Még Ellie is. Walter felállt az asztaltól, odébbment, aztán hirtelen megfordult.

– Bill, nem tudom, elmondta-e neked Corby azt is, hogy Clara múlt szeptemberben már elkövetett egy öngyilkossági kísérletet.

– Nem – felelte Bill ünnepélyesen.

– Altatóval. Ezért volt a kórházban. Már régen foglalkozott az öngyilkosság gondolatával. Nem akartam erről beszélni, de tekintve, hogy így alakult... azt hiszem, szükséges, hogy erről is tudjatok...

– Nos, valamit hallottunk a dolgról – mondta Bill.

– Eljutott hozzánk a *szóbeszéd* – igazította ki férjét Betty. – Azt hiszem, Ernestine-től hallottuk. Ő is csak inkább kikövetkeztette. Nem tudott semmi határozottat, de ösztönösen meg szokta érezni az ilyen dolgokat. Annyit tudott, hogy Clara rossz idegállapotban van – Betty a halottakat megillető nyájassággal és tisztelettel beszélt róla.

Betty és Bill továbbra is várakozóan néztek rá. Ez meghökkentette WALTERT. Azt hitte, a történet az altatóval meggyőzi őket arról, hogy Clara öngyilkosságot követett el. És ehelyett ugyanolyan kérdő tekintettel néznek rá, mint az előbb.

– Fogalmam sincs, mit kellene tennem – tört ki Walter.

– Ki tud egy ilyen ügyben bármit is bizonyítani?

– Walter, én nem hiszem, hogy *utánad* nyomoznak – ismételte meg Betty. – Legalább *te* ne igazasd magad emiatt. Édes istenem!

– Könnyű ezt mondani. Én magam sem szeretnék szembekerülni ezzel a Corbyval – mondta Bill. – Úgy értem... látom, hogy mit forgat a fejében...

– Biztos vagyok benne, hogy el is magyarázta – folytatta Walter.

– Mindenkinek elmagyarázza...

– Meg akarom mondani neked, Walter – nem mintha erre szükséged volna, hogy közöltem Corbyval: a magam részéről egész biztos vagyok benne, hogy te sohasem tudnál ilyesmit elkövetni. Tudom, hogy mit szoktak mondani olyanokról, akik *megették*. Hogy az ember sohasem hitte volna róluk. De nekem más a véleményem.

– Bill tárt karokkal hadonászott. De ettől nem nőtt meg szavainak a súlya. – Nem jöttetek jól ki egymással, de te sohasem ölted volna meg.

Walter ezt teljes értelmetlenségnek érezte, és az egész méghozzá nem is hangzott túl őszintén. Még abban sem volt bizonyos, hogy Bill valóban megmondta-e ezt Corbynak. Inkább lenyelte, amit Corbyról szeretett volna mondani, és csak egy krákogó köszönömöt préselt ki magából.

Újra csend. Bill ránézett a feleségére. Hosszú, jelentőségteljes pillantást váltottak, aztán Bill felállt.

– Azt hiszem, itt az ideje, hogy elmenjünk. Induljunk, drágám. – Bill szeretette megelőzni a feleségét, ő szokta ajánlani, hogy menjenek.

Betty engedelmesen felugrott.

Walter úgy érezte, hogy akár erőszakkal is itt kellene tartani Billéket, amíg ki nem mond valami olyat, egyetlen mondatot, amivel meggyőzhetné őket. És ezek volnának az ő legjobb barátai a környéken! Mereven kísérte őket az ajtóig, kezét a kabátzsebébe süllyesztve. A barátai tehát készek arra, hogy ellene forduljanak, ha

ugyan máris nem fordultak ellene. Az emberi nem kedvenc régi sportja a vadászat embertársainkra.

– Jó éjszakát – kiáltotta utánuk Walter és sikerült elérnie, hogy hangja egész vidáman csengjen. Becsukta az ajtót, és Ellie-hez fordult. – Mi a véleményed erről?

– Úgy viselkednek, mint az emberek általában. Hidd el nekem Walter. Talán még különbek, mint a legtöbben.

– Miért? Találkoztál már olyanokkal, akik ennél is hitványabbul viselkedtek... velem kapcsolatban?

– Nem, nem találkoztam. – Nekilátott, hogy leszedje az asztalt. – Ha találkozom, szólok.

Walter a lány hangjából megérezte, hogy azt szeretné, ha másról beszélnének.

– De ha neked sem mondhatom el ezt, az ördögbe is, akkor kinek mondjam?

Hirtelen elképzelte, hogy Jonnal is közlik a Kimmel-féle újságcikk ügyét, és hirtelen úgy érezte, hogy fájdalmasan összeszorul a gyomra. Elképzelte, hogy ez Jont a kétkedés széléről a bizonyosságba taszítaná. Segíteni kezdett Ellie-nek leszedni az asztalt. Ellie azonban már majdnem végzett. Pontosán tudta, minek hol a helye. Gyorsabb volt, mint Claudia. A kávéfőzőből közben már csöpögni kezdett a kávé. Ellie el akarta mosni az edényt, de Walter szólt, hogy hagyja Claudiának, holnap reggelre. Mire rendbe tették a konyhát, elkészült a kávé, és bementek vele a nappaliba. Walter kitöltötte.

Ellie leült, fejét fáradtan a dívány támlájára hajtotta. A dívány végéről érkező fény megvilágította szlávós arcélét. Vékonyabb volt, mint nyáron, napsütötte barna bőre is majdnem teljesen kifehéredett, de Walter így még vonzóbbnak találta. Amikor föléje hajolt, kinyitotta a szemét. Walter megcsókolta a lány száját. Ellie mosolygott, de zavart, csodálkozó tekintet áradt a szeméből, mintha nem tudna mit kezdem vele. Aztán átölelte a vállát, és magához szorította, de nem szólt egy szót sem. Walter sem. Megcsókolta a lány homlokát, ajkát, és a karjaiban tartott test békével és állati jóérzéssel töltötte el. Nem helyes, hogy nem beszélnek egymással, gondolta Walter. Nem helyes, hogy így csókolóznak. Ő csak azért, mert Ellie itt van, és elérhető, Ellie pedig, mert testileg kívánja őt.

Megérezte ezt a lány feszült tartózkodásában, visszafojtott lélegzetében, és abban, ahogy feléje fordult. Mindez nem vonzotta igazán Waltert, mégsem eresztette el a lányt, hanem tovább csókolgatta.

Amikor Ellie felállt, hogy cigarettát keressen, Walter érezte, hogyan szívja őt magához a lány vágya a kettejüket elválasztó téren át. Felállt ő is, tüzet adott. Ellie átölelte a nyakát.

– Walter – mondta szeretnék itt maradni ma éjszaka.

– Nem vagyok képes rá. Itt nem.

A lány karja még szorosabban fonódott a nyaka köré.

– Akkor menjünk el hozzám... kérlek.

A kérő hang megzavarta. Aztán hirtelen szégyellni kezdte saját ostoba zavarát.

– Nem megy, Ellie. Még nem. Ugye, meg tudsz érteni engem?

Lefejtette magáról az ölelő karokat.

Ellie lassan felvette az öngyújtót, és meggyújtotta a cigarettáját.

– Nem vagyok biztos benne. De azt hiszem, meg kell próbálnom.

Walter úgy állt ott, mint akinek megbénult a nyelve. Mert nemcsak azt kellett volna elmagyaráznia, hogy milyen hatással van rá ez a ház, nemcsak azt, hogy mi az oka a saját közömbösségének. Elsősorban az némította el, hogy még azt sem tudja megígérni, hogy egyszer majd másképp lesz – nem volt semmi olyan terve a jövőre, amiben Ellie-nek is szerepe lehetne.

– Jó volna, ha egyszer tisztáznánk az érzelmeinket, hogyan is vagyunk egymással – mondta Ellie, és eközben furcsán, gyanakvón nézett Walterra. De mosolygott, és mosolyában játékos évődés bujkált. – Akkor... Boadicea és én hazamegyünk.

– Szeretném, ha nem mennétek.

– Én még jobban.

Ellie megkereste a táskáját és a kesztyűjét.

Tisztességtelen dolog, mondta magának Walter, ahogy kihasználja és bántja ezt a lányt. Elkísérte egészen a kocsijáig. A kocs ablakán keresztül Ellie kedvesen jó éjszakát kívánt neki, de nem várta meg, hogy megcsókolja.

Walter visszament az üres házba. Lehet, hogy azért ragaszkodik ehhez a házhoz, töprengett, mert gátat állít közé és Ellie közé? A ház nem őt nyomasztotta, inkább talán Ellie-t – de pontosan tudta, hogy

sohasem érezné itt jól magát Ellie-vel, mert itt volt Clara, és még mindig itt van. Az emeleten Claudia kérdés nélkül átrendezte a hálószobát: az ágy a hátsó sarokba került, és Clara öltözőasztala, amelynek tetejéről eltűntek az illatszeres üvegek, a púderes dobozok, és a kettőjüket ábrázoló fénykép, most ott állt a két első ablak között. De a szekrény még tele volt Clara bőröndbe csomagolt holmijával, és a fogasokon még ott lógtak a kabátjai. Hamarosan el kell szánnia magát arra, hogy csinál valamit Clara holmijával, elajándékozza, odaadja Claudiának, hogy ossza szét az ismerősei közt. Sokáig már nem halaszthatja.

Megszólalt a telefon. Walter a nappaliban állt. Az volt az érzése, de olyan határozottan, mintha a telefoncsengőnek emberi hangja volna, hogy Corby keresi. A negyedik vagy ötödik csengetésnél elindult, hogy felvegye a kagylót, de aztán mégsem vette fel. Földbe gyökerezett lábbal állt a nappali szobában, figyelte a telefon csengetését, nyakszirtjén felborzolódott a haj, de aztán, körülbelül a tizenkettedik csengetés után, a készülék elhallgatott.

Huszonkilenc

Öt órával később Lawrence Corby hadnagy felkeltette otthonában Kimmelt, ráparancsolt, hogy öltözzön fel, és menjen vele Newark hetedik kerületi kapitányságára.

Kimmel olyan sebbel-lobbal öltözött, hogy elfelejtett alsóneműt felvenni. A ruhaszövet feldörzsölte fenekén az érzékeny bőrt, és félig meztelennek érezte magát. A rendőrkapitányság csúnya, négyszögletes épület volt, főbejáratához két külső lépcsőfeljárat vezetett, a lépcső-feljárat a peron szót idézte Kimmel agyába és a bécsi Belvedere-kastélyt, amelyet hasonló lépcsőfeljárók díszítettek – bár a kapitányság tizenkilencedik századi épületének csúfsága minden efféle képzettársítást nevetségessé tett. Kimmel a lépcsőkön felfelé menet egyre csak azt ismételte: peron, peron, peron, de olyan

rémülten, mint valami külön bejáratú fohászt, amely megvédi az épületben rá váró minden szörnyűség ellen. Az alagsori szoba falát, ahová Corby levitte, apró, hatszögletes fehér csempe borította, mintha egy óriási fürdőszoba volna. Kimmel a lámpa alatt állt. A csempékről visszaverődő fénytől égett a szeme. Semmi más nem volt a szobában, csak egy asztal.

– Mit gondol, Stackhouse bűnös? – kérdezte Corby.

Kimmel vállat vont.

– Mégis, *mit gondol?* Mindenkinek van valami véleménye Stackhouse-ról.

– Drága Corby hadnagy – mondta Kimmel fölényeskedve –, maga szentül meg van győződve arról, hogy mindenki csak a gyilkossággal foglalkozik, és nem tud nyugodni addig, míg a gyilkos bíróság elé nem kerül... hála önnek. Ugyan ki törődik azzal, hogy Stackhouse bűnös-e vagy sem?

Corby a faasztal szélére ült, és a lábát lógáztta.

Mit mondott még Stackhouse?

– Ennyit.

– Mit mondott még?

Az üres teremben Corby hangja úgy csikorgott, mint az acélráspoly.

– Csak ennyit – ismételte méltóságteljesen Kimmel. Kidomborodó hasa alatt görcsösen tördelte a kezét, egymásnak szorította az ujjá hegyét.

– Húsz percig nem mondott mást, csak bocsánatot kért?

Többször is megzavartak bennünket. Az üzlet hátsó részében, az íróasztal előtt állt, ott beszélgettünk.

– Beszélgettek. Azt mondta magának: „Nagyon sajnálom, Mr. Kimmel, hogy ilyen bajba kevertem.” És maga mit felelt? „Ugyan, minden rendben van, Mr. Stackhouse, egyáltalán nem haragszom.” Szivarral is megkínálta?

Azt mondtam neki – válaszolta Kimmel hogy szerintem egyikünknek sem kell aggódnia, de jobban tenné, ha nem keresne fel újra, mert maga ennek valamiféle jelentőséget tulajdonítana.

Corby nevetett.

Kimmel még jobban kihúzta magát. A falat bámulta, teljesen mozdulatlanul, csak a kezei folytatták a maguk alig észrevehető kis

játékait. Fél lábára támaszkodott, a másikat kecesen pihentette, teste némileg elfordult Corbytól. Kimmel észrevette, hogy ugyanabban a szoborszerű pózban áll, mint amikor néhanapján meztelenül nézegeti magát a fürdőszobaajtóra erősített, földig érő tükörben. Önkéntelenül vette fel ezt a testtartást, és bár agyának egy zugában szégyenkezett miatta, közben érezte, hogy ez valamiféle elpusztíthatatlan nyugalmat kölcsönöz neki. Valósággal megmerevedett ebben a pózban, mintha megbénult volna.

– Akár bűnös, akár nem, feltételezem, tudja, hogy Stackhouse hívta fel magára a figyelmet. Igaz, Kimmel?

– Ez annyira nyilvánvaló, hogy említést sem érdemel – válaszolta Kimmel.

Corby tovább lógázta a lábát az asztal szélén ülve. A barna faasztal primitív, koszos műtőasztalra emlékeztetett. Kimmel azt fontolgatta, vajon Corby nem fogja-e egy dzsiu-dzsiu fogással az asztalra hajítani őt.

– Megmagyarázta Stackhouse, hogy mit keresett nála az újságkivágás? – kérdezte Corby.

– Nem.

– Tehát nem tett teljes beismerő vallomást?

– Nem volt mit beismernie. Azt mondta, nagyon sajnálja, hogy a nyakamra hozta a rendőrséget.

– Stackhouse-nak épp elég bevallanivalója van – vágott vissza Corby. – Ártatlan emberhez képest nagyon furcsán viselkedik. Nem mondta el magának, hogy miért követte a feleségét azon az éjszakán?

– Nem – válaszolta Kimmel ugyanazon a közömbös hangon.

– De talán maga meg tudja nekem mondani, hogy miért.

Kimmel összeszorította a száját. Az ajka remegett. Egyszerűen unta már Corby kérdéseit. Feltételezte, hogy Stackhouse-t ugyanígy bombázza a kérdéseivel. Egy pillanatra dacos együttérzés támadt fel benne Stackhouse iránt, amely összekeveredett a Corby iránt érzett gyűlölettel. Elhitte, amit Stackhouse mondott neki. Nem tartotta bűnösnek.

– Ha annyira kételkedik a beszélgetésünkről szóló beszámolómban, miért nem küldött egy kopót az üzletbe, hogy kihallgasson bennünket?

– Tudjuk, hogy maga milyen szakértelemmel ismeri fel a rendőrség nyomozóit. Azonnal figyelmeztette volna Stackhouse-t, és ő máris elnémul. Végül majd csak kiszedjük ezt a beszélgetést kettőjükből. – Corby mosolyogva közeledett Kimmel felé. Frissnek és kipihentnek látszott. Éjszakai műszakban dolgozik, mondta már Kimmelnek. Maga védelmezi ezt a Stackhouse-t, ha nem tévedek. Kimmel. Maga alighanem kedveli a gyilkosokat.

Nem hittem, hogy maga ezt az embert gyilkosnak tartja.

– Azóta, hogy megtaláltam nála az újságkivágást. És ezt meg is mondtam magának, mihelyt megtaláltam.

– Úgy tudom, magának az volt a véleménye, hogy a Stackhouse-ügyben még elég sok a kétség. De maga nem akar tisztességesen játszani ebben az esetben, mert előre elhatározta, hogy most egy látványos ügygel fog szolgálni! – üvöltötte Kimmel, túlharsogta Corbyt. – Még akkor is, ha a bűnöket magának kell kitalálnia!

– Ugyan, Kimmel – mondta vontatottan Corby a maga feleségének a holttestét nem én találtam ki...

– De azt maga találta ki, hogy közöm volt hozzá.

– Találkozott Stackhouse-zal azelőtt is, hogy én bevitem magához az üzletbe? – kérdezte Corby. – Igen?

– Nem.

– Azt gondoltam pedig, hogy talán meg is látogatta magát – fontolgatta Corby. – Az a típus.

Kimmel töprengett, vajon volt-e annyi esze Stackhouse-nak, hogy nem beszél Corbynak a nála tett látogatásáról.

– Nem – mondta Kimmel, egy árnyalattal kevésbé határozottan. Levette a szemüvegét, rálehelte, a zsebkezdőjéért nyúlt, de nem találta, és végül a kezelőjébe törölte a lencsét.

– El tudnám képzelni, hogy Stackhouse elmegey magához, jó alaposan szemügyre veszi magát, talán még az együttérzését is kifejezi. Lehet, hogy csak azt akarta látni, hogy magának valóban gyilkos képe van-e, ami egyébként tagadhatatlan tény.

Kimmel újra felvette a szemüvegét, és fegyelmet erőltetett magára. De a félelem tüze már kigyulladt benne, és egyszerre terjedni kezdett. A másik lábára nehezedett, legszívesebben elfutott volna. Mindaddig, amíg Corby meg nem jelent a színen, Kimmel úgy érezte, hogy természetfeletti ereje van, és most úgy tetszett, hogy

Corby maga a Nemezis, hogy neki van olyan természetfeletti ereje. Corby tisztességtelen eszközökkel élt. Nem úgy dolgozott, ahogy az igazságszolgáltatást elképzeljük, és mégis az igazságszolgáltatás hivatásos egyenruhás képviselőinek védettségét élvezte.

– Megjavították már a szemüvegét? – kérdezte Corby. Nyitott zakóját csípőre tett kézzel hátraszorítva, peckes kis kakasként közeledett Kimmelhez. Közvetlen előtte állt meg. – Én meg fogom törni magát, Kimmel. Tony már azt hiszi, hogy maga ölte meg Helent. Tud maga erről?

Kimmel nem mozdult. Fizikai félelmet érzett Corby-tól, és ez bosszantotta, mert Corby olyan volt mellette, mint egy manó. Kimmel mégis félt tőle: érezte, hogy ebben a bezárt szobában hiába kiáltana segítségért, és félt, hogy odalökik a mészárszékek padlózatához hasonló kemény kőkockákra. Elképzelte, hogy ebben a teremben micsoda iszonyú kínzások folyhatnak. Hogy a rendőrök, miután jól megdolgoztak egy embert, lemassák a vért a falról. Kimmelnek hirtelen ki kellett mennie.

– Tony most már nekünk dolgozik – mondta Corby egész közel hajolva Kimmel arcához. – Olyan dolgokra is emlékszik, amit maga néhány nappal Helen meggyilkolása előtt mondott, hogy megvan a módja annak, hogy az ember megszabaduljon a meg nem felelő feleségtől.

Kimmel emlékezett erre – az Osztrigás egyik boxában ült, és sörözött Tonyval. Tony néhány fiatal korú barátjával jött be a vendéglőbe, és hívatlanul mellé ült. Kimmel azért beszélt ilyen merészen, mert bosszantotta, hogy Tony elterpeszkedik mellette, még engedélyt sem kért rá.

– És mire emlékszik még Tony? – kérdezte Kimmel.

– Arra is emlékszik, hogy mozi után fel akart menni magához, de nem találta otthon magát. Maga, Kimmel, aznap este csak jóval éjjél után érkezett haza. Mondja, mit felelne, ha megkérdeznék, hogy hol volt?

Kimmel felnevetett.

– Ez teljes képtelenség. Pontosan *tudom*, hogy Tony-nak eszébe sem jutott, hogy felkeressen engem. És teljes képtelenség rekonstruálni, hogy mi történt a világ legnyugodtabb, leghétköznapibb estéjén – három hónappal később, amikor már

senki sem emlékszik semmire.

– A világ legnyugodtabb, leghétköznapibb estéje! Corby rágyújtott egy cigarettára. Aztán hirtelen előreleüld a keze, és Kimmel éles szúrást érzett a bal arcán.

Kimmel le akarta venni a szemüvegét, mielőtt késő. De nem mozdult. A szűrő, megszégyenítő fájdalom tovább égette az arcát.

Lehet, hogy a pofon az egyetlen, amit maga megért, Kimmel? Szavak és tények nem érdeklik, hiszen maga őri. Nem hajlandó nekik jelentőséget tulajdonítani. Bezárkózott a maga világába, és ide csak úgy lehet betörni, hogy az ember megüti magát. – Corby keze újra a magasba emelkedett.

Kimmel elhajolt, de Corby ezúttal nem ütött, csak a szemüvegét rántotta le a füléről. A terem mintha meglódult volna, minden elhomályosult. Kimmel igyekezett szemmel tartani Corby alakjának fekete árnyát, amely az asztallap vízszintes foltja felé tartott. Kitért tenyerét gyorsan az arca elé kapta, szemügyre vette, aztán megtörölte nadrágjának hátsó részében, és egymásba fonta a tíz ujját.

Corby visszajött.

– Miért nem vallja be, hogy maga tudja, hogy Stackhouse bűnös? Miért nem vallja be, hogy épp eleget mondott magának ahhoz, hogy megbizonyosodjék? Ne akarja velem elhitetni, hogy annyira kedveli Stackhouse-t, hogy még védi is, Kimmel.

– Mind a ketten ártatlan emberek vagyunk, nagyjából hasonló helyzetben – morogta Kimmel monoton hangon –, mint azt Stackhouse is kifejtette. Tulajdonképpen azért jött, hogy ezt elmondja nekem.

Corby a gyomrába ütött. Kimmel ugyanúgy meggörnyedt, mint az otthon kapott ütéstől. Várta, hogy felszakad belőle az üvöltés, hogy lezuhan a kőkockákra. De nem. Úgy maradt, összegörnyedve, és lassan visszanyerte lélegzetét. Fekete foltokat látott a kőpadlón, egyre többet, és aztán rájött, hogy az orrából csöpög a vér. Ki kellett nyitnia száját, hogy levegőt vegyen, aztán érezte a vér iszonytató, sós narancsízét a szájában. Corby körbejárta őt, és Kimmel vele forgott, hogy mindig szembe legyen a felügyelő fekete alakjával. Kimmel hirtelen megragadta az orrát, kifújta, és aztán megmutatta a nedves kezét.

– Azt akarja, hogy vér folyjon erre a padlóra – üvöltötte. – Azt akarja, hogy a fal is tele legyen vérrel. A megkínzott emberek vérével!

Corby vállon ragadta Kimmelt, és térdével a hasába rúgott.

Kimmel négykézlábra roskadt, újra levegő után kapkodott, és még nagyobb fájdalmat érzett.

– Vallja be, hogy tud Stackhouse bűnösségéről!

Kimmel egyszerűen nem vett tudomást Corby parancsáról. Agyát tökéletesen betöltötte az önsajnálattal. Még a lélegzetének a visszanyerése, a zokogásszerű, fájdalmas zihálás is akaratlan folyamat volt. Aztán Corby megrúgta vagy meglökte az oldalát, és Kimmel a padlóra zuhant. Az egyik oldalán feküdt, magasra tartott fejfel.

– Talpra, te hímringyó!

Kimmel nem akart felállni, de Corby fenéken rúgta. Erre térdre állt, és lassan felegyenesedett, bár sohasem érezte magát ennyire gyengének és tehetetlennek. Mennél közelebből ágált körülötte Corby, annál inkább erőt vett rajta az ernyedtség, mintha csak hipnotizálná a hadnagy. Minden porcikája fájt és szúrt. Kimmel tudatában volt annak, hogy gyengesége már-már női vonás, és most még inkább nőnek érezte magát, mint amikor saját érzéki vonalait kémlelte a fürdőszoba tükreben, vagy amikor olvasás közben beleélte magát bizonyos helyzetekbe, és rádöbbsent, hogy olyan örömet érez, amelyet évek óta nem érzett. Várta a következő ütest, arra számított, hogy fültövön fogja találni.

Corby, mintha Kimmel gondolataiban olvasott volna, éppen oda csapott, ahova várta.

Kimmel hirtelen sikoltani kezdett, és egyetlen éles fújással kilökte magától az örömeivel hadban álló vad szégyenérzetet. Hallotta Corby nevetését.

– Kimmel, maga elpirult! – mondta Corby. – Változtassunk témát? Beszéljünk Helenről? Arról, amikor merő gonoszságból kidobta a maga *Encychpaedia Britannicá-ját*? Azt hallottam, hogy ötvenöt dollárért vette, kéz alatt, még hozzá olyankor, amikor igazán nem nagyon engedhetett meg magának ilyesmit.

Kimmel hallotta, hogy Corby diadalmasan ágaskodik, de annyira szégyellte magát, hogy képtelen volt ránézni. Nagy erőfeszítéssel

megpróbálta összeszedni gondolatait, hogy kitalálja, ki beszélhetett Corbynak az *Encyclopaedia Britannica*-ról, hiszen ez az eset réges-rég történt, még Philadelphiában.

– Hallottam arról is, hogy volt idő, amikor Helen, hogy egy kis zsebpénzhez jusson, a barátnőit manikűrözte. Maga nagyon élvezhette, hogy egész nap ki-be járnak a házában az asszonyok, ott üldögélnek és trécselnek. Ebben az időben jött rá, hogy Helent sohasem tudja felemelni a maga szintjére.

A manikűrözés mindössze egy hónapig tartott, emlékezett vissza Kimmel. Aztán leállította. Kimmel óvatosan félrefordította a fejét, mert még mindig félt Corby újabb hirtelen támadásától. Érezte, hogy az alteste libabőrös, mintha meztelen volna, és hideg szél fújna rá.

– De még korábban – folytatta Corby – eljutott arra a pontra, hogy képtelen volt hozzáérni Helenhez. Utálta őt, és ez az utálat fokozatosan áterjedt a többi nőre is. Maga azt mondta magának, hogy azért gyűlöli a nőket, mert buták, és valamennyiük közül Helen a legbutább. Fiatalságának szenvedélyes éveit ez nagyon, furcsa érzés lehetett. És pornográf könyvekkel akarta kielégíteni a szenvedélyét?

– Maga undorító – mondta Kimmel.

– Mitől undorodik maga egyáltalán? – Corby közelebb lépett. – Húszéves volt, amikor feleségül vette Helent, túlságosan fiatal ahhoz, hogy bármit is tudjon a nőkről, de mert akkor még vallásos volt, úgy gondolta, meg kell nőszülnie ahhoz, hogy élvezhesse a... Hogy is nevezik ezt a maga nyelvén, Kimmel?

– Magára illik – köpött ki Kimmel. Keze fejével megtörölte a száját.

– Akarja a szemüvegét?

Kimmel elvette és feltette a szemüvegét. A szoba és Corby vékony arca visszanyerte rendes körvonalait. Corby ajka gúnyosan mosolygott a kis bajusz alatt.

– Akárhogy is, szomorú nap volt Helen számára, amikor hozzáment magához. Keveset tudhatott. Egy egyszerű lány Philadelphia nyomornegyedéből. Maga azt hitte, hogy ő tette magát impotenssé. Ez nem is volt olyan rossz, mert Helent okolhatta érte, és élvezhette, hogy gyűlöli.

– Nem gyűlöltem – tiltakozott Kimmel. – Egyszerűen gyengeelméjű volt. Semmi közöm nem volt hozzá.

– Egyáltalán nem volt gyengeelméjű – mondta Corby.

– De, hogy tovább folytassam, magát egy újabb nagy kudarc érte, egy másik asszonnyal, és ez az asszony eljött Helenhez, és elmondta neki. Helen pedig elkezdte gúnyolni magát.

– Nem tette. És nem is volt semmiféle nő.

– Dehogynem volt. Laurának hívták. Beszéltem Laurával. Mindent elmondott a dologról. Nem szereti magát. Azt állítja, hogy megundorodott magától.

Kimmel megmerevedett a szégyentől. Corby szava nyomán megelevenedett a sietségben fogant délután Laura lakásában, amikor az asszony férje dolgozott – mindig azzal áltatta magát, hogy a sietség volt mindennek az oka, de bármi lehetett is: nem volt bátorsága hozzá, hogy újra megpróbálja és aztán látta, hogy Laura felvászorog az ő házuk lépcsőin, és mindent elmond Helen-nek. Valójában nem látta Laurát, de pontosan maga elé tudta képzelni, mert Laura az egyik lábára sántított, és a karfára támaszkodva vonszolta magát. Látta a két asszonyt, ahogy nevetnek rajta, és aztán, hülyegyerek módjára, a szájuk elé kapják a kezüket, annyira elszégyellik magukat azért, amit mondtak. Helen még aznap este beszámolt neki Laura látogatásáról, és örökösen kuncogott, ha ránézett. Helen aznap este gyilkolta meg önmagát az esztelen gúnyolódásával.

Ezek után maga azt hitte, hogy mindenki tud a dologról – mondta Corby. – Ezért költözött át Newarkba. Az utolsó csepp a pohárban a biztosítási ügynök volt, Ed Kinnaird.

Kimmel megvonaglott.

– Ezt ki mondta el magának?

– Titok – válaszolta Corby. – Nagy kár, Kimmel, hogy nem őt ölte meg Helen helyett. Azt megúszhatta volna. Egy olyan ostoba fajankót! És Helen úgy szedte fel, mint valami prostituált... harminckilenc éves fejjel! Egy öregedő nő utolsó dobása. A maga számára visszataszító volt ez a játék! Ő pedig büszke volt rá, elhencegett a szomszédoknak is Kinnaird férfiúi képességeivel. Ezt aztán már nem tűrhette, hiszen akkor már kiterjedt szakmai levelezést folytatott az egész ország egyetemi professzoraival. Mert

maga nevet szerzett magának Newark-ban, tudták, hogy olyan könyvkereskedő, aki érti a mesterségét.

– Ki beszélt magának Kinnairdról? – kérdezte Kimmel. – Nathan?

– Nem adom ki a forrásaimat – mosolygott Corby.

Nathan a gyilkosságot megelőző este nála volt – aznap este, amikor Helen és Kinnaird együtt jöttek haza –, de Kimmel mégsem tudta elhinni, hogy mindezt Nathan mondta el. Arról az estéről biztosan nem volt hajlandó beszélni. Lehet, hogy Corby Lénától hallott Kinnairdról, vagy Greta Kane-től, vagy valaki mástól a környék legalja népsége közül, akikkel Helen gyakran trécselt. De a legjobban az bántotta Kimmelt, hogy senki sem értesítette, senki sem tájékoztatta őt Corby környékbéli vizsgálódásairól.

– Nem Nathan volt – rázta a fejét Corby de ő elmondta nekem azt az estét, amikor együtt kártyáztak, és Helen bejött Ed Kinnairddal, hogy átöltözzön, mielőtt táncolni mennének. Kinnaird olyan gátlástalanul jött-ment, mintha ez nem volna a maga tetszése ellen. Nathan tudta, hogy mi folyik. És maga úgy ült ott, mint egy kövér eunuch!

Kimmel előretántorodott, mindkét kezével meg akarta ragadni Corbyt. Hirtelen érezte, hogy a gyomra megemelkedik, lába elhagyja a padlót, és valami nekiütődik a lapockájának. Egy pillanatra az arca odaszorult a gyomrához. A lába a falat támasztotta. *Minden csontom összetört*, gondolta Kimmel. Mozdulni se próbált, bár a gerince iszonyúan fájt.

– Maga azt mondta a feleségének, hogy takarodjon a házából. Ezt mondta, méghozzá Nathan jelenlétében. Nem először történt, de ezúttal komolyan gondolta. Ed elment, Helen azonban ott maradt, és sírva panaszolta el az egészszet telefonon Lénának.

Kimmel érezte, hogy belerúgnak a lábába. A talpa földet ért, és sajogni kezdett. Nathan, aki sohasem beszélt, gondolta Kimmel. Ezért nem látogatta meg őt Nathan olyan régóta. Kimmel a newarki rendőrségtől tudta, hogy Nathan, amikor kihallgatták, még annyit sem mondott, hogy: megtehetné volna. De a newarki rendőrségen valószínűleg nem tértek ki az előző este történetekre. Nathan árulta el – a középiskolai történelemtanár, akit Kimmel úriembernek és tudósnek tartott. A Nathan-ban való keserű csalódás úgy égette

Kimmel agyát, mint valami külön bejáratú, belső pokol, ami kiegészíti a terem külső poklát. Újra elvesztette a szemüvegét.

– Léna azt tanácsolta Helennek, hogy menjen el egy időre a testvéréhez Albanya. Nagyon szerencsétlen javaslat volt. Valóban, Kimmel, ahhoz képest, hogy hány ember tudott a maguk aznap esti összezördüléséről, csodálatosan megúsza idáig.

Kimmel meg sem tudott mukkanni. Úgy feküdt ott, mint egy rakás szerencsétlenség. A fekete folt, nem messze a szemétől – gondolta – a cipője. Odanyúlt, és a keze valami hűvöshöz ért, de hogy a padló vagy a fal volt-e az, nem tudta.

– Maga tulajdonképpen nem azért ölte meg Helent, mert Kinnairddel futott, hanem azért, mert ostoba volt. Kinnaird csak a végső lökést adta meg. Így aztán azon az éjszakán követte a buszon utazó asszonyt, és megölte. Vallja be, Kimmel!

Kimmel nyelve megbénult. Bizonyos értelemben még a fülét is bezárta Corby szavai elől. Úgy tapadt a kőkockákhoz, mint egy kutya, és bár fájtn neki az a gondolat, hogy úgy viselkedik, mint egy kutya, tudta, hogy nincs más választása. El kellett zárkóznia a Corby reszelő, visitó hangja elől. Corby roppant erejű keze felrántja őt a vállánál fogva, nekitámasztja a falnak, a fejét a falhoz veri. Kimmel már semmit sem látott. Egyre sötétebb lett.

– Nézzen magára! Disznó! – üvöltötte Corby. – Vallja be: tudja, hogy Stackhouse bűnös! Vallja be: tudja, hogy maga Stackhouse miatt van itt, és hogy ő ugyanolyan bűnös, mint maga.

Kimmel most érzett először szenvedélyes haragot Stackhouse iránt, de ezt semmi esetre sem árulta volna el Corbynak, hiszen a felügyelő éppen erre várt.

– A szemüvegemet – szólalt meg olyan vinnyogó hangon, amely mintha nem is a sajátja lett volna. Érezte, hogy a kezébe nyomják a szemüveget, sőt még azt is érezte, hogy az orr-rész megroppan, amikor megpróbálta feltenni. Az egyik lencse eltört. Felvette. A szemüveg azonnal félrecsúszott, a szeme alá, úgy, hogy tartania kellett, ha látni akart valamit.

– Mára végeztünk – közölte Corby.

Kimmel nem mozdult, mire Corby megismételte szavait. Kimmel nem tudta, merre van a kijárat, de nem mert körülnézni, félt elfordítani a fejét. Aztán érezte, hogy Corby karon ragadja, és

hátról meglöki. Úgy vonszolta magát, hogy majdnem elbotlott nagy, nehéz lábában. Valami odapattant elé a padlón. Az egyik cipője volt, Corby hajította utána. Kimmel megpróbálta felhúzni, de ehhez le kellett ülnie a hideg, jeges kövezetre. Nagy nehezen felvonszolta magát a lépcsőn az épület földszintjére. Corby addigra eltűnt. Egyedül volt. A pultnál egy rendőr ült, újságot olvasott, fel sem nézett, amikor elhaladt mellette. Kimmelnek olyan kísérteties érzése támadt, hogy halott vagy láthatatlan.

A korlátba kapaszkodva ment le a lépcsőn, és Laurára gondolt, aki ugyanígy közlekedik. A korlát végéhez érve megpróbált tájékozódni, hogy hol is van. Elindult, aztán megfordult, és a másik irányba ment, még mindig maga elé tartva a szemüvegét, hogy lásson valamit. Már reggel volt, bár a nap még nem kelt fel. Amikor érezni kezdte, hogy átfújja a hideg szél, ráébredt, hogy nedves a nadrágja. A foga is vacogott, nem tudta, hogy a félelemtől vagy a hidegtől.

Alighogy hazaért, feltárcsázta Tony otthoni számát. Tony apja vette fel a kagylót, és előbb meg kellett beszélnie vele a napi időjárást, csak aztán hívta Tonyt a telefonhoz. Az idősebb Tony hangja – Kimmel szerint – olyan volt, mint rendesen.

– Helló, Mr. Kimmel – szólalt meg Tony hangja.

– Helló, Tony. Nem tudnál átjönni hozzám? Például most...

Döbönt csend fogadta a kérést.

– Hogyne, Mr. Kimmel. *A lakására?*

– Igen.

– Hogyne, Mr. Kimmel. Bár... bár még nem reggeliztem.

– Gyere reggeli után.

Kimmel letette a kagylót, és tekintélyének romjait megőrizve, nedves nadrágjában felment a hálósobájába. Levette a nadrágját, és felakasztotta, hadd száradjon meg, mielőtt elviszi a tisztítóba.

A fürdőszobában gondosan lemosta a cipőjét, a zokniját beáztatta a mosdóba, és forró fürdőt készített. Hosszasan fürdött, pontosan ugyanúgy, ahogy máskor. Mégis az volt az érzése, hogy figyelik, és éppen ezért csak egyetlen pillantást vetett a nagy tükörbe, amikor kiszállt a kádból, és még ez is csak egy odavetett, rosszálló pillantás volt. A hálósobában kivett egy tiszta fehér inget a szekrényből, felvette, és aztán magára öltötte a köntösét. Ujjaival – önkéntelenül,

anélkül, hogy odafigyelt volna – megsimogatta a kikeményített fehér gallért. A fehér inget jobban szerette, mint bármi más tapintható dolgot a világon.

– Miféle bizonyítékokkal szolgálhatott nekik Tony? – kérdezte magától hirtelen. Mi lesz, ha Tony is ellene fordul? De hiszen ez sem bizonyít semmit.

Amikor lement, hogy feltegye a kávé, megszólalt a csengő. Kimmel ajtót nyitott. Tony nesztelenül, szinte vonakodva somfordált be. Kimmel észrevette, hogy fekete szemében nyugtalanság bujkál. Mint a kiskutya, amelyik fél a korbáctól, gondolta Kimmel.

– Véletlenül ráléptem – magyarázta Kimmel, megelőzve Tony kérdését a szemüvegről. – Nem jönnél ki velem a konyhába?

Kimentek. Kimmel leültette Tonyt egy egyenes hátú székre, és hozzálátott a kávéfőzéshez, ami nem ment könnyen, mert közben a szemüvegét is tartania kellett.

– Hallom, megint beszéltél Corbyval – kezdte Kimmel. – És most mit mondtál neki?

– Ugyanazt, amit eddig.

– És még mit? – kérdezte Kimmel, és ránézett.

Tony az ujjperceit ropogtatta.

– Azt kérdezte tőlem, hogy láttam-e magát az előadás után. Először azt feleltem, hogy nem. Hiszen tudja, hogy valóban nem láttam magát, Mr. Kimmel.

– Na, és ha nem láttál? Nem is kerestél engem, vagy igen?

Tony habozott.

Kimmel várt. Micsoda ostoba tanú! Miért választott épp egy ilyen ostoba tanút? Ha csak egy kicsit jobban körülnéz, ha még vár egy ideig, talán még Nathant is megtalálja.

– Nem emlékszel? Sohasem mondtad nekem, hogy kerestél. Másnap beszéltünk egymással.

Kimmel undorodott a fénylő fekete szőrszálaktól, amelyek Tony vastag orra fölött nőttek, összekötötték a két szemöldökét. A jelek szerint, vélte Kimmel, a fiú értelmi színvonala alig emelkedik az ifjúkori bűnözőké fölé.

– Igen, emlékszem – felelte Tony. – De lehet, hogy megfeledkeztem róla.

– És ki mondta *ezt* neked? Corby?

– Nem. Azaz, hát igen. Ő mondta.

Tony felöltötte komolykodó, töprengő arckifejezését, de ettől sem látszott értelmesebbnek, mint azelőtt.

– Ő mondta neked, hogy talán megfeledkeztél róla. Hogy fél kilenckor vagy tízkor már sok mérföldnyi távolságra lehettem, hogy megöljem Helent, ugye? De kicsoda ez a tag, hogy megmondja neked, hogy mit gondolsz? – üvöltötte Kimmel felháborodottan.

Tony döbbenetesen válaszolta:

– Ő csak azt mondta, hogy ez lehetséges.

– Az ördögbe a lehetőséggel. Minden lehetséges. Nem?

– Igen – értett egyet Tony.

Kimmel észrevette, hogy Tony a jobb állkapcsán levő rózsaszínű foltot figyel, Corby ütése nyomát.

– Ki ez az ember, hogy csak így idejöjjön, és kellemetlenségeket okozzon neked is, nekem is, az egész közösségnek?

Tony előrecsúszott a szék szélére. Olyan arckifejezést öltött, mintha valóban megkísérelné végiggondolni, hogy tulajdonképpen kicsoda is Corby.

– Az orvossal is beszélt. Azt mondta...

– Milyen orvossal?

– Mrs. Kimmel orvosával.

Kimmel torka elszorult. Tudta: Phelan doktor. Sejthette volna, hogy Helen elmegy Phelan doktorhoz, és beszél vele. Ő gyógyította meg ízületi eredetű hátfájását, és az asszony azóta esküdött rá. Kimmel úgy gondolta, még ki is tudja számítani, hogy Helen mikor kereshette fel az orvosát. Körülbelül egy hónappal a halála előtt, amikor nagy belső küzdelmet vívott önmagával, hogy hagyja-e ki Ed Kinnairdet, vagy pedig szálljon szembe a férjével, és ne szalassza el ezt az utolsó lehetőséget. Phelan doktor természetesen a lehetőség kihasználását javasolhatta. De Helen valószínűleg arról is beszámolt, hogy ő milyen erőfeszítéseket tesz, hogy véget vessen ennek a viszonyoknak.

– Mit mondott az orvos? – kérdezte Kimmel.

– Azt nem mondta meg nekem Corby.

Kimmel mogorván nézett Tonyra. Tony arcában azonban most csak félelmet és kétséget látott. És ha egy ilyen primitív agy, mint a Tonyé, elkezd kételkedni... De Tony nem tud kételkedni, állapította

meg magában Kimmel. A kételkedés olyan emberi agyat tételez fel, amely egyszerre két lehetőséget képes mérlegre tenni.

– Corby azt mondta... az orvos beszélt neki Ed Kinnairdról. Valahogy így hívták. Az az alak...

Mindenki tud mindent, állapította meg Kimmel. Corby úgy terjeszti a híreket, mint egy újság.

Tony felállt, szinte lecsúszott a székéről. Riadtan tekintett Kimmelre.

– Mr. Kimmel, nem hiszem... nem hiszem, hogy okos dolog, ha ezentúl is ilyen gyakran jövök magához. Megértheti, Mr. Kimmel – most már gyorsabban folytatta –, nem akarok még több bajt okozni. Megért engem, ugye? És nem haragszik rám? – Tony habozott, hogy kinyújtsa-e a karját, de aztán túlságosan megijedt a kézfogás lehetőségétől. Néhány lépéssel az ajtó felé oldalgott. – Akármit is mond, Mr. Kimmel, én továbbra is oké vagyok. Úgy értem, a tetteimben.

Kimmel felrázta magát a meglepetés kábulatából.

– Tony... – elindult feléje, de látta, hogy Tony hátrálni kezd, és erre ő is megállt. – Tony, te ebbe az ügybe bele vagy keveredve, tanú vagy. Láttál engem a moziban. Mindig is csak azt kértem tőled, hogy ennyit mondj, igaz?

– Igaz – válaszolta Tony.

– És ez igaz is, ugye?

– Igen. De ne haragudjon rám, Mr. Kimmel, ha ezentúl nem fogok... nem ülök le annyiszor sörözni magával. Félek. – Bólintott. Látszott rajta, hogy fél. – Félek, Mr. Kimmel. – Aztán megfordult, és leszaladt a lépcsőn, ki a kapun.

Kimmel egy pillanatig mozdulatlanul állt, elfogta a gyengeség, a fizikai gyengeség, és a fejét is teljesen üresnek érezte. Elkezdett felalá járni a konyhában. Tömény szitkokkal telt meg az agya, szelíd és vad átkokkal. Hol lengyelül, hol németül, de azért többnyire angolul szitkozódott, először csak a levegőbe, aztán Corbyt szidta, aztán Stackhouse-t, később Phelan doktort és Tonyt, de aztán a Tonyra szórt átkokat visszavonta. Ide-oda bolyongott a konyhában, állva belesüppedt a vastag húsgallérba, amely belefolyt kerek mellkasába.

– Stackhouse – üvöltötte. És ez úgy visszhangzott a szobában, mint amikor egy pohár ezer darabra törik a földön.

Harminc

– Ötvenezret kérek – közölte Kimmel. – Sem többet, sem kevesebbet.

Walter az íróasztalán levő cigarettáért nyúlt.

– Fizetheti részletekben is, de az egész összeget egy éven belül meg akarom kapni.

– Azt hiszi, hogy fizetni fogok? Azt hiszi, hogy én vagyok az első számú bűnös? Én ártatlan vagyok.

– El lehet érni, hogy nagyon is bűnösnek látszon. Én megtehetem – válaszolta Kimmel kimérten. – Nem a bizonyíték a fontos. A kétely a fontos.

Walter tudta, hogy így van. Igen, Kimmel fel tudja használni ellene az üzletben tett első látogatását. És ezt bizonyítani is tudja a könyvrendelő cédulával. Jól tudta, miért keresi fel őt Kimmel, miért törött, madzaggal toldott a szemüvege, és azt is megértette, hogy ezt az embert sikerült a végső kétségbeesésbe hajszolni, felkelteni benne a bosszú vágyát; Walter mégsem tudott úrrá lenni megdöbbenésén és meglepetésén, hogy Kimmel eljött hozzá, és megfenyegette.

– Nem – felelte Walter –, nem fizetek a zsarolóknak, inkább vállalom a kockázatot.

– Ez nagy oktalanság.

– Maga olyasmit akar eladni nekem, amit én nem akarok megvenni.

– Az élethez való jogot?

– Nem hiszem, hogy ennyit tudna nekem ártani. Miféle bizonyítékai vannak? Nincsenek tanúi.

– Mondtam magának, hogy nem érdekes a bizonyíték. A keltezett megrendelést még mindig őrzöm az üzletemben. És a kelteztést igazolhatják azok az emberek, akiknél megrendeltem a könyvét. Megrendítő történetet tudnék kieszelni az újságok számára a napról, amikor először felkeresett.

A szemüveg mögött kisebbnek látszottak Kimmel várakozóan

kidülldő szemgolyói. Walter bátorságot, eltökéltséget és bizalmat keresett ezekben a szemekben. Mind a hármát felfedezte bennük.

Nem fizetek – mondta, és előjött az íróasztala mögül.

Mondjon Corbynak, amit akar.

– Rettenetes hibát követ el – felelte Kimmel, és nem mozdult. – Adjak magának negyvennyolc óra gondolkodási időt?

– Nem kell.

– Negyvennyolc óra múlva megmutatom magának, hogy mire vagyok képes.

– Tudom, hogy mire képes. Tudom, mit fog tenni.

– Ez az utolsó szava?

– Igen.

Kimmel felállt. Walter úgy érezte, hogy Kimmel toronyként magasodik föléje, pedig alig néhány centiméterrel volt magasabb nála.

– Megvédtem magát ma reggel – folytatta Kimmel más hangon.

– Megverték... megkínóztak, mert tudni akarták, hogy láttam-e magát a felesége halála előtt. Nem árultam el.

Kimmel hangja remegett. Meg volt győződve róla, hogy megjárta a poklok poklát, és mindezt Stackhouse érdekében. Meg volt győződve róla, hogy Stackhouse tartozik neki valamivel. Szégyellte, hogy pénzt kér tőle, de csak azért teszi, mert úgy érzi, hogy kiérdemelte. Újra megalázta magát azzal, hogy eljött ide ma reggel, és ez a hálátlan, ostoba balek még vissza is utasítja!

– Azért mégsem merő önzetlenségből védett meg? – kérdezte Walter. – Nagyon sajnálom, hogy megverték. De engem nem kell védelmeznie. Nem félek az igazságtól.

– Ó, maga nem fél az igazságtól! Akkor ma reggel elmondhattam volna nekik az igazságot. Sőt, még ennél is többet.

Walter orrát megcsapta a Kimmel ruháiból áradó iszonyatos könyvesbolti szag. Úgy érezte, hogy minden bezárult körülötte, foglyul ejtették, és ezt az érzést csak fokozta a hangszigetelt mennyezet, ami Kimmel szenvedélyes hangját is letompította.

– Tökéletesen tisztában vagyok vele. És éppen ezért én magam mondom el az igazat Corbynak. Ha akarja, azért csak színezza ki a vallomását. Vállalom a kockázatot. És nincs olyan dolog, amiért hajlandó lennék magának egy fityinget is fizetni!

– Szívesen mondanám magának azt, Stackhouse. hogy bátor ember, de valójában kezdettől fogva ostoba, gyáva fickó.

Walter elindult, hogy kitarja az ajtót Kimmel előtt, de amikor rátette a kezét a kilincsre, mégis megállt. Nem akarta, hogy Joan bármit is meghalljon.

– Végeztünk, Mr. Schaeffer?

Kimmel zord tekintetet vetett rá. Hatalmas, sima arca olyan volt, mint egy zord kisbabáé.

– Jobban szerettem volna, ha a saját nevemet adom meg?

Walter feltépte az ajtót:

– Takarodjon!

Kimmel könnyedén, felemelt fejjel ment ki. Megfordult.

– Negyvennyolc óra múlva mégis felhívom magát.

– Már késő lesz.

Walter becsukta az ajtót, odament az ablakhoz, és az épület tetejének szélét keresztező üres eget bámulta. Azaz ötlet, hogy Kimmelt megelőzve beszéljen Corbyval, egyre kevésbé tetszett neki. Most már, ilyen későn, mennél többet beszél, mennél többet árul el az igazságból, annál rosszabb színbe kerül. Walter maga elé képzelte Corby kárörvendő tekintetét, amikor beszámol neki az első látogatásról. Nem fogja elhinni, hogy csak véletlenül ment oda, vagy csak *azért*, hogy megnézzék magának Kimmelt. Corby azonnal azt fogja keresni, milyen oka lehetett arra, hogy megnézzék Kimmelt. Természetesen valahol volt valami oka. Semmiféle tett nincs ok vagy legalábbis magyarázat nélkül.

Walter elképzelte, hogy belopózik Kimmel üzletébe, átkutatja íróasztalát, megkeresi a megrendelő-cédulát. Elgyötörten fordult vissza az ablaktól. Kimmel bizonyára nem tartja az íróasztalában. Valószínűleg jól elrejtette. Vagy éppenséggel magánál hordja. Ránézett a telefonra, és azon töprengett, hol is érhetné el Corbyt ilyenkor reggel. Vagy okosabb volna negyvennyolc órát várni, amíg Kimmel újra jelentkezik. Hátha addig történik valami.

De mi? Bármilyen történet is, ő csak mélyebbre sülyedhet. Walter a hüvelykujját szorongatta. Ijedt mozdulattal nyúlt a telefon után, de aztán érezte, hogy nincs ereje hozzá, hogy ezt is bevallja Jonnak. Két nappal ezelőtt együtt töltött egy estét Jonnal. Jon egészen természetesen viselkedett, és szemmel láthatóan tudomásul vette,

hogy a Kimmel-kivágás merő véletlen volt. Jon tudta, hogy ő újságkivágásokat gyűjt. Minden jel szerint nem is tulajdonított különösebb jelentőséget a Kimmelről szóló újságkivágásnak, de ha megtudná, hogy járt Kimmel üzletében... ezzel végleg bezárulna a kör, minden összefüggés világossá válna.

Walter gyorsan kilépett hivatali szobájából, lement a liften. Átment a szemközti szállodába, és felhívta a philadelphiai rendőrség gyilkossági osztályát, és Lawrence Corby hadnagyot kérte a telefonhoz. Azonnal kapcsolják, ígérték, de várnia kellett. Néhány pillanatig vívódott magában, hogy leteszi a kagylót, mert hirtelen felötlött benne, hogy Corby talán nem is fogja elhinni Kimmelnek a megrendelő-cédulát. A rendelést ceruzával jegyezte fel, emlékezett vissza Walter, és Kimmel másvalakinek a megrendelésére is felírhatta az ő nevét. És Kimmel bizonyára nem írta be a nevét azokba a megrendelőlevelekbe, amelyeket a különböző könyvesboltokba küldött, hogy megszerezze a kért könyvet. Olyasfajta kísérlet ez, amivel Kimmel megpróbálkozhat, hogy visszaüssön, és Corby ezt tudhatja. De Walter azt is belátta, hogy Corby nem *fog* habozni, hogy lecsapjon erre a lehetőségre, akár hisz benne, akár nem, és tőle várja, hogy bizonyítsa be a vádak hamis voltát. A személyes hit egyáltalán nem befolyásolja Corbyt. Walter vadul megszorította a telefont.

– Corby hadnagy Newarkban van, és nem is várjuk vissza negyvennyolc órán belül. Itt Dan Royer százados, Corby főnöke.

- Köszönöm – mondta Walter.
- Megtudhatnám, ki kereste?
- Nem lényeges – felelte Walter.
- Fél hatkor elindult Newarkba.

Harmincegy

Az első két kerületi kapitányságon, amelyet Walter felhívott, nem

is hallottak Corbyról. Walter már arra kezdett gondolni, hogy Corby valószínűleg teljesen a saját szakállára dolgozik itt Newarkban. Még megkísérelte a harmadik kapitányságot is, és azt a választ kapta, hogy Corby náluk járt korán reggel, de nem tudják, mikor jön vissza.

Elbátortalanodva ült vissza a kocsijába. Elhatározta, hogy elhajt az utoljára felhívott helyre, és egy zárt borítékban üzenetet hagy Corbynak, hogy hívja fel őt. A kerületi kapitánysághoz vezető úton felismerte azt az utcát, ahol megállt a kocsijával, mikor Kimmelhez ment, közölni vele, hogy ártatlan. Befordult Kimmel utcájába. Alig pillantotta meg az üzlet kiugró kirakatát, kialudtak a bolt fényei. Walter lassított. Kimmel óriás alakja eltakarta az ajtót, egy pillanatig háttal állt, bezárta az ajtót, majd megfordult. Mindez alig tíz lépésnyire történt Walter kocsijától, aki még azt is megfigyelte, hogy Kimmel elindul a járdán, egy fél tucat lépést tesz előrehajtott fejjel, mintha ahhoz, hogy haladjon, előre kellene lendítenie hatalmas testét – és aztán Walter elrobogott mellette. Úgy lépett rá a gázpedálra, mintha Kimmel üldözné őt. *Istenem, gondolta, Istenem!* Ezt ismételte egyfolytában.

Micsoda örülség az egész! Kimmelt reggel összeverték, este bezárja a boltját, ott nyüzsög a pokol a fejében, bosszút forral ellene. És mi dolga van itt neki Newark sötét utcáin egy idegen emberrel?

A rendőrkapitányságon egy tiszt közölte vele, hogy Corbyt kilenc és éjfél között várják. – Valamilyen ügyben nyomoz itt mifelénk – tette hozzá az ember közömbösen. – Folyton jön-megy.

Walter a kocsijában várt. Aztán körbehajtott, hogy levezesse a felgyülemlett feszültséget, visszajött, újra érdeklődött, és megint várt. Azon töprengett, vajon rá tudja-e bírni Corbyt, hogy ne tétesse be az újságokba a Kimmelnél történt első látogatás történetét, sőt hogy Kimmelt is tartsa vissza ettől. Azon töprengett, hogy ha Corby elhiszi, vagy úgy tesz, mintha elhinné, hogy ő bűnös, miután meghallgatja a látogatásról Kimmel változatát is, vajon rá lehet-e bírni arra, hogy várjon, amíg minden bizonyíték összegyűl ellene. Corby egyszerűen azt mondhatja, hogy már csak erre a bizonyítékra volt szüksége. *De én nem követtem el semmit*, mondta magában Walter. Korábban az a tény, hogy nem követett el semmit, mindig bizakodóvá tette. Ez a bizakodás azonban most üresnek és valószínűtlennek tetszett.

Ahogy maga elé bámult, hirtelen megpillantotta Corby hosszú, fesztelen alakját, amint a járdán közeledve előtűnt a sötétből. Walter kiszállt a kocsijából.

Corby keskeny arca messze világított a jól vasalt kalap karimája alól.

– Jó estét, Mr. Stackhouse!

– Azért jöttem, hogy beszéljek magával – mondta Walter.

– Legyen szíves, fáradjon be. – Corby úgy mutatott a komor épületre, mintha a saját házába invitálná WALTERT.

– Nagyon bizalmas természetű, amit mondani szeretnék. Inkább maradjunk a kocsimban!

– Itt ugyan nem szabad parkolni. De hát ez csak egy kis szabálysértés. – Corby kisfiúsan mosolygott, és beült melléje.

Walter azonnal elkezdte, mihelyt becsukták az ajtókat.

– Kimmel ma felkeresett, meg akart zsarolni. Mindent elmondok magának, mielőtt ő megtehetné. Még októberben, néhány héttel a feleségem halála előtt voltam Kimmelnél.

– Találkozott vele?

– Bementem az üzletébe. Egy könyvet rendeltem nála. Tudtam, hogy ő Kimmel... az az ember, akinek megölték a feleségét. Jeleztem neki... hogy tudok a dolgról. De ez volt minden, amit beszéltünk. Megadtam a nevemet és a címemet, amikor megrendeltem a könyvet.

– A nevét és a címét? – egyenesedett fel mosolyogva Corby. – Valóban?

– Semmi okom sem volt rá, hogy ne tegyem meg – felelte Walter.

– Most sincs okom a tagadásra. Én *nem* öltem meg a feleségemet.

Corby úgy csóválta a fejét, mintha mindez túlságosan valószínűtlen volna ahhoz, hogy el is lehessen hinni.

– Azt beismeri, Mr. Stackhouse, hogy legalábbis gondolt arra, hogy megöli a feleségét?

– Igen.

– És nem tette meg?

– Nem.

– És hogy kitalálta, hogyan követte el Kimmel a tettét?

– Hogyan *követhette* el.

Corby nevetett, és széttárta a kezét.

– Mi az? Most egyszerre csak elkezdik védeni egymást?

Walter a homlokát ráncolta.

– Ha annyi bizonyítéka van Kimmel ellen, miért nem tartóztatja le?

– Ami késik, nem múlik. Még szükségem van néhány adatra a szomszédoktól – felelte Corby, és elővette zsebéből a puha kötésű kis jegyzetfüzetet. – A motivációkra.

– Elítélhet valakit a motivációk alapján? Vagy közvetett bizonyítékok alapján? Nem kell ügyvédnek lenni ahhoz, hogy az ember tudja: nincs elég bizonyíték arra, hogy vádat emeljen ellenünk, Corby. Ha ezek a kezében volnának, mi már rács mögött ülnénk.

Corby feljegyzett valamit a kis füzetébe. Körülnézett, és felgyújtotta a belső világitást, hogy jobban lásson.

– Kimmel végül össze fog törni. Különleges lelki felépítése van...

– Corby olyan nyomatékkal hangsúlyozta a szavakat, mint az eminens diák –...tele apró törésekkel. Csak meg kell találnom a legsebezhetőbb pontját.

– Bennem nem talál ilyet.

Corby válaszra sem méltatta.

– Legyen szíves, mondja meg, hogy mikor járt Kimmelnél. Egyszer volt nála vagy többször?

– Csak egyszer. Emlékezetem szerint október hetedike tájt lehetett. – Walter egészen pontosan emlékezett a dátumra, mert ez volt az a nap, amikor először ment fel Ellie lennerti lakására.

– Meddig tartózkodott ott?

– Körülbelül tíz percig.

– Vissza tud emlékezni arra, hogy mit mondott? Hogy mit mondtak mind a ketten?

Walter mindenről beszámolt, és Corby mindent feljegyzett. Nem volt sok jegyeznivaló, hiszen alig néhány szót váltottak.

– Kimmel nyilván azt mondja majd magának, hogy a feleségem meggyilkolásáról beszéltem vele – folytatta Walter –, vagy azt, hogy rengeteget kérdeztem, de teljesen világos volt, hogy mit akarok megtudni.

– Mit akart megtudni?

– Úgy értem, hogy Kimmel szerint mit akartam megtudni.

Valójában az az igazság, hogy látni akartam Kimmelt. Pusztán csak látni akartam. Feltételeztem hogy Kimmel megölte a feleségét. Ez teljesen megbabonázott. Látni akartam Kimmelt, vajon tényleg olyan ember-e, aki képes rá.

– Megbabonázta magát – nézett Walterra Corby, a jótanuló diák érdeklődő tekintetével, mintha össze akarná hasonlítani WALTERT a tankönyvekben található bűnözők egyik típusával, amelyről már sokat tanult.

Walter megbánta a szóhasználatot.

– Érdekelt. Ezt bevallom.

– Miért nem vallotta be korábban?

– Mert... mert már eleve kínos volt a helyzetem – mondta Walter elkeseredetten. – De most bevallom, hogy Kimmel birtokában van egy megrendelő-cédula a nevemmel és dátummal, amely bizonyíthatja, hogy ott jártam. De előre figyelmeztetem, hogy Kimmel isten tudja, milyen történetekkel fog előállni ezzel a látogatással kapcsolatban.

Corby arcáról nem tűnt el a halvány mosoly.

– Mr. Stackhouse, egy szót sem hiszek el a történetéből.

– Tessék, hallgassa meg Kimmelt!

– Megteszem. Stackhouse, én ugyan nem hiszem, hogy maga a gyilkosságról tárgyalt Kimmellel, de meg vagyok győződve róla, hogy megölte a feleségét. Meg vagyok győződve róla, hogy maga ugyanolyan bűnös, mint Kimmel.

– Akkor maga nem gondolkodik logikusan! Olyan mértékben eltökélte, hogy bebizonyítja bűnösségemet, hogy egyáltalán nem képes szembenézni a tényekkel, nem képes bármit is megítélni!

– De én éppen a tényeket nézem. Ezek nagyon is terhelőek, bárhonnan nézzük is őket. És mennél újabbakkal szolgál, Stackhouse... – Corby nem fejezte be a mondatot, csak mosolygott. – Lehet, hogy a jövő héten megkapjuk a befejező közleményt. Végeztünk ma estére?

Walter összeszorította a fogát. Érezte, hogy kimerítette a védekezés utolsó lehetőségét is, és már nem tud mit mondani a maga mentségére. Érezte, hogy megnyílik alatta a föld, és ő a mélybe zuhan.

– Ez a Kimmel cseppet sem buta ember. De maga az, Stackhouse.

Corby kiszállt a kocsiból, és becsapta maga mögött az ajtót.

Walter hallotta, hogy gyors léptekkel felszalad a rendőrség épületébe vezető lépcsőkön. Micsoda képtelenség volt azt remélni, hogy hinni fog neki! Micsoda képtelenség volt abban reménykedni, hogy megkérheti Corbyt, ne nyomtassa ki azt, amit most elmondott neki. Walter rájött, hogy Corby éppen valami ilyesféle robbanóanyagra várt, ezzel akarja kimozdítani a helyéből a Kimmel-Stackhouse-esetet. Ez már sokkal látványosabb történet volt, mint az, hogy megtalálta nála a Kimmelről szóló újságkivágást.

Különös érzés fogta el Waltert, ahogy ott ült. Eltartott egy ideig, amíg megértette, miről van szó. Aztán rájött: feladta a küzdelmet. Már semmi sem érdekelt. Mindent elmond Ellie-nek, Jonnak, mindenkinek. Elveszti minden barátját. Egyedül merül el a süllyesztőben.

Walter elindította a kocsiját. Ellie lesz az első, határozta el. Kilenc óra elmúlt. Arra gondolt, felhívja innen Newarkból, hogy megtudja, otthon van-e, amikor hirtelen eszébe jutott, hogy ma este van a *Jancsi és Juliska*. A Hálaadó Ünnepe. Ellie a harridge-i iskola auditoriumában játszik, és neki is ott kellene lennie. A jegy ott volt a zsebében. Walter megállította a kocsit, káromkodott egyet, érezte, hogy tökéletesen elvesztette az uralmat idegei fölött. A történet péntek este kerül nyilvánosságra, ha Kimmel el tudja érni, hogy vallomása bekerüljön az újságokba. Hétfőig semmit sem tehet, mert a hivatala szombaton zárva van. Hétfőn viszont Dick Jensen közölni fogja: – A dolog nem megy, Walter. Ne számíts rám. – Úgy tervezték, hogy december elsején foglalják el az új hivatali helyiségüket. Cross pedig tudomására hozza majd, hogy felmond neki, és jobban teszi, ha többé be se teszi a lábát a hivatalba. Walter nem is volt biztos benne, hogy hétfőn lesz-e elég bátorsága bemenni a hivatalba.

Izzadt a keze a kormánykeréken. Az alagút irányába hajtott. Azon töprengett, milyen kifogást mondjon Ellie-nek, hogy miért nem ment el az előadásra. Igen, természetesen el fogja mondani. Ezúttal az igazságot!

Harminckettő

Ellie tizenegykor még nem volt otthon, pedig Walter tudta, hogy az előadás tízkor véget ért. Walter kihajtott Lennertbe, és a kocsijában várakozott Ellie lakásával szemben. Rettenetesen álmos volt, majdnem elaludt az autóban.

Negyed tizenkettő tájt fordult be Ellie kocsija az utcába. Walter kiszállt az autójából, elindult a parkolóhely felé, ahol Ellie Boadiceája állni szokott.

– Mi történt veled? – kérdezte Ellie.

– Majd fent elmondom. Felmehetünk?

– Újra Corby?

Bólintott.

Ellie ránézett, elkeseredetten, de nem szólt egy szót sem, kinyitotta a kaput, és felmentek. Walter egy dobozt cipelt, egy krokodilbőr táska volt benne Ellie monogramjával, még ma reggel hozta el az üzletből, mielőtt bement a hivatalába. Amikor beértek a lakásba, átadta a csomagot a lánynak.

– Ez a Hálaadó-napi ajándék – mondta. – Nagyon sajnálom, Ellie, hogy nem mehettem el ma este. Hogy sikerült?

– Nagyon jól. Virginiával és Mrs. Piersonnal voltam. Nekik jobban tetszett, mint a tavalyi előadás. – Walterra nézett, elmosolyodott, és nekilátott, hogy kicsomagolja az ajándékot.

Nagy négyszögletes dobozban volt, selyempapírba burkolva. Ellie-nek elállt a lélegzete, amikor meglátta: fénylő barna krokodilbőr táska, aranyozott csattal és szíjjal.

– Elég nagy? – érdeklődött a férfi.

Ellie nevetett.

– Mint egy bőrrönd.

– A legnagyobbat rendeltem meg. Különben már jó néhány héttel ezelőtt megkaptad volna.

– Mit akart Corby? – kérdezte Ellie.

– Ki kellett mennem Newarkba – felelte Walter, de nem folytatta.

Érezte, hogy nem tudja bevallani az igazat. – Valójában nem történt semmi – mondta. – Csak... csak találkoztam Kimmellel.

– Kimmellel! Miféle ember az a Kimmel?

Ellie arca csak kíváncsiságot tükrözött, egyszerűen csak kíváncsiságot, állapította meg Walter.

– Nagy darab kövér fickó, negyven körül, értelmes, jó külsejű...

– Szerinted bűnös?

– Nem tudom.

– És mi történt? A rendőrségen voltál?

– Igen. Kimmel nincs letartóztatva. Lehet, hogy nem is bűnös. Ez a Corby, tudod, mániákus. Törtető alak, csak az előléptetése érdekli, és ha erről van szó, senkit sem kímél.

– De mégis, mi történt?

Walter Ellie-re nézett.

– Corby tudni szeretne volna, hogy volt-e egyéb kapcsolat köztem és Kimmel között a nálam talált újságkivágáson kívül. Természetesen nem volt. – Walter olyan elszánt meggyőződéssel beszélt, hogy még önmagát is becsapta. Lehet, hogy ez az utolsó alkalom, gondolta, hogy Ellie-vel beszélsz, lehet, hogy most vagy utoljára ebben a szobában, mert meg fogja tudni, hogy hazudtál. Még ha nem lesz is benne a pénteki lapokban, Corby gondoskodik róla, hogy mindenki megtudja. – Nem volt harmadfokú vallatás vagy más hasonló – folytatta Walter –, csak éppen kérdéseket tett fel nekünk.

– Kimerültnek látszol.

Leült a díványra.

– Az is vagyok.

– És mi volt még? – kérdezte Ellie, és összehajtotta a dobozban talált selyempapírt.

Walter tudta, hogy elteszi a selyempapírt. Clara is eltette volna, jutott eszébe.

– Ez minden – mondta. – De el kellett mennem. És nagyon sajnáltam, hogy elszalasztottam a ma esti előadást.

Ellie egy pillanatra ránézett, és Walter nem volt benne biztos, hogy elhiszi, hogy ez volt minden, bár a kétkedés legcsekélyebb nyomát sem fedezte fel az arcán.

– Ettél valamit? – kérdezte Ellie.

Walter nem emlékezett. Nem válaszolt, csak nézte Ellie-t. Érezte, hogy gombóc van a torkában, talán a páni félelemtől. Nem tudta pontosan, mitől. Hirtelen azt szerette volna, ha Ellie a felesége lenne, ha azonnal elvette volna Clara halála után. De a következő percben már szégyellte magát ezért a vágyáért.

– Kapsz egy rántottát. Csak tojás van itthon. – Ellie kiment a konyhába. – Szundíts egyet! Egy negyedórád van, amíg elkészül a kávé és a rántotta.

Walter továbbra is csak ült a díványon. Teljesen valószínűtlen, ahogy Ellie az egészet fogadta. Még azt is, hogy nem ment el az előadásra ma este. Az is eszébe jutott, hogy Ellie talán csak színlel, és aztán egy kegyetlen csapással lemetszi őt magáról. Ettől még valószínűtlenebbnek érezte a helyzetét.

– Tudod, hogy nagyon lefogytál – szölt ki a konyhából Ellie. – Időnként eszedbe juthatna, hogy enni is kell.

Walter nem válaszolt. Fejét hátrahajította, és behunyta a szemét, de az álom messze elkerülte. Néhány perc múlva felállt, segített megteríteni a kisasztalt a dívány mellett. Rántottát ettek pirítóssal és dzsemmel.

– Gyönyörű napunk lesz holnap – mondta Ellie. Ne hagyjuk, hogy megrontsa valami.

– Ne hagyjuk.

A Hálaadó-napi vacsorát Montauk mellett költik el egy étteremben, utána kocsikáznak még egy kicsit, sétálnak a tengerparton, amit Ellie annyira kedvelt.

Evés után Walter olyan fáradtságot érzett, hogy egy cigarettát sem tudott elszívni. Karja, lába úgy elnehezült, mintha kábítószert evett volna. Még azt is alig érezte, hogy Ellie ujjai a kezét szorongatják, ahogy ott ülnek a díványon.

– Itt maradhatok nálad ma este?

– Igen – válaszolta Ellie olyan természetesen, mintha már sokszor kérte volna erre.

De még hosszú ideig ültek így egymás mellett, mielőtt felálltak, hogy leszedjék az edényt, és kinyissák a dupla ágyat.

Gyáva, mondta magának Walter. Walter Stackhouse gyáva gazember.

Walter csak feküdt Ellie karjában, és a lány úgy ölelte, mint aki

nem is várja, hogy szeretkezzenek. De hajnal félé, mikor már aludt egy kicsit, mégis megtették. És tovább tartott, és jobb volt, mint az első alkalommal, és elkeseredettebb is volt, mert Walter félt, hogy ez az utolsó alkalom, és Ellie szenvedélye azt a hitet keltette benne, hogy ő is tudja. Walter lelki szemei előtt egy kis ablak jelent meg. Csodálatos kis négyszögletes ablak volt, éppen kartávolságon túl, világoskék ég töltötte be a keretet, és sejteni engedte, hogy zöld fű pompázik alatta.

Harminchárom

Dick és Pete felugrott, hogy segítsen neki, de nem tudtak mit tenni, csak álltak mellette, ő meg a mosdó fölé hajolt és hányt. Pedig csak a reggeli kávé volt a gyomrában. Több mint tíz percig hányt, még az is meghaladta az erejét, hogy szóljon a fiúknak, hagyják egyedül, és menjenek vissza Crosshoz. Ahogy a halványzöld porcelán mosdó fölé hajolt, és a fülében zúgó szimfonikus zengést hallgatta, azt mondta magában, hogy belebetegedett abba a munkába, amit Cross vele és Dickkel végeztet beleunt és belebetegedett, és hogy ez lesz az utolsó munkájuk itt a hivatalban. De akkor mi értelme így kikészülni tőle? És tudta, igazából abba betegedett bele, hogy Kimmel telefonhívását várja fél tizenkettőre, amikor letelik a negyvennyolc óra.

– Hol etted tegnap azt a pulykát? – próbált tréfálkozni Dick, és hátba veregette.

Walter nem is próbált válaszolni. Megmondja Kimmelnek, hogy menjen a pokolba, és végezze el a piszkos munkáját. Most azonban még nem volt ereje felegyenesedni. Az izzadságtól ruhája a bőréhez tapadt. Dick odatámogatta a sarokban álló bőrdíványhoz, és úgy érezte, ha nem volna vizes törülköző az arcán, azonnal elájulna.

– Csak nem gyomormérgezés? – kérdezte Dick.

Walter a fejét rázta. Aztán meglátta Dick válla fölött Cross

sárgásbarna, petyhüdt arcát, amelyen bosszúság tükröződött. Te is menj a pokolba, gondolta magában Walter. Végül mégis felállt, és azt mondta, hogy megpróbálja összeszedni magát a saját irodájában.

– Nagyon sajnálom – mondta Walter Crossnak.

– Én sajnálom – válaszolta Cross érdesen. – Menjen haza, ha nem érzi jól magát.

Walter egy üveg skót whiskyt halászott elő íróasztalának alsó fiókjából, és húzott belőle. Ettől kissé megkönnyebbült.

Fél tizenegy tájt elment a hivatalból.

Majdnem dél volt, mire hazaért. A ház üres volt. Claudia már tizenegy fele elmehetett. Walter azon töprengett, vajon Kimmel nem telefonált-e korábban, nem beszélt-e Claudiával.

Egyenesen a dolgozószobájába ment, és elővette a táskaírógépet. Megpróbált fürgén mozogni, bár még mindig gyengének érezte magát, és a reszketése sem múlt el. Levelet fogalmazott a Columbia jogi kara tanulmányi osztályának, és megírta benne, hogy Manhattanben jogsegélyező irodát szándékozik nyitni, és boldogan alkalmazna két vagy három idősebb hallgatót, akik a nap különböző szakaiban segítenének a munkájában. Azt kérte, tegyenek ki hirdetést az egyetem hirdetőtáblájára, hogy az érdeklődők felhívhassák. Nehezen jöttek a gondolatai, és újra le kellett gépelnie a levelet.

Írás közben megszólalt a telefon.

– Halló, Mr. Stackhouse.

Kimmel volt.

– A válasz továbbra is: nem.

– Nagy hibát követ el.

– Beszéltem Corbyval – felelte Walter. – Ha bármit is hozzátesz ahhoz, amit elmondtam neki, nem fogja elhinni.

– Nem érdekel, hogy mit mondott el Corbynak. Az érdekel, amit az újságoknak fogok elmondani. És ez magát is érdekelhetné.

Kimmel halálosan nyugodt volt, Walter mégis hallotta a hangjában a bosszúságot, hogy elrontották a játékát.

– Nem hiszek magának. Nem fogják kinyomtatni. Gúnyos nevetés hallatszott a vonal másik végéről.

Mindent kinyomtatnak, amit elmesélek nekik, feltéve, hogy vállalom érte a felelősséget. És örömmel vállalom. Nem változtatja

meg az álláspontját? Csak ötvenezer dollár.

– Nem.

Kimmel nem válaszolt, Walter meg csak állt és várt. Végül is Kimmel volt az, aki letette a kagylót.

Walter visszatért a leveléhez. De még a keze is gyenge volt, csak úgy folyt róla az izzadság, igen lassan haladt a gépeléssel. Még egy bekezdést fűzött a leveléhez, bár úgy érezte, örültség az egész, eszelős ember módjára viselkedik, aki felad egy újsághirdetést, nem létező birtokot kínál eladásra, vagy jachtot akar vásárolni, pedig nincs is pénze rá.

Elsősorban néhány komoly fiatalembert szeretnék foglalkoztatni, akik másként nem tudnának már pályájuk kezdetén ügyvédi gyakorlatot szerezni, és szívesebben vállalják ezt a fajta munkát, mint azokat az unalmas és jellegtelen feladatokat, amelyeket kezdő jogászok végeznek nagy ügyvédi, irodákban.

Szívélyes üdvözzel: *Walter P. Stackhouse*

A Cross, Martinson és Buchman cég címét és telefonját adta meg, és a Negyvenkettedik utcában levő új iroda címét, ahova kedden akartak beköltözni Dickkel. Walter már beszélt Dickkel arról a lehetőségről, hogy felvesznek néhány fiatal joghallgatót, akik segítenének az iroda munkájában, és Dicknek is tetszett ez az ötlet. Walter most úgy érezte, csak azért írta meg a levelet, hogy ne legyen egyedül az irodában, mert arra számított, hogy a legközelebbi találkozásnál Dick közli: nem hajlandó vele társulni.

Walter felhörpintett egy pohár whisky, és mindjárt jobban érezte magát, bár tudta, hogy az ital csak a kedélyét gyógyítja. De hiszen szerdán este a newarki rendőrkapitányság előtt a kocsjában elhatározta, hogy nem izgatja magát többé! Hogy ma fizikailag is olyan gyenge, az merő véletlen, gondolta. Az ördögbe is! És mi lesz, ha Kimmel nyilatkozata mégis megjelenik az újságokban? Lelepleződik még egy hazugsága, ennyi az egész. Már annyi ilyen leleplezést átvészelt: hogy mit keresett a buszmegállónál, miért volt nála a Kimmel esetét tárgyaló újságkivágás, miért ment vissza az üzletbe, hogy beszéljen Kimmellel. Most majd arról fogják faggatni, hogy mit keresett az első alkalommal Kimmel üzletében, és ezt is át

fogja vészteni. Amikor az igazságszolgáltatás bolond őrei végül is eljönnek, hogy rátegyék kezüket, a Negyvenkettedik utcai ügyvédi irodában fogják megtalálni kemény munka közben. Lehet, hogy egyedül lesz. Újra töltött magának.

Aztán lement a konyhába, és a szekrényben talált egy paradicsomleves konzervet. Kinyitotta és feltette melegedni. A konyhában csak a gázláng duruzsolása hallatszott. Walter egy ideig mozdulatlanul állt és várt, elkezdett fel-alá járkálni, hogy megtörje a csendet. Aztán felülről Clara lépteit hallotta, és hirtelen megállt. A dolog kezd az agyára menni. Mert valóban hallotta a lépéseit, hat vagy hét lépést – mintha valami kis zenei akkord ütötte volna meg a fülét.

Walter azon kapta magát, hogy félig felment a lépcsőn, és az üres hallt kémleli. Csakugyan azt várta, hogy meglátja Clarát? Nem is emlékezett rá, hogy elindult felfelé a lépcsőn. Amikor visszament a konyhába, a paradicsom-leves már majdnem elforrt. Kiöntött magának egy csészényit, és leült a konyhaasztalhoz, hogy megigya.

Clara hangját hallotta, titokzatosan suttogott valamit. Walter felkapta a fejét, fülelt, és mennél inkább figyelt, annál határozottabban úgy érezte, hogy hallja a suttogást, bár nem tudja kivenni, hogy tulajdonképpen mit is hall. Rejtélyes, nevetéssel tarkított mondatok voltak, így évődött Clara, amikor Jeff-fel játszott. Néhányszor vele is így beszélt, még az első hónapokban, amikor beköltöztek ebbe a házba. Walter tudta, hogy Jeff összegömbölyödve fekszik a nappaliban egy széken. És ha valóban hallana valamiféle hangot, akkor Jeff...

Walter felállt. Lehet, hogy megőrült. Lehet, hogy ez a ház hatása. Ujjával végigsimította a haját, aztán gyorsan az ablakhoz ment és kinyitotta.

Ott állt, megpróbálta magát gondolkozásra kényszeríteni, arra, hogy emlékezzen, visszaemlékezzen Clarára és azokra a boldog napokra, amelyeket itt töltöttek – mielőtt végképp késő lesz az emlékezésre. Aztán néhány örült, kétségbeesett másodperc után rájött, hogy nem képes semmire sem gondolni, sőt érezni sem érez mást, csak zavart.

A telefonhoz ment, és feltárcsázta a Knightsbridge Ingatlanügynökséget. Az ismerős telefonszám kellemes, de egyben

iszonyatos is volt. Mintha Clara újra élne. A telefon csengetett, csengetett, és Walter megértette, hogy Philpotték ma nem nyitották ki az irodájukat, de azért hagyta, hogy a telefon tizenötször kicsengessen, csak aztán tette le a kagylót.

Feltárcsázta Mrs. Philpott otthoni számát. Mrs. Philpott vette fel a kagylót, és Walter azt mondta neki, hogy tüstént el szeretné adni a házat. Már hétfőre ki tudná üríteni a szobákat, és még a holnapi nap folyamán eladná a fölösleges bútorokat. A vásárt könnyen nyélbe lehet ütni, válaszolta Mrs. Philpott, az ingatlanügynökség 25 000 dollárért megveszi a házat.

– Véletlenül – folytatta az asszony – holnap felkeres egy becsüs valamilyen becslési ügyben, méghozzá éppen bútorokhoz ért. Mi lenne, ha holnap délelőtt átmennénk magához? Otthon van délelőtt?

– Itthon lehetek – felelte Walter.

– Érték valamit a bútorokhoz. Nem szeretném, ha becsapnák – mondta nevetve az asszony.

Délután Walter megpróbálta kiválogatni azokat a holmikat, amelyeket Claudiának akart ajándékozni. Arra gondolt, hogy az apja meg Cliff hajlandók lesznek elvinni a nappali szoba bútorainak egy részét. Válaszólnia kellene bátyja levelére. Tíz nappal ezelőtt érkezett a levél – a harmadik vagy negyedik Clara halála óta –, tele testvéri szeretettel és Cliff szemérmes, körülményes együttérzésével, és ez könnyekig meghatotta WALTERT. De mégsem válaszolt neki.

Felment a lépcsőn, és elkezdte kirakni a fehérneműt az ágyra. De néhány perc múlva elkedvetlenedve abbahagyta, azt gondolta, megvárja Claudiát, este úgyis átjön, és segít neki.

Elhatározta, hogy felhívja Ellie-t, és közli vele, hogy eladja a házat, el is indult a telefonhoz, de aztán meggondolta magát. Végül is úgy döntött, hogy bemegy Benedictbe, és feladja az egyetemnek írt levelet. Beült a kocsijába, és Benedictbe hajtott.

Három óra múlt tizenkét perccel. Azon töprengett, hagyja-e itt valahol a kocsiját, sétáljon-e egy nagyot az erdőben. Vagy menjen haza, és igya le magát egyedül. Ellie már elment hazulról. Két óra körül indulhatott Corningba, hogy meglátogassa az anyját, ott is tölti az éjszakát. Persze Corningban is vannak újságok. Ellie ma este, de legkésőbb holnap reggel megtudja. Megfordította a kocsiját, és elindult New York felé. Azt fogja tenni, amihez leginkább kedve volt:

Manhattanben várja meg az esti lapokat. Valahol leállítja a kocsit, és jár egyet. Akárhol. Mindig szeretett Manhattanben sétálni. Senki sem ügyel rá, senki sem veszi észre. Megállhat a kirakatok előtt, bámulhatja a csillogó ollókat és késeket, és úgy érezheti, hogy ő csak egy test nélkül bolyongó, névtelen szempár.

Ment, járt, megállt. Konyakot, kávé ivott, aztán tovább sétált. A tízórai esti lapokban még nem volt róla szó. Órákon át küszködött magával, hogy felhívja Corbyt, tartsa vissza Kimmelt, lenyeli büszkeségét, könyörögve kéri, tartsa vissza Kimmelt. De az önmagával folytatott vitában minduntalan feltámadt benne a büszkeség, és arra ösztönözte, hogy legyen kihívó, elkeseredett, ne törődjön az egésszel. Egyébként is képtelenség Corbytól várni a megváltást. Ebben az ügyben úgyis Kimmel pártjára áll. Pontosabban: kettőjük közül mindig azt fogja támogatni, aki hajlandó megvádolni a másikat.

A lapoknak volt egy éjféλι kiadása is. Walter elhatározta, hogy ezt is megvárja. De ezekben sem írták le még a nevét sem. Walterban felcsillant a remény, hátha Kimmel mégsem kereste fel az újságokat. Hogy még mindig a newarki lakásában ül, s arra vár, hogy Walter felhívja, és bejelenti, hogy megváltoztatta véleményét.

Vagy az is lehet, hogy Kimmelt ma este megint felpofozza Corby? Hogy nincs ideje elmondani a dolgot az újságíróknak? Walter azonban nehezen tudta elképzelni, hogy Corby visszatartaná Kimmelt ettől a fontos küldetéstől.

Walter az Ötvenharmadik utca és a Third Avenue sarkán állt, és a föléje tornyosuló öreg tárházat bámulta. Megremegett, valahányszor megcsikordultak a taxik fékei. A mellette levő üzlet kirakatából áradó fény sértette a szemét. A tárház alatti sötét aluljáróból egy autóbusz siklott feléje némán, lámpái úgy fénylettek, mint egy szörnyeteg szemei. Walter összerázkódott.

A pokolban volt.

Harmincnégy

Ébren feküdt az ágyában, és arra a helykönnyű ütésre várt, amivel az újság nekicsapódik a bejárati ajtónak. Az újság rendszerint negyed hétkor érkezett. De negyed hét tájt nem hallott semmit. Lement a lépcsőn, meggyújtotta a bejárati ajtó előtti lámpát, hogy lássa, nincs-e ott az újság a lépcsőn. De még nem volt. Visszament és felöltözött.

Az újság éppen akkor érkezett, amikor kilépett a ház kapuján. Walter a hall lámpája alatt kezdte el olvasni.

EGY NEWARKI FÉRFI VALLOMÁSA

EGY BENEDICTI NŐ ELŐRE KITERVELT

MEGGYILKOLÁSÁRÓL

November 27.

Tegnap, a késő esti órákban megdöbbentő esetet hoztak a newarki *Sun* szerkesztőségének tudomására. A vallomást mindössze egy ceruzával írott könyvmegrendelés és egy megkínzott ember szenvedélyes és komoly kijelentései támasztják alá. Melchior J. Kimmel, egy newarki könyvesbolt tulajdonosa azt állítja, hogy Walter Stackhouse, a nemrég elhunyt benedicti (Long Island) Clara Stackhouse férje, két héttel az asszony halála előtt, még októberben felkereste őt a boltjában, és a saját feleségének, Helen Kimmelnek meggyilkolása felől faggatta.

Walter a hóna alá csapta az újságot, és kirohant a kocsijához. Meg akarta venni a többi lapot is, valamennyit, azonnal. De aztán meggyújtotta a lámpát a kocsijában, és újra belemélyedt a kéthasábos cikkbe.

– Megdöbbsentem – mondta Kimmel. – Először arra gondoltam, hogy feljelentem ezt a pszichopata bűnözőt, de aztán mégis úgy döntöttem, hogy mosom a kezemet, és nem avatkozom a dologba. A későbbi fejlemények ismeretében mélységesen sajnálom gyávaóságomat.

Walter elindította a kocsiját. Még mindig majdnem sötét volt, és a kocsni fényei megvilágították Claudiát, aki a Marlborough Drive felől közeledett az úton. Walter látta, hogy az asszony gyorsan az út szélére húzódik, és úgy érezte, nem is annyira a rohanó autó, mint őelőle húzódik félre. Nem tudta, vajon látta-e már a lapokat, vagy beszélt-e róluk azzal az asszonnal, akivel néha együtt utazik a buszon.

Elhajtott Oyster Bayig, és megállt az első újságárusnál. Két New York-i lapnak a címlapján szerepelt az ügy. Megvette valamennyi reggeli lapot, és beszállt a kocsijába. Egyszerre kezdte el valamennyit olvasni, gyorsan átfutotta őket, a legkellemetlenebb változatot kereste.

Helen Kimmel holttestét egy erdőben találták meg egy buszmegálló közelében, Tarrytownban, New York államban, augusztus 14-én. Clara Stackhouse holttestét egy szikla aljában találták meg Allentown közelében, Pennsylvania államban, október 24-én.

A rendőrség, amely Mrs. Stackhouse halálát öngyilkosságnak tekintette, egyelőre nem nyilatkozott Kimmel vallomásáról.

EGY NEWARKI KÖNYVKERESKEDŐ SZERINT STACKHOUSE ELŐRE „KITERVELTE”. HOGYAN ŐLI MEG FELESÉGÉT A BUSZMEGÁLLÓNÁL!

A *New York Times* rövid beszámolót közölt, de az szabályosan gyilkossággal vádolta őt, bár Kimmel vallomását óvatosan körülpárnázták olyan kijelentésekkel, mint „állítólag... Kimmel vallomása szerint... Kimmel kijelentette...

Az egyik New York-i bulvárlap hosszú beszámolót közölt Kimmel fényképével, amelyen magasba emelt ujjal, vadul beszél, egy másik

fényképen pedig a megrendelő-cédulát lehetett látni, rajta jól olvashatóan Walter nevét. És a dátumot.

Melchior Kimmel, ez a meglepően testes, negyvenes férfi, akinek barna szeme tudóshoz illő vastag lencsés szemüvege mögött élénken csillog, kerek mondatokban és olyan viharos szenvedéllyel fogalmazta meg vallomását, hogy nehéz kételkedni állításaiban – jelentette ki Grimler, a newarki *Sun* szerkesztője... A gyilkosságról akkor beszélgettek, mondta Kimmel, amikor Stackhouse (aki ügyvéd) megrendelte az *Akik kijátszották a törvényt* című könyvet. Kimmel állításainak alátámasztására felmutatta a keltezett megrendelő-cédulát. Kimmel azt állítja, hogy Stackhouse, úgy látszik, azt hitte, hogy ő (Kimmel), megölte a feleségét, Helen Kimmelt, és közölte, hogy ő is „ugyanezzel a módszerrel” szeretné megölni a saját feleségét, vagyis egy autóbusz-úton megtámadja az egyik megállónál.

Kimmel beszámolója szerint Stackhouse azt tervezte, hogy a saját kocsiján követi az autóbuszt, a pihenőnél szól a feleségének, és rábeszéli, hogy jöjjön egy elhagyatottabb helyre, és ott megtámadja és megöli, anélkül, hogy bárki is észrevenné. Azt a módszert akarta felhasználni, amelyet – Stackhouse feltételezése szerint – Kimmel alkalmazott.

– És ezt – mondta tegnap Kimmel – Stackhouse meg is tette.

Kimmel azt állítja, hogy Stackhouse november 15-én is felkereste őt, „érzelgősen bocsánatot kért”, és bevallotta felesége meggyilkolását. Stackhouse, aki tagadja, hogy bármi része is van felesége halálában, Kimmel szavai szerint „ellenem irányuló rögeszmés pszichózisban szenved”. Kimmel azt is sejteni engedte, hogy Stackhouse gyakori vendége volt, de ebbe a kérdésbe, mint mondotta, „nem akar belemenni”. Stackhouse november 15-i látogatását megerősítette Lawrence Corby hadnagy is, a philadelphiai rendőrség gyilkossági csoportjának nyomozója, aki néhány hét óta Kimmel és Stackhouse ügyében nyomoz.

Kimmel kijelentette, hogy Stackhouse-nak ezek a tettei az ő életét is felborították, ezek nyomán kezdte el a rendőrség az ő (Kimmel) cselekedeteit vizsgálni felesége meggyilkolásának az éjszakáján. Ez bírta rá arra, mondotta, hogy ha ekkora késéssel is, de felfedje

Stackhouse októberi látogatásának történetét.

– Nem vagyok a bosszúállás híve – jelentette ki Kimmel –, de ez az ember nyilvánvalóan bűnös, sőt, kegyetlenül feldúlta magánéletemet és üzleti tevékenységemet, engem is be akart sározni a bűn mocskával. Szerintem a törvény szigora sújtsa le arra, aki megérdemli.

Kimmel állításait megelőzően a rendőrség már kinyomozta, hogy Stackhouse-t látták és felismerték felesége meggyilkolásának színhelyén, október 23-án 19 óra 30 perckor, bár a rendőrségnek tett első vallomásaiban Stackhouse még azt állította, hogy felesége halálának estéjén odahaza volt. Long Island-ben.

Október 29-én egy Helen Kimmel meggyilkolásáról szóló újságkivágást találtak Stackhouse-nál.

Stackhouse vallomását, hogy ezt a hírt kivágta az újságból, és jegyzetei közt őrizte, Corby hadnagy is megerősítette, amikor Grimler, a newarki *Sun* szerkesztője felhívta telefonon, hogy ellenőrizze ezt az információt.

Corby hadnagy figyelmeztette Grimlert, hogy Kimmel még nem tisztázta magát felesége meggyilkolásának gyanúja alól, és hogy nem vállal felelősséget Kimmel Stackhouse-ra vonatkozó kijelentéseiért, csak azokért, amelyeket személyesen is megerősített...

De Corby gyakorlatilag mindenben alátámasztotta Kimmel vallomását, gondolta Walter. Lehet, hogy maga Corby oktatta ki Kimmelt tegnap délután, így gondoskodott róla, hogy minden terhelő adat benne legyen Kimmel történetében.

Walter beletaposott a gázba, és nem is figyelve az irányt, gépiesen hazafelé indult.

Claudia a konyhában volt, még nem vette le sem a kabátját, sem a kalapját, az újságot olvasta. Megdöbbenően nézett rá.

– Ezt Myrától kaptam az autóbuszon – és az újságra mutatott. – Mr. Stackhouse, azért jöttem ide ma reggel, hogy bejelentsem, fel akarok mondani, ha nincs kifogása ellene.

Walter az első pillanatban nem tudott mit válaszolni, csak nézte az asszony merev, szégyenlős és ugyanakkor rémült arcát. Elindult a konyha közepe felé, mire Claudia hátrálni kezdett előle. Erre Walter is megállt. Megértette, hogy fél tőle, azt hiszi, hogy gyilkos.

– Értem, Claudia. Rendben van. Elhozom magának...

– Ha nincs kifogása ellene, csak a cipómet venném ki a szekrényből és egy-két holmit.

– Csak tessék, Claudia.

De az asszony visszafordult.

– Nem akartam elhinni, amikor Myrától hallottam, de amikor magam is olvastam... – nem folytatta.

Walter nem felelt semmit.

– Aztán azt se szeretem, hogy a rendőrség örökösen kihallgat – tette hozzá valamivel bátrabban.

– Nagyon sajnálom – mondta Walter.

– Azt kérte tőlem ez a Mr. Corby, hogy ne szóljak magának. De azt hiszem, most már nem számít. Nem mondhattam azt neki, hogy ne jöjjön, de nem akarom, hogy nekem bármi közöm legyen ehhez.

Nyavalyás csibész, gondolta Walter. Elképzelte, hogy gyötörte Claudiát minden kis részletért. Már hetekkel ezelőtt meg akarta kérdezni Claudiától, hogy nem járt-e nála Corby, de nem volt hozzá bátorsága.

– Sohasem mondtam semmit maga ellen, Mr. Stackhouse – jelentette ki Claudia kissé félénken.

Walter bólintott.

– Menjen és keresse meg a cipőjét, Claudia.

Ő meg felment a lépcsőn. Meg kellett keresnie a tárcáját, hogy fizethessen. Reggel otthon felejtette, csak aprópénz volt a zsebében, úgy ment el hazulról.

Amikor kivette a bankjegyeket a tárcájából, a mozdulat közepén megállt: mintha Clara meghökkent kiáltását hallotta volna, aki szemére hányja, hogy Claudia felmond nekik, méghozzá az ő hibájából. Egy pillanatra átfutott rajta a szégyen, a hirtelen harag és a megbánás ismert érzése, hogy ilyen baklövést követett el, és hogy Clara joggal veti a szemére. Aztán tovább folytatta a megkezdett mozdulatot, és lerohant a lépcsőn a pénzzel és a csekk-könyvével. Kiállított egy csekket Claudia kétheti fizetéséről, és odaadott neki még három tízdolláros bankjegyet.

A tízeseket tekintse a jó munka elismerésének, Claudia mondta.

Claudia ránézett a pénzre és a csekkre.

– Ezen a héten csak négy napot dolgoztam. Mr. Stackhouse. Csak

azt fogadom el, ami jár, semmivel sem többet. Csak a harminc dollárt.

– Az nem elég – tiltakozott Walter.

Nagyon elég lesz – válaszolta Claudia, és hátrább lépett. – Már megyek is. Azt hiszem, mindenem megvan.

Még ajánlást sem adhatok neki, gondolta Walter. Nem is kívánná tőlem, éppen tőlem. Claudia egy nagy, kidudorodó papírsomagot tartott a kezében. Walter kinyitotta előtte az ajtót. Claudia valóságos fizikai félelemmel surrant el mellette. Semmi értelme felajánlani, hogy elviszi a Marlborough végéig, a buszmegállóig, vagy bármi mást ajánlani. Figyelte, hogyan megy lefelé az úthoz vezető füves lejtőn, hogyan fordul el, és megy a fűzfák sora alatt. Nehéz volt tudomásul venni, hogy valószínűleg sohasem látja többé. Waltert meglepte, hogy Claudia távozása mennyire fáj neki.

Becsukta a konyha ajtaját. Hirtelen magányosnak, elhagyottnak érezte magát. És ez csak a takarítónő volt. Mi lesz a többiekkel? Ellie-vel? És Jonnal? Meg Cliff-fel és az apjával? És Dickkel? Walter gépiesen hozzálátott, hogy kávéfőztesen. Kíváncsi volt, vajon Mrs. Philpott eljön-e ma délelőtt, vagy pedig telefonál, és kiment magát, vagy még telefonálni sem fog?

A telefon néhány perccel kilenc előtt szólalt meg. Egy fürkéből hívták, meg kellett várnia, míg lehullanak az érmék. Azt hitte, hogy Ellie telefonál Corningból. De *Jon* hangja szólalt meg:

– Walter?

– Igen. Jon.

– Hát olvastam.

Walter várt.

– Mi igaz ebből? – kérdezte Jon.

– Az igaz, hogy meglátogattam... korábban is. De az, amit állítólag mondtam neki... az nem igaz. – Walter hangja olyan elnyűtten és reménytelenül csengett, hogy nehéz lehetett elhinni a szavait. És Jon hallgatott is egy ideig, mint aki nem hisz neki.

– És mit fognak veled csinálni?

– Semmit – robbant ki Walterből. – Nem csuknak börtönbe, semmi ehhez hasonló értelmes dolgot nem tesznek. Bizonyítékuk nincs. Meg sem próbálnak bármit is bizonyítani. Bárki előállhat, és mondhat akármit... ez az ő módszerük.

– Figyelj ide, Walter. Talán az lenne a legjobb, ha részletes vallomást tennél, és mindent elmondanál, mihelyt megnyugszol egy kicsit – hallotta Jon nyugodt, mély hangját. – Mondj el nekik mindent, amit eddig elhallgattál, és...

– Nem hallgattam el semmit.

– Ezek a látogatások...

– Összesen három látogatás volt, a második Corby jelenlétében, aki pontosan tud minden látogatásomról!

– Walter, úgy látszik, mégis minden héten kiderül valami új dolog. Azt javaslom, foglald írásba vallomásodat, esküdj meg rá, és bizonyítsd be.

Most már megérezte Jon vontatott beszédében a hűvösséget, a türelmetlenséget, sőt a visszahúzódszándékát is.

– Amennyiben ártatlan vagy – tette hozzá Jon.

– Azt hiszem, kételkedsz benne – mondta Walter.

– Figyelj ide, Walter, én csak azt javaslom, hogy mondd el az egész történetet, ahelyett, hogy csak részleteket vallasz be...

Walter letette a kagylót

Arra gondolt, amit az egyik újság írt: nehezen érthető, már amennyiben Kimmel története nem felel meg a valóságnak, hogy Stackhouse miért választott egy ilyen eldugott kis newarki könyvesboltot egy könyv megrendelésére, hiszen sokkal egyszerűbben megszerezhetette volna bármelyik New York-i könyvesboltban.

Walter fogta a konyakos üveget és töltött magának.

És most mi lesz? Adhat nyilatkozatot a sajtónak, rendben van. Elmondja benne az igazságot, de ki hisz neki? Az igazság semmitmondó. Kimmel története pedig látványos.

Fogta Jeffet, és elvitte sétálni a Marlborough Road végére, az erdőbe. Jeff már nem várta vissza Clarát, és nagyon szomorú kiskutya lett belőle. Még akkor sem vidult fel, amikor Walter a kedvenc játékaival szórakoztatta, és addig lóbált egy rongyot az orra előtt, amíg a kutya apró darabokra nem tépte a fogaival. Jeff pofája elvesztette azt a bolondos hetykeséget, amely Clara életében olyan kedvessé tette. Ellie is észrevette ezt, és felajánlotta, hogy magához veszi Jeffet, ha Walter nem akarja megtartani. De Walter nem akart megválni tőle, és ügyelt arra, hogy legalább annyira törődjön vele,

mint Clara. Legalább napjában egyszer kivitte a szabadba, hogy Jeff kifutkározza magát, és reggelenként ő maga adott enni neki, még akkor is, amikor Claudia ott volt. De ha valami történik vele, gondolta Walter, gondoskodnia kell arról, hogy a kutya Ellie-hez vagy Philpotték-hoz kerüljön.

Elkészítette Jeff reggelijét, meleg tejet öntött egy darab megvajazott pirítós kenyérre, és figyelte, hogyan eszik a kutya. Walter cipőjének a sarka idegesen kopogott a linóleumon a fáradtságtól. A hangra Jeff felnézett a reggelijéből, mire Walter odaszorította a cipője sarkát a padlóhoz.

Megszólalt a telefon.

Mrs. Philpott volt, megkérdezte, hogy tudja-e fogadni Mr. Kammermant, a becsüst. Walter mondta, hogy igen. Meglepte, hogy Mrs. Philpott hangja most is nyugodt és udvarias. Aztán csak ennyit mondott Mrs. Philpott:

– Remélem, Walter, nem haragszik, ha mégsem megyek át. Valami közbejött, azzal kell foglalkoznom ma reggel.

Harmincöt

Walter New Yorkból felhívta a newarki rendőrkapitányságot. Közölték vele, hogy Corby Newarkban van, de nem tudják, hogy pontosan hol. Walter továbbhajtott Newark felé. Negyed kettő volt. Az eső szemerkélni kezdett.

Amikor odaért, Corby nem volt a kapitányságon. Egy rendőrtiszt megkérdezte a nevét, de Walter nem akarta megmondani. Visszament a kocsijához, és elhajtott Kimmel üzletéhez. Az üzlet zárva volt. Az egyik kirakat üvegének a közepén hosszú repedés, kristályos seb éktelenkedett, valami keményet csaphattak oda az üveghez. Amikor Walter látta ezt, megpezdült benne a vér, egy téglát keresett a járdán. De aztán továbbment.

Tankolt egy benzinkútnál, és eközben a telefonkönyvben keresni

kezdte Melchior Kimmel lakásának a címét. Eszébe jutott, hogy titkos száma van, de talált egy Helen Kimmelt a Bowdoin Streeten. A benzinkutas nem tudta, hol a Bowdoin Street. Walter egy közlekedési rendőrhez fordult, aki nagyjából megadta az irányt. De hiába követte a rendőr útmutatását, nem találta meg a keresett utcát. Ettől olyan mérges lett, hogy alig tudta fegyelmezni a hangját, amikor megkérdezett egy nőt. A nő pontosan tudta, merre van. Négy utcával arrébb.

Az utcát csupa favázás ház szegélyezte. A 245-ös egy kis vörösesbarna, egyemeletes ház volt, keskeny, elhanyagolt füves rész választotta el a járdától, alacsony vasrudakból összetákolt, értelmetlen kerítés vette körül. A redőnyök mind le voltak húzva. Walter végignézett a járdán. Aztán kiszállt a kocsijából, és felment a fedett feljáró védte falépcsőikön. A csengőnek éles hangja volt. De belülről, a házból semmiféle mozgás sem hallatszott. Walter elképzelte, hogy Kimmel az egyik lehúzott redőny mögül figyeli őt. Hirtelen rátört a félelem, teste megfeszült, felkészült a harcra, de senki sem jött elő. Újra megnyomta a csengőt, most már erősebben. Megpróbálkozott az ajtóval. A fémkilincs sarka felsértette a kezét. Az ajtó zárva volt.

Walter visszament a kocsijához, egy pillanatig még állt mellette, és érezte, hogy félelme haragos megcsalottságba csap át. Lehet, hogy megint a *Sun-nál* vannak valamennyien. Lehet, hogy neki is oda kellene mennie, és nyilatkoznia a maga védelmében. De bizonyára ki sem nyomtatnák, gondolta. Senki sem hisz neki. Szüksége volna Corbynak, ennek a fiatal, derék nyomozótisztnek a segítségére, ő alátámaszthatná, amit mond. Megfordult a kocsival, és újra a rendőrkapitányság felé indult.

Közölték vele, hogy Corby az épületben tartózkodik, de nem ér rá.

– Mondja meg neki, hogy Walter Stackhouse szeretne vele beszélni.

A rendőrőrmester még egyszer ránézett, aztán kinyitotta az előcsarnok egyik ajtaját, és lement néhány lépcsőn. Walter követte. Egy újabb előcsarnokon haladtak át, aztán megálltak egy ajtónál. Az őrmester erősen kopogott.

– Igen – hallatszott Corby fojtott hangja.

– Walter Stackhouse – üvöltötte az őrmester az ajtón keresztül.

A reteszt félrehúzták. Corby mosolyogva szélesre tárta az ajtót.

– Halló! Már vártam!

Walter zakója zsebébe süllyesztett kézzel belépett, és észrevette, hogy Corby olyan pillantást vet rá, mintha azt akarná felmérni, nincs-e nála fegyver. Walter hirtelen megállt: egy egyenes támlájú széken ott ült Kimmel, hatalmas teste úgy rángatózott, mintha valami fájdalom gyötörné. Kimmel úgy bámult rá, mintha fel sem ismerné. Csak a néma, meztelen rettegés áradt a tekintetéből.

– Ma vallunk – mondta közvetlen hangon Corby. – Tony már vallott. Most Kimmel következik, aztán maga.

Walter nem felelt semmit. Ránézett az ijedt tekintetű, sötét hajjú fiúra, aki egy másik egyenes hátú széken ült. A csempézett terem falairól élesen, hidegen, féhéren verődött vissza a fény. Kimmel hatalmas arca vízben úszott, könnyben vagy izzadságban. Gallérja fel volt tépve, és a még mindig megkötött nyakkendője félrecsúszott.

– Nem akar leülni, Stackhouse? Bár nincs más hely, csak az asztal.

Walter észrevette, hogy az ajtót hatalmas tolózár reteszeli el belülről, mint a hűtőházak termeit, ahol a mézárosok dolgoznak.

– Azért jöttem ide, mert tudni szeretném, hogy ezután mi következik. Nyílt színvallást követelek. Hajlandó vagyok bíróság elé állni, de nem vagyok hajlandó eltúrní, hogy akár maga, akár más rágalmazzon...

– Mindent meggyorsítana, ha egyszerűen bevallaná, amit elkövetett, Stackhouse – szakította félbe Corby.

Waltert felbőszítette Corby magabiztossága, az átlagosnál kisebb arcának öntelt kifejezése. Kis demagóg, azt hiszi, hogy a jelvénye megvédi őt mindentől. Walter hirtelen elkapta Corby karját, nagyot csavart rajta, a másik öklével pedig megcélozta Corby állát. A felügyelő azonban elkapta Walter öklét, még mielőtt üthetett volna, és előrerántotta Waltert. Walter megcsúszott a köves padlón, és elesett volna, ha Corby nem tartja fogva a csuklójánál, és nem rántja fel.

Kimmel már megtanulta, hogy nem szabad hozzám nyúlni, Mr. Stackhouse. Nem árt, ha ezt maga is megtanulja. – Corby csontos arca kipirult. Megmozgatta a vállát, és megigazította a ruháját. Aztán levette a zakóját, és az asztalra dobta.

– Azt kérdeztem magától, hogy mi a szándéka – mondta Walter.
– Vagy valami meglepetést tartogat? Mit képzelsz, ki maga, hogy hazugságokkal etetheti az újságokat?

– Semmiféle hazugság sincs az újságokban. Csak egy feltételezés, ami valótlannak bizonyulhat, éppen ezért írták róla, hogy még nem erősítették meg, és hogy valótlanságnak bizonyulhat.

Valótlanság, ördögi szó, gondolta Walter. Figyelte Corby szikár, pimasz alakját, hogyan járja körbe Kimmel székét, mintha áldozata egy nemrég foglyul ejtett, de még ki nem múlt elefánt volna. Kimmel arcát és fejét teljesen elöntötte a veríték, bár a teremben jéghideg volt. Walter azt is megfigyelte, hogy Kimmel mindig összerándul, valahányszor Corby elhalad előtte, és hirtelen megértette azt is, hogy miért látszik Kimmel olyan rútnak és meztelennek: nem volt rajta szemüveg. Corby jól aláfűthetett neki, feltehetően egész éjszaka dolgozott. Annak ellenére, hogy olyan jó munkát végzett a lapok szerkesztőségében! Walter ökle összeszorult a zsebében.

Corby, ahogy körbejárta a széket, minden forduló után ránézett Walterra.

– Eddig szelíden bántam magával, Stackhouse, de ez nem használt.

– Mit ért szelídség alatt?

Nem nyomattam ki mindazt az újságban, amit megtehettem volna. Azt akartam, hogy magától is belássa, micsoda ostobaság eltitkolni az igazságot. De nem használt. Kénytelen leszek nyomást gyakorolni magára. Az csak a kezdet, ami a mai lapokban megjelent. Akármennyig tudom növelni a magára gyakorolt nyomást. – Corby széttárt lábbal állt Walter előtt, és gúnyosan nézett rá. Erőlködve figyelő szeme fölött az egyik szemöldök rángatózott, és ettől tekintete még részegesebb, még feszültebb lett.

– Magának is vannak feljebbvalói – mondta Walter. – Elmehetnek és beszélhetek Royer századossal.

Corby homlokán összefutottak a ráncok.

– Royer százados mindenben támogat engem. Meg van elégedve a munkámmal ő is, a felettesei is. Öt hét alatt többet értem el, mint a newarki rendőrség két hónap alatt, amikor pedig még friss volt az eset.

Hitler volt ilyen örült, meg az örültekházában akadnak ilyen

alakok, gondolta Walter.

– Tony – mutogatott Corby – már elismerte, hogy Kimmel kimehetett a moziból, mindjárt azután, hogy találkoztak, nyolc óra ötkor. Tony arra is emlékszik, hogy fel akarta keresni Kimmelt előadás után, de nem volt otthon.

– Nem állította... nem állított ilyesmit... – tiltakozott idegesen Kimmel, különös, beteges hangon. – Nem mondta, hogy eljött...

– Kimmel, maga búzlik a bűntől! – üvöltötte Corby, és reszelős hangja megtöltötte a termet. Maga ugyanolyan bűnös, mint Stackhouse!

– Nem én tettem! Nem én tettem! – hadarta Kimmel orrhangon, idegen hangsúllyal, amelyet Walter eddig sohasem vett észre a beszédében. Volt valami megindító abban, ahogy Kimmel elkeseredetten tagadott, mint egy utolsókat rángatózó test, amelynek minden csontját összetörték.

Tony tudja, hogy a maga feleségének viszonya volt Ed Kinnairddel. Tony elmondta ma reggel, hogy hallott róla a szomszédoktól – üvöltött Corby Kimmelre. – Tudja, hogy maga emiatt ölte meg Helent, pedig kevesebb ok is elég lett volna ahhoz, hogy megölje. Ugye így volt? Ugye megölte?

Walter elképedten figyelt. Megpróbálta elképzelni Tonyt a tanúk padján – ezt az unintelligens, megrémült kis vagányt, akiről lerítt, hogy hajlandó bármit vallani, ha megfizetik, vagy eléggé ráijesztenek. Corby rendkívül durva módszerekhez folyamodott, de célt ért velük. Már úgy látszott, hogy Kimmel ellenállása is megtörik, és úgy olvad szét, mint egy falat zsír. De aztán Kimmel éles hangon ismételve kezdte:

– Nem én tettem! Nem én tettem!

Corby hirtelen belerúgott Kimmel székébe, és mert nem sikerült kirúgni alóla, lehajolt, félrehúzta a szék hátsó két lábát, és Kimmel tompa puffanással a földre esett. Tony félig felállt, mintha segíteni akarna Kimmelnek, de aztán nem segített. Corby a cipője talpával meglökte Kimmelt, aki egy sérült elefánt megrendült méltóságával lassan feltápászkodott. Corby csak beszélt, csak beszélt, szünet nélkül biztatta Kimmelt, hogy valljon be mindent, azt akarta a fejébe verni, hogy semmi esélye sincs az ellenállásra. Walter szinte előre tudta, mit fog mondani Corby, amikor ő kerül szóba: újra feleleveníti

Walter Kimmelnél tett látogatását, úgy tesz, mintha elhinné a könyvkereskedőnek, hogy Walterral a gyilkosságról beszélgettek, és hogy ő később bevallotta a gyilkosságot – úgy tesz, mintha elhinné, hogy ezt a történetet már mindenki elhiszi, és hogy ennek következtében Walter helyzete a lehető legreménytelenebb. Walter döbbenet figyelte Corbyt, amint közelebb lép Kimmelhez, és rekedtes hangján, hatalmas kézmozdulatokkal szónokol, mintha nagy közönségnek beszélne:

–...ez az ember! Ez az ember hozta mindezt a maga fejére, Kimmel! Walter Stackhouse, ez a balek.

– Hagyja abba! – vágott közbe Walter. – Maga tudja, hogy én nem vagyok bűnös! Ezt el is ismerte, nem is egyszer, isten tudja, hányszor. De ha ki tud találni valami látványos históriát, és ezzel ki tudja érdemelni, hogy valamelyik ostoba csirkefogó feljebbvalója megsimogassa érte a fejét, akkor azonnal kapható minden hazugságra, hamis esküre, csak hogy bebizonyítsa a maga kancsal teóriájának helytálló voltát.

– A *maga* kancsal teóriája! – ismételte meg Corby cseppet sem sértődötten.

Walter nekirohant. Öklével állon vágta Corbyt, egy pillanatra látta, hogy Corby magasba emelkedő lábbal, a levegőben úszva nekiverődik a fehér csempének. Aztán a földön fekszik, és a ruháját huzigálja. Corby revolvert szegezett rá, és lassan felállt.

– Még egy ilyen mozdulat, és lövök – mondta Corby.

– Akkor sohasem kapja meg a vallomást – felelte Walter. – Tartóztasson le! Megütöttem egy rendőrtisztet!

– Nem akarom letartóztatni, Stackhouse – vicsorgott Corby. – Ez még védelmet jelentene magának. Nem érdemi meg.

Corby mozdulatlanul állt, de a fegyvert még mindig Walterra szegezte. Walter újra a felügyelő feszült kis arcát tanulmányozta, jéghideg, világoskék szemét, és azon töprengett, vajon Corby valóban bűnösnek hiszi-e őt. És úgy érezte, hogy bűnösnek hiszi, annál a negatív oknál fogva, hogy Corby elszántságán a legcsekélyebb repedés sem mutatkozott, amelyen utat találhatna az ő bűnössége iránti kétely, akármilyen, az ő ártatlanságát igazoló tények derülnének is ki. Walter Kimmelre nézett: Kimmel tökéletesen üres és kimerült tekintettel bámult vissza rá. Corby

őrültségbe kergette, villant át hirtelen Walter agyán. Mind a ketten örültek: Corby is. Kimmel is, mindegyik a maga módján. És az a féleszű fiú is, aki ott ül a széken.

Walter kijelentette:

– Vagy letartóztat, vagy elmegyek.

Megfordult és elindult az ajtó felé.

Corby fegyverrel a kezében közé és az ajtó közé ugrott.

– Vissza! – süvöltötte egészen közlről Walter arcába. Csontos, szeplős homlokán izzadság gyöngyözött, és az állkapcsán, ahol Walter megütötte, rózsaszín folt virított. – Mit képzelsz, hova mehetsz innen? Azt hiszi, odakinn szabad lesz? Ki áll még szóba magával? Ki hajlandó tovább barátkozni magával?

Walter nem lépett vissza. Belenézett Corby őrültséget sugárzó, feszült és merev arcába, és ez Clarára emlékeztette.

– Mit akar tenni? Fegyverrel akar rábírní a vallomásra? Akkor se vallok, ha lelő. – Ugyanaz a természetellenes nyugalom fogta el, mint amikor Clara veszekedett vele, és mintha csak játék pisztollyal fenyegetnék, egyáltalán nem ijedt meg a rászégezett fegyvertől. – Tessék, lőjön! – biztatta Walter. Még ki is tüntetik érte. Sőt, előléptetik.

Corby a keze fejével megtörölte a száját.

– Álljon oda Kimmel mellé!

Walter elfordult, és nem mozdult a helyéből. Corby közelebb ment Kimmelhez, a fegyvert még mindig Walterra fogta. Walter azt gondolta, hogy ebből valóban nem lehet kikerülni, hiszen Corby örült, akinek ráadásul fegyver van a kezében.

Corby szabad kezével megdörzsölte az állát.

– Mondja el, Stackhouse, mit érzett akkor, amikor ma reggel meglátta az újságokat!

Walter nem válaszolt.

– Tony előtt – Corby a revolverrel a fiúra mutatott – minden megvilágosodott. Belátta, nem is olyan elképzelhetetlen, hogy Kimmel megölte a feleségét. Ugyanúgy, ahogy maga is.

– Amikor meglátta ma a lapokat! – nevetett fel Walter.

– Igen – mondta Corby. – Kimmel le akarta magát leplezni, de visszafelé sült el a szándéka. Megmutatta Tonymnak, hogy mi történhetett valójában. Tony nagyon értelmes és segítőkész fiú –

jelentette ki Corby, és néhány lépést tett Tony felé, aki úgy ült ott, mint egy rakás szerencsétlenség.

Walter még hangosabban nevetett. Hátrahajolt, kitörő nevetését visszaverték a falak. Előbb Tonyra pillantott, aki továbbra is ostoba, ijedt tekintettel nézett vissza rá, aztán Kimmelre, akin látszott, hogy megsértődik, és ezt a nevetést egyre inkább személyes sértésnek tekinti. Walter úgy érezte, hogy ő maga is megőrült, mint a többiek, és most már saját örült nevetésén nevet. Egész teste remegett, bár agyának egy darabja továbbra is megőrizte tisztánlátását, és figyelmeztette, hogy pusztán idegességből és fáradságból nevet, és hogy valójában ostoba balek. Arra gondolt, hogy Corby ugyanúgy nem képviseli a törvényt, ahogy Kimmel vagy Tony sem, és ő hiába jogász, mégsem tehet ez ellen semmit. A pártatlan bíró, akit Walter elképzelt magának – az az őszülő hajú, fekete talárt viselő nyugodt bölcs, aki meghallgatná, végighallgatná őt, és aztán kimondaná ártatlanságát – ez az ember csak a képzeletében létezett. Egy Corbyból álló hadsereg mindig meg fogja akadályozni, hogy őt szabályosan kihallgassák, és egyébként sem lesz senki, aki elhiggye, ami valójában történt, illetve nem történt.

– Mit nevet, maga idióta? – kérdezte Kimmel, és lassan feltápászkodott a székéről.

Walter arcáról fokozatosan eltűnt a mosoly, amikor észrevette, hogy Kimmel duzzadt arcát a gyűlölet egyre jobban megkeményíti. Meglátta ebben az arcban az eltökéltséget, az acélos gyűlölködést, amelyet azon a napon figyelt meg először, amikor elment Kimmelhez, hogy megmondja neki, hogy ártatlan. Hirtelen félni kezdett Kimmeltől.

– Láthatja, mit csinált, és még van kedve nevetni – mondta Kimmel, még mindig azon a beteges hangon. A keze reszketett, a tíz ujja hegye furcsa, gyerekes és kecses táncot járt. A vörösés karimájú szemekből eltökélt gyűlölet áradt Walter felé.

Walter Corbyra pillantott. Corby, gondolta, olyan elégedetten nézi Kimmelt, mint egy elefántot, amely jól végzi az előírt gyakorlatot. És megértette: Corbynak az a célja, hogy minél jobban feltűzelje ellene Kimmelt, olyannyira, hogy Kimmel végül tetteleg is rátámadjon, ha erre módja nyílik. Walter látta, hogy Kimmel arcán önnön ártatlanságának rögeszmés meggyőződése tükröződik, a sors

igazságtalanságának tartja azt, ami vele történt. Waltert hirtelen el is fogta a szégyenérzet, mintha valóban ő tehetne arról, hogy egy ártatlan ember olyan csapdába került, ahonnan nem remélhet szabadulást. Walter menni szeretett volna, arra vágyott, hogy elmormogja azokat a bocsánatkérő szavakat, amelyek elmondhatatlanok, és kihátráljon a teremből, elmeneküljön.

Kimmel néhány lépést tett feléje. Hatalmas teste majdnem összeroskadt, bár kezével a szék támláját fogta.

– Idióta! – üvöltötte Walterra. – Gyilkos!

Walter Corbyra pillantott, aki mosolygott.

– Most már elmehet – mondta Walternak. – Jobban teszi, ha elmegy.

Walter habozott egy pillanattig, aztán megfordult, elindult az ajtó felé, és közben rátört a vágy, hogy minél előbb szabaduljon innen. A reteszt nem sikerült első kísérletre félrehúznia, és még egy másik retesszel is bajlódnia kellett a felső alatt. Ahogy vadul nyitogatta a zárakat, előntötte az izzadság, és azt képzelte, hogy Corby még mindig ráfogja a pisztolyt, vagy hogy Kimmel egyre jobban közeledik feléje. Végre sikerült hátrahúznia a második reteszt is, és aztán elcsavarta a fogantyút, feltépte az ajtót.

– Gyilkos! – üvöltött mögötte Kimmel.

Walter felrohant a nagy előcsarnokba vezető lépcsőn. Reszketett a térde. Lesietett a külső lépcsőn, majd megállt egy pillanatra, és megkapaszkodott a korlát végét díszítő hideg acélgömbben. Úgy érezte, hogy megfullad, megbénul. Olyan volt az egész, mint egy rossz álom, amelyben az ember dermedten várja a rátörő veszedelmet. Örültek tanyáztak mögötte az alagsori teremben. És ő nevetett rajta. Visszaemlékezett, hogyan torzult el Kimmel arca a nevetés hallatára. Ellökte magát a korláttól, és még mindig riadtan elindult.

Harminchat

– Úgy látszik, még mindig nem értesz engem – mondta Ellie. – Ha megölted volna Clarát... el tudom képzelni, hogy még ezt is megbocsátottam volna neked. Ezt nem is olyan lehetetlen elképzelni. De a hazugságaidat nem tudom megbocsátani.

Egymás mellett ültek Ellie kocsjának első ülésén. Walter a lány tekintetét kémlelte. Most is tiszta és nyugodt volt, mint azelőtt, mint mindig, valahányszor a lány szemébe nézett, vagy ezek a szemek figyelték őt. De mégsem volt egészen olyan.

– Azt mondtad, nem hiszed el Kimmel történetét – kezdte újra Walter.

– Valóban nem hiszem el, hogy odamentél, és megbeszélted vele a gyilkosságot. De bevallottad a nála tett látogatásokat.

– Kétszer voltam ott – magyarázta Walter. – Hidd el, Ellie, egész sor véletlen körülmény játszott össze ellenem. Mindez megtörténhetett, és én mégis ártatlan vagyok.

Azt várta, hogy Ellie nem gyanúsítja gyilkossággal, és tiltakozni fog. Ellie azonban nem szólt semmit, hanem továbbra is mozdulatlanul és feszülten figyelte.

– Ellie, nem hiheted el, hogy gyilkos vagyok – tört ki Walterből.

– Jobb, ha nem szólok semmit.

– Erre válaszolnod kell.

– Hagyd meg nekem legalább azt a kiváltságot – felelte Ellie –, hogy ne kelljen semmit sem mondanom.

Waltert meglepte, hogy Ellie milyen nyugodtan fogadta a telefonhívását aznap reggel, és hogy azonnal hajlandó volt találkozni vele. Most már értette, hogy Ellie tegnap, amikor elolvasta az újságokat, tisztázta önmagával az érzéseit, és eldöntötte, mit tegyen.

– Azt próbálom neked megmagyarázni, hogy valószínűleg mindent tudomásul veszek, ha becsületes vagy. De az ilyet nem szeretem, és téged sem szeretlek már. – Hüvelykujját ide-oda húzogatta a bőrtáska zárján, mint aki türelmetlenül várja, hogy

mielőbb szabaduljon.

Ez amúgy sem fogja túlságosan felborítani lelki nyugalmadat, hiszen nem voltak kettőnk jövőjére vonatkozó terveid, legalábbis ami a házasságot illeti.

Walter hirtelen arra gondok, hogy Ellie most az utolsó éjszakát is a szemére hányja, azt az utolsót, amelyet nála töltött. Azt a bizonyos éjszakát, amikor el akarta neki mondani, hogy Kimmel nyilatkozata meg fog jelenni az újságokban. Walter elgondolkodott, hogy ha akkor nem titkolja el előtte, amit tud, hogy ha akkor nem fekszik le Ellie-vel, akkor is ugyanúgy viselkedett volna-e a lány, mint most – már akkor elvesztette volna-e. Elismerte, hogy valóban nem tudta magát rászánni a házasságra. Fájdalmasan emlékezett vissza az első együtt töltött éjszaka mámoros élményére, amikor minden akadály ellenére meg volt győződve róla, hogy végül is együtt maradnak, hiszen annyira szeretik egymást. Eszébe jutott, mennyire meg volt győződve Ellie iránti szerelméről, amikor egyszer egy éjszaka nem tudott elmenni hozzá, és felhívta őt a Három Testvérből. Eszébe jutott, hogy milyen büszke volt rá, mert mindenben megfelelt az eszményi nőről alkotott elképzeléseinek – hűséges volt, értelmes, kedves és egyszerű. És egészséges, nem úgy, mint Clara. Most úgy érezte, hogy rosszul játszotta ki kártyáit, még hozzá szándékosan. Vagy mintha Clara tagadó, ellenséges akarata érvényesült volna, még most, a halála után is.

– Azt hiszem, utoljára látjuk egymást – mondta Ellie nyugodtan, olyan halálos nyugalommal, ahogyan a sebész vág bele a szívbe. – A következő héten elköltözöm... valahova Long Islandbe, de nem Lennertbe. El akarok menni abból a lakásból.

Walter nyugtalan ujjai az autó műszertábláján matattak.

– Azt mondtad, hogy nem hiszel Kimmelnek. Igaz ez?

– Mit számít?

– Mindössze ennyi történt tegnap. Ez az egy dolog mindent megváltoztatott?

– Nem, nem erről van szó, nem ezt vetem a szemedre. Elismerted, hogy október elején elmentél hozzá, tehát hazudtál nekem.

– De számomra erről van szó. Azt kérdezem, hogy végül is Clara ügyében Kimmelnek hiszel-e, azok után is, amit elmondtam

Kimmelről.

– Igen – válaszolta Ellie halkán, és még mindig nem vette le róla a tekintetét. – Bevallhatom, hogy bizonyos mértékig mindig gyanúsítottalak.

Walter úgy bámult rá vissza, mint akit villámcsapás ért. És látta, hogy Ellie arcát lassan egy új érzés keríti hatalmába: a félelem. Mintha attól tartana, hogy Walter bosszúból őt is meg fogja támadni.

– Jól van – morogta Walter a fogai közt. – Most már nem érdekel. Érted?

Ellie csak nézte, és úgy látszott, mintha mosolyra húzódná telt, feszes ajka.

– Szeretném ezt veled és mindenkivel tisztázni – mondta Walter. – Elegem van az egészségből! Nem érdekel, hogy az emberek mit gondolnak. Érted?

Ellie igenlően bólintott.

– Ha senki sem hajlandó megérteni az igazságot, akkor elegem van a magyarázkodásból. Belefáradtam. Érted?

– Kinyitotta az ajtót, kilépett, és aztán visszafordult.

Azt hiszem, ez... ez a mi utolsó találkozásunk tökéletes. Tökéletesen beleillik az egészbe! – Becsukta maga mögött az ajtót, és átbotorkált az úttesten a saját kocsijához. Gyenge volt, és úgy tántorgott, mint a részeg.

Harminchét

A hivatalban minden egyszerűen, csodálatosan egyszerűen ment. Walter csak besétált George Martinson irodájába – ezen a napon Willie Cross éppen nem jött be, bár Walter jobb szeretne volna, ha ő is ott van –, és közölte, hogy felmond. Martinson a lehető legrövidebben beleegyezett. És olyan csodálkozva bámult rá, mintha nem is értené, hogy lehet Walter még mindig szabadlábban.

Mindenki ugyanígy nézett rá, még Peter Slotnikoff is. Senki sem szólt semmit, csak egy rövid hellóval üdvözölték. Úgy viselkedtek, mintha mindegyikük a másiktól várná a kezdeményezést, hogy ráugorjon, lefogja és börtönbe zárassa. Még Joan is félt tőle, egyetlen barátságos szót sem mert neki mondani. Waltert már semmi sem érdekelte. Valami – az egész lényét átható közömbösség vagy valamiféle részegség érzetét keltő fizikai kimerültség – azt a hitet táplálta benne, hogy a páncélja megvédi minden és mindenki ellen.

Mikor az íróasztalát ürítette ki, és a könyveit szedte össze, bejött a szobába Dick Jensen. Walter felegyenesedett, és nézte, hogyan közeledik Dick – állta elgondolkodva süpped a gallérjába, és a reggeli nap fénye vidáman csillog a mellényzsebéből kilógó óralánc aranyérméjén.

– Nem kell semmit sem mondanod – kezdte Walter. – Minden rendben van.

– Hová mész? – kérdezte Dick.

– A Negyvennegyedik utcába.

– Egyedül is megnyitod az irodát?

– Igen. – És Walter tovább rámolt kifelé íróasztala fiókjából.

– Walter, remélem, megérted, miért nem tudok veled tartani. Nekem el kell tartanom a feleségemet.

– Megérttem – válaszolta Walter fakó hangon. Felállt és kivette a tárcáját. – Mielőtt elfelejteném: vissza akarom adni a részedet, amivel beszálltál a helyiség bérletébe. Itt van egy csekk kétszázhuszonöt dollárról. – Letette az íróasztal szélére.

– Egy feltétellel veszem el. Ha te elviszed a *Corpus Juris-t* – mondta Dick.

– De hisz az a tied.

De arról volt szó, hogy együtt fogjuk használni.

A *Corpus Juris* Dick lakásán volt, a magánkönyvtárához tartozott.

– Egyszer még neked is szükséged lehet rá – tiltakozott Walter.

– Még soká nem lesz rá szükségem. Akárhogy is, azt akarom, hogy a tied legyen. Meg az *Állami Törvénytár-t* is neked akarom adni. Amire módom lesz önálló irodát nyitni, úgymint érvényét veszti.

– Köszönöm, Dick – mondta Walter.

– Láttam az irodád hirdetését a ma reggeli lapban.

Walter még nem látta. Az a kis hirdetés volt, amit szombat reggel adott fel nagy merészen, még mielőtt kiment Newarkba.

– Nem akartam neveket említeni – magyarázta Walter. – Főleg nem a tiédet. A magam nevét már közreadom a következő hirdetésben, még ezen a héten.

Dick szaporán pislogott nagy, szelíd barna szemével. Látszott rajta, hogy meglepődött.

– Csak azt akarom mondani, Walt, hogy csodálom a bátorságodat.

Walter várt, ki volt éhezve még valami másra. De a jelek szerint Dick nem akart mást mondani. Walter figyelte, ahogy felveszi a csekket és összehajtja.

– Ha megengeded, valamikor elmennék a könyvekért kocsival. Valamelyik este, amikor neked a legjobb. Mától fogva Manhattanben lakom. Úgy veszem, hogy kölcsönadtad a könyveket addig, amíg nincs szükséged rájuk.

– Inkább idehozom valamikor hivatalos időben – mondta Dick. – Elhozom ide az irodába.

Elindult az ajtó felé.

Walter önkéntelenül is követte. Annak ellenére, hogy Dick szó nélkül kilépett közös életükből, hogy nem volt hajlandó elmondani, amit gondol, Walter mégsem tudta így befejezni négyévi barátságukat.

– Dick – szólalt meg.

Dick megfordult.

– Tessék?

– Meg szeretném kérdezni... bűnösnek tartasz? Erről van szó?

Dick összeráncolta homlokát, és megnyalta az ajkát.

– Hát, Walter, őszintén megvallva... nem tudom. Ha azt akarod, hogy tökéletesen őszinte legyek...

Dick ránézett, még mindig zavartan, de olyan merően nézett Walterra, mintha mindazt elmondta volna, amit bárki más.

És Walter megértette, hogy mi a helyzet, és hogy nem lehet olyasmicért hibáztatni Dicket, amin nem tud segíteni. De ahogy Dicket figyelte, érezte, hogy egymásba vetett bizalmuk utolsó maradványa is szertefoszlott, hűségük, az ígéreteik semmibe veszttek,

és nem maradt más helyette, csak a rút, keserű üresség.

– Nem hagyod magad, ugye? – kérdezte Dick. – Mondd, mi lesz?

– Ártatlan vagyok! – felelte Walter.

– Igen, de mégis jó volna, ha valamiféle nyilatkozatot tennél.

– Nekem kell bizonyítanom az ártatlanságomat? – robbant ki Walterből. – Ez az új módszer?

– Jól van – válaszolta Dick –, elvben teljesen igazad van, de...

– Azt hiszed, itt állhatnék, ha valóban bűnös lennék? Még annyi anyaguk sincs, hogy vádat emeljenek ellenem.

– De egy csomó hozzám hasonló ember...

– Az ördög vigye a hozzád hasonló embereket! Torkig vagyok velük, és torkig vagyok az olyan beszéddel, ami mögött nincsenek tények. Már egy cseppet sem érdekel, hogy ki mit mond.

– Remélem, boldogulsz – válaszolta Dick, de igen kimérten. Aztán megfordult, és kiment az ajtón.

Walter visszament az asztalhoz, és tovább rendezgette az iratait.

Joan akkor jött be, amikor éppen indulni készült. Becsukta maga mögött az ajtót.

– Ma megy el? – kérdezte. – Megnyitja az új irodáját?

– Igen. – Látta, hogy Joan zavarban van, és hogy kíségtse, azt mondta neki: – Értem, Joan. Ne érezze, hogy bármiféle kötelezettsége van velem szemben. Már ami a közös munkánkat illeti.

Joan habozott. Walter egy percig azt hitte, hogy Joan azt fogja vele közölni szokott nyugodt, halk hangján, hogy továbbra is bízik benne, hogy továbbra is vele akar menni, vele akar dolgozni, mert mindezek ellenére bízik benne, hogy ezt is át fogja vészeim. Egy percig ezt merte hinni. De aztán megszólalt Joan:

– Azt hiszem, meg kell mondanom magának, hogy meggondoltam magam, és nem hagyom itt az irodát. Azt hiszem, jobb, ha itt maradok.

Walter bólíntott.

– Jól van. – Továbbra is Joanra függesztette a szemét, várta, hogy mond még valami határozottabbat, súlyosabbat is. Két évig szolgálta őt hűséggel. Hirtelen úgy érezte, ő is ugyanolyan zavarban van, mint Joan. – Minden rendben van, Joan. Ne izgassa magát! – Elkísérte az ajtóig. – Maga kitűnő titkárnő volt – tette hozzá.

Joan nem felelt semmit.

Walter gyorsan megfordult és kiment.

Így jár majd, gondolta, mindenkivel. A barátait sorra elvesztette, amíg Clara élt. De ez most olyan volt, mint Clara – sűrítve. Elszigeteltség! Igen, hamarosan meg fogja tudni, mi az elszigeteltség. Nemsokára teljesen egyedül marad. Nem hitt abban, hogy valóban akad valaki, aki hajlandó lesz az irodájában dolgozni, mihelyt megtudja, hogy ki is ő. Mégis szívósan el fogja végezni a maga elé tűzött feladatot, ugyanolyan szívósan, ahogy feloszlatta a házát, ahogy ma délután elindul, hogy szerezzen egy bútorozott szobát, és egy vagy két hónapra előre kifizesse a bérét, bár nem hiszi, hogy egy hétnél tovább fog lakni benne. Valamiféle vég minden bizonytal eléri őt: egy kéz lecsap a vállára, egy pisztoly célba veszi, a sötétből feléje roppen egy golyó. Vagy Kimmel keze szorul a nyaka köré. De előbb még mindenki elhagyja. Nem lesz senki, akivel egyetlen szót válthatna. A föld olyan lesz, mint a hold, és ő lesz az egyedüli lakosa.

Harmincnyolc

Kimmel már negyedszer kereste fel a Bausch és Skaggs optikai üzletet a Phillston Sugárúton, és új szemüveget rendelt. Ezúttal a fiatal kiszolgáló már nem elégedett meg egy mosollyal, hanem hangosan nevetni kezdett:

– Már megint elejtette a szemüvegét, Mr. Kimmel? Okosabban tenné, ha spárgát kötne rá!

A fegyelmezetlen nevetésből Kimmel megértette, hogy a fiatalember pontosan tudja, hogyan tört el a szemüvege. Abban sem kételkedett, hogy a segéd minden ismerősét elszórakoztatja az ő törött szemüvegének a történetével. Elmehetett volna egy másik üzletbe, de a Bausch és Skaggs dolgozott a leggyorsabban, és abban is bízhatott, hogy a szemüveg méretei meg fognak felelni.

– Adhatna egy kis előleget, Mr. Kimmel?

Kimmel elővette a tárcáját, és kivett a jobb oldalra tett bankjegyekből egyet, tudta, hogy azok tízesek.

– Holnapra kész. Küldjem a lakására? – kérdezte az eladó gúnyos udvariassággal.

– Ha megtenné. A hiányzó összegről majd írok egy csekket.

Aztán negyedszer is kiment az üzletből, keresztülhaladt a járdán a várakozó kocsihoz – már nem a sajátjához, benne Tonyval, hanem egy taxihoz. Kimmel a hazafelé vezető úton hirtelen megéhezett, nagyon éhes lett, annak ellenére, hogy odahaza egy órával ezelőtt bőségesen reggelizett. Vívódott magában, úgy vizsgálta gyomra ürességét, mintha az ujjhegyeivel kitapinthatna volna. Felrémlt előtte egy májas-hurkás szendvics képe, reszelt hagymával, rozskenyérrel és sörrrel.

– Kérem – szölt a vezetőnek –, álljon meg a Huszonnegyedik utca és az Exeter sarkán. A Shamrock csemegeüzlet előtt.

A csemegeüzlet előtt Kimmel újra kikászálódott a taxiból, óvatosan átment a járdán, mintha egy autókkal teli főútvonalon haladna keresztül, és belépett az üzletbe. Rendelt egy májas-hurkás szendvicset és néhány doboz sört. Az itteni szendvicsek nem versenyezhettek Ricco szendvicseivel, de Kimmel nem ment oda többé. Tony menekült előle, ha látta. Az apja se állt le vele beszélgetni, ha az utcán találkoztak. Kimmel a szendvicset és a sört visszavitte a taxiba, és azt mondta a vezetőnek, hogy vigye haza. Kibontotta a zsírpapírt, hogy megkóstolja a szendvicset, de mire hazaért, már a háromnegyed részét megette, és nagyon sajnálta, hogy nem vett mindjárt kettőt. A taxi órája két dollár tíz centet mutatott, legalábbis a sofőr szerint. Kimmel nem látta, és nem is hitt a sofőrnek, de azért kifizette.

Otthon megivott két doboz sört, megette a szendvics maradékát, és még egy szelet kenyeret krémsajttal. Aztán leült a nappali szobában és várt. Legalább olvasni tudna – de nem tudott. Nem volt mit tenni, csak várni, míg elkészül a szemüvege, várni, hogy Corby újra eljön, és újra eltöri. Eszébe jutott üzletének betört kirakata. Múlt pénteken valaki hozzávágott egy téglát, amikor ő éppen bent volt az üzletben. A téglát nem törte be az üveget, de az egész tábla átlósan megrepedt. Ezek után Kimmel nem mert napközben az

üzletben tartózkodni. Valahogy jobban félt az üzletben a verekedéstől, mint otthon. Lehet, hogy mindenki tudja, hogy a Kimmel könyvkereskedés tulajdonosa Melchior Kimmel.

Felállt, és hátrament a konyhába. Elővett egy lehántolatlan fenyődarabot, amelyet egy fatelepen vásárolt, faragni, bevitte a nappaliba, és lemetszett belőle egy hét hüvelyk hosszú darabot. Aztán a szögletes fát legömbölyítette szivar formájúra. Ahhoz nem látott eléggé, hogy mintát véssen rá, de az előkészítő munkát azért elvégezhette. Gyorsan dolgozott az éles késsel, amelynek elkeskenyedő hosszú pengéje a sok köszörülés ellenére még mindig erős volt, s még a legömbölyített vége is olyan élesen vágott, mint a borotva.

Újra eszébe jutott Stackhouse nevetése, és olyan ütést érzett a tarkóján, mintha Corby sújtott volna le rá. A harag viharosan előntötte az agyát. Amikor eszébe jutott ez a nevetés, nem tudott másra gondolni, mint hogy leüti vagy leszúrja Stackhouse-t. Kimmel felállt, a kést meg a fadarabot a díványra dobta, kezét hatalmas nadrágja zsebébe mélyesztve fel-alá kezdett járkálni a szobában. Két lehetőséget mérlegelt az agyában – vagy teljesen elfelejteni Stackhouse-t, ahogy elfelejtette Tonyt is, egyszerűen kitörölte az emlékezetéből, vagy pedig eltiporni Stackhouse-t fizikailag is, ezzel csillapítani rettenetes bosszúszomját. Gyáva, nyomorult féreg ez a Stackhouse, állapította meg magában, gyilkol, hazudik, kineveti az áldozatait, és bár bűnei lelepleződnek, mégis csodálatosképpen mindent megúszik. Corby sohasem emelte rá a kezét. És még pénze is van! Kimmel úgy képzelte, hogy Stackhouse Long Island előkelő negyedében lakik, a saját birtokán, legnagyobb luxusban, inasokat tart (ha most otthagyják is, van pénze, újakat vesz föl), és valószínűleg még saját úszómedencéje is van a kert hátsó részében. És ez az önző, ostoba számár túlságosan fukar ahhoz, hogy lemondjon az ötvenezerről, pedig ezzel megmenthette volna a nevét a további befektetéstől! Kimmelt nemcsak mélységesen felháborította ez az általa ostoba elhatározásnak minősített magatartás, hanem azt is érezte, hogy Stackhouse legalább ennyivel tartozik is neki, hiszen tönkretette az életét.

Kimmel kinyitotta a jégsezekrényt, és kivette a tálat a kolbásszal. Aztán elindult, hogy a kenyértartóból elővegye a kenyeret, de a

kolbász fűszeres, füstölt illata túlságosan csábító volt. Felkapta, leharapott belőle egy darabot, fogaival húzta le a héját, hogy hozzáférjen a húsos részhez. Kivett egy másik doboz sört is. Aztán visszament a nappaliba, leült a helyére, és újra kezébe vette a kést meg a fadarabot.

Elköltözhetne egy másik városba, gondolta. Ebben senki sem akadályozhatná meg. Corby persze oda is követné, de ott legalább megszabadulna egy időre a szomszédok bámész tekintetétől, nem lennének ismerősei, akik most kikerülnek, ha látják. És ha az új városban – Patersonban vagy Trentonban – is kiközösítenék, ez sem fog neki annyira fájni, mint ami itt történik Newarkban, ahol a barátságok régebbi keletűek.

Kereszteket vésett a fába. Remélte, hogy Stackhouse is elvesztette minden barátját. Kése legömbölyített végével kerek lyukat vágott a fába. Aztán x-eket rajzolt a lyukakba, hüvelykujjának körmével tapogatta ki a kellő szögtávolságokat. Szemüveg nélkül le kellett mondania arról, hogy mindenféle fantasztikus fonatrazzokkal ékesítse fadarabját, de elszórakoztatta, hogy ujjhegyeinek tapogatózására hagyatkozva dolgozik. Örömet lelt a munkában, de ahogy egyre gyorsabban és ügyesebben dolgozott, újra felgyülemlett benne a harag és a feszültség. Arra gondolt, hogy Stackhouse egyetlen méltó büntetése a kiherélés volna. Azon töprengett, milyen sötét lehet Stackhouse háza körül Long Islandben. Kimmel felhorkant, amikor belemélyesztette kését a fába. Ráébredt arra, hogy most már maga is hisz Stackhouse bűnösségében, pedig eleinte ártatlannak vélte. Bár nem tulajdonított különösebb jelentőséget véleménye megváltozásának. Tulajdonképpen semmi jelentősége sem volt annak, hogy Stackhouse megölte-e a feleséget vagy sem.

És nem különös, gondolta Kimmel, hogy Corby is valahogy így gondolkodik. Kimmel elég határozottan emlékezett arra, hogy Corby Stackhouse-t még akkor is ártatlannak tartotta, amikor megtalálta nála a Helen haláláról szóló újságkivágást. Corby most is csak hangoztatja Stackhouse bűnösségét, csak úgy tesz, mintha valóban bűnös volna. Az eredmény ugyanaz, gondolta Kimmel, akár bűnös Stackhouse, akár nem; a felesége meghalt, az a látszat, hogy ő ölte meg, és ezenfelül még rá is szabadította a poklot egy olyan emberre, aki addig tökéletes békében élt. Kimmel ráeszmélt arra, hogy

szívesebben venné, ha Stackhouse bűnös volna, mert bűnössége és sértetlensége még gyűlöletesebbé tette személyét. Elképzelte, hogy a barátai hívek hozzá, az előkelő kasztbeliek dölyfös lojalitásával állnak ki mellette, elképzeldhetetlennek tartják, hogy egy olyan ember, mint Stackhouse, képes legyen ilyen bestiális gyilkosságot elkövetni. Finom skót whiskyt isznak, és nyugtatgatják, hogy valójában csak az iszonyatosan szövevényes körülmények szerencsétlen összejátszásának az áldozata! Lehet, hogy még nevetnek is rajta! Kimmel hirtelen észrevette, hogy olyan mélyen vágott bele a fadarab közepébe, mintha ketté akarná vágni. Felhagyott ezzel, és megpróbálta kicsiszolni a vágást. De már elment a kedve a faragástól. Tönkretette a fadarabot. Felugrott, mert megszólalt a csengő.

A közeledő lépések zaja, úgy látszik, elkerülte a figyelmét. Az előszoba sötétségéből óvatosan kikémlelt az ajtófüggöny széle mögül. Csak egy kalap és vállak elmosódott körvonalait látta, de így is felismerte Corbyt.

– Nyissa ki az ajtót, Kimmel, úgymond, hogy itthon van – mondta Corby, mintha látná, és Kimmel nem tudta, hogy látja-e őt valóban.

Kimmel kinyitotta az ajtót. Corby bejött.

– Az üzletben kerestem. Már nem dolgozik? Ó, persze, megint a szemüveg! – mosolyodott el. – A szemüveg.

Kimmel nyomában bement a nappaliba.

Kimmel megbotlott a szőnyegben. Egyenesen a díványhoz ment, felkapta a kést, a fát pedig zsebre vágta. A kést oldalt tartotta, hüvelykujjával és az ujjai hegyével fogta a nyelét.

– Mit csinál így egymagában? – kérdezte Corby és leült.

Kimmel nem válaszolt. Corbytól tegnap éjjel három órakor vált el. Corby minden lépéséről tudott, arról is, hogy kit látott – vagyis senkit –, mióta elváltak a rendőrkapitányságon.

– Stackhouse új irodát nyitott a Negyvennegyedik utcában, egyedül. Ma reggel meglátogattam. A helyzetéhez képest egész jól boldogul.

Kimmel állt és várt. Megszokta Corbynak ezeket a látogatásait, megszokta ezeket a madárürülékként elhullajtott kis információkat.

– Nem sokat használt magának, hogy feljelentgette Stackhouse-t.

Nem kapott tőle pénzt, be kellett csuknia a boltját ellenségeitől való félelmében. Stackhouse viszont képes arra, hogy a saját neve alatt új irodát nyisson. Kimmel, magát nem pártolja a szerencse.

Kimmel legszívesebben Corby fogai közé vágta volna a kését.

– Nem érdekel, hogy mit csinál Stackhouse – mondta hidegen.

– Megnézhetem a kését? – kérdezte Corby, és kinyújtotta a kezét.

Kimmelt bosszantotta, ahogy Corby elnyúlt a díványon, és az is, hogy ha megpróbálná leszúrni Corbyt, a tiszt alighanem ki tudná védeni támadását. Odaadta a kést.

– Csodálatosan szép – ámuldozott Corby. – Hol szerezte?

Kimmel elmosolyodott, zordan, de nem minden öröm nélkül.

– Philadelphiában. Közönséges kés.

– Elég sok kárt lehet vele okozni. Ez az a kés, amivel megölte Helent, ugye?

Ó, igen, akarta válaszolni Kimmel, csak úgy félvállról. De nem szólt semmit. Összeszorította vastag ajkait. Állt, várakozott, látszólag nyugodtan, pedig úgy forrt benne a harag, mint a méreg, kissé el is szédült tőle, még a gyomra is megfájdult. Megpróbálta előre elképzelni a következő perceket. Corby feláll, hogy arcul üsse, hogy a gyomrába vágjon, és ha visszaüt, Corby még jobban megveri. Kimmel eljátszott azzal a gondolattal, hogy elkapja Corby nyakát, ha csak egy kézzel is. Ha ez egyszer sikerülne, soha többé nem engedné el, akárhogy vagy akárhol ütné-verné Corby. Sohasem engedné el, és ez talán ma meg is történik, gondolta Kimmel, és egy kis vigaszt merített ebből a reményből. És milyen egyszerű volna hátulról nyakon döfni Corbyt, amikor elmegy. Vagy addigra megint sajgó halomban hever majd a nappali padlóján, mint mindig?

– Nem érdekes, hogy Stackhouse népszerűségének még ez sem ártott meg?

Corby ki- és becsukogatta a kését. A Corby kezében csattogó kés ismerős hangját Kimmel gyűlöletesnek érezte.

– Mondtam már magának, nem érdekel.

– Mikor készül el a szemüvege? – kérdezte Corby közömbösen.

Kimmel nem válaszolt. Már kétszázhatvan dollárjába került a Corby által tönkretett szemüvegek pótlása.

Corby felállt.

– Még találkozunk, Kimmel. Talán holnap.

Ezzel kiment a nappaliból.

– A. késem – szólt Kimmel és követte.

Corby megfordult az ajtóban, és visszaadta a kést.

– Mihez is kezdene enélkül?

Harminckilenc

A következő este Kimmel beült a kocsijába és kihajtott Long Islandbe, Benedictbe. Előbb Hobokenba hajtott, az utolsó pillanatban még elkapta a kompot, és aztán Manhattanben egy rendkívül kanyargós utat választott felfelé, nyugat felé, majd le a Park Avenue-n, mielőtt átvágott volna a Midtown Alagút irányába, keletre. Azt remélte, hogy így talán le tudja rázni magáról Corby emberét, aki, tudta, otthonától kezdve követi. Az, hogy követték, legalább úgy idegesítette, mint Corby szemtől szembe mondott sértései. Valahányszor az üzletében vagy a fűszereshez menet felismerte ezt az embert – és ez gyakran sikerült neki, bár Corby minduntalan cserélgette embereit –, Kimmel elvörösödött a méregtől, alig tudta türtőztetni magát. De ugyanakkor meg akarta őrizni a méltóságát is, és ez megzavarta, megakadályozta abban, hogy bármit is tegyen követője ellen, vagy hogy mást érezzen iránta, mint azt a nyugodt, gyilkos vágyat, hogy ujjával kipréselje belőle az életet, agyonnyomja, mint valami moszkitót, ha egyszer elkaphatná. Ezen az éjszakán, amikor kiment Benedictbe, nem látta sehol a ráállított embert, és bár minden logika szerint sikerült leráznia, mégis folyton maga elé képzelte, és már ez a gondolat is idegességgel töltötte el. Rosszkedvű és nyugtalan volt.

A benzinkútnál szerzett egy térképet, de ez nem volt elég részletes, nem tüntette fel Benedictben a Marlborough Roadot. A városon kívül fekvő bevásárlóközpont egyik csemegeüzletében érdeklődött. Az eladó meg is mondta, hol a Marlborough Road, és nem látszott, gondolta Kimmel, hogy különösebben kíváncsivá tette

ez a kérdés. Az üvegpult mögött a krumplisaláták, sós-heringek és kolbászfélék frissek és csábítóak voltak, de Kimmel nem volt éhes, nem is vásárolt semmit.

A főúton állt meg kocsijával, nem messze a Marlborough Road elejétől. Becsukta a kocsiját, és gyalog indult el. Sötét, sáros utca volt, mindössze néhány ház szegélyezte, már amennyire a sötétben ki tudta venni. Nem látta a házsámokat, de töltőtoll-zseblámpájával el tudta olvasni a neveket az út szélére helyezett postaládákon. Stackhouse nevét egyik ládán sem látta, és így továbbindult a fák mögött meghúzódó fehér ház felé. Hátranézett. Egyetlen kocsilámpa sem égett, semmiféle hang sem hallatszott. Megtalálta a levélsekrenyt, és a zseblámpa vékony fényében felvillant a név: W. P. Stackhouse. A ház egyetlen ablaka sem volt kivilágítva. Kimmel az órájára nézett. Még csak fél tíz múlt három perccel. Stackhouse valószínűleg elment hazuról, valamelyik hűséges barátjához. Mégis óvatosan közeledett a házhoz, a pázsiton át. Lábujjhegyen ment, nagy súlyától ide-oda himbálózott a teste, mégis simán, kecsesen mozgott, sokkal kecsesebben, mint amikor rendesen járt. Könnyedén előrehajolt, hogy kikerüljön egy alacsonyan lógó szőlőindát, és aztán továbbsétált a ház körül. Sehhol sem látott világosságot.

Újra ott állt a bejárati ajtó előtt. Vívódott, hogy becsengessen-e. Szórakoztató volna felidegesíteni Stackhouse-t, alaposan megzavarni esti nyugalmát. Stackhouse még mindig nem eléggé gondterhelt. Még meg is ölhetné ma este Stackhouse-t, most, hogy sikerült leráznia az árnyékát. Ördög vigye az alibit! Nem fog nyomokat hátrahagyni. Hazudni fog. Kimmel megremegett arra a gondolatra, hogyan roppantaná össze kezével Stackhouse torkát, de aztán hirtelen ráeszmélt arra, hogy Stackhouse még megláthatja, ahogy itt áll az úton, a halvány fényben, és ráeszmélt, hogy ma csak azért jött ide, hogy kielégítse kíváncsiságát, és megtudja, hol él Stackhouse. Stackhouse minden valószínűség szerint nincs is otthon. Még örülhet a szerencséjének, hogy Stackhouse nincs otthon, mert így jobban szemügyre veheti a házat.

Lassan közelebb ment a bejárati ajtóhoz, és zseblámpáját nekitámasztotta az ajtó felső részén levő üvegablaknak. A fény egy üres előszobát világított meg, sötétben fénylő padlót. Az előszoba

tökéletesen üresnek látszott – igaz, hogy a fénynyaláb mindössze négy lábnyira hatolt be a lakásba. A ház egyik oldalán a földszinten látott egy ablakot. Ide is bevilágított. A fénynyaláb a szemközti fehér falra és az üres padlóra esett. Az ablakon nem volt függöny. Lassan felderengett Kimmelben, hogy Stackhouse, úgy látszik, elköltözött. Nagyon mérges lett, gyorsan megfordult, és visszasietett a bejárati ajtóhoz.

Megnyomta az ajtócsengőt. Lágy csengettyűszót hallott. Várt, aztán újra megnyomta a gombot. Bosszankodott, mérges volt. Mérges volt, hogy ezt a hosszú utat teljesen feleslegesen tette meg, hogy Stackhouse megszökött előle – és ez annyira bosszantotta, mintha Stackhouse odaérkezése előtt öt perccel tűnt volna el minden ingóságával együtt. Kimmel az ajtócsengőre támaszkodott, ütemesen nyomogatta, megtöltötte a sötét, üres házat a csengettyűszó ismétlődő, banális hangjával. Csak akkor hagyta abba, amikor a hüvelykujja sajogni kezdett. Megfordult, és szitkozódva elindult visszafelé.

Ha látni akarja Stackhouse-t, láthatja, ebben senki sem tudja megakadályozni, még Corby emberei sem. Stackhouse régi hivatala örömmel megadja az új iroda címét. Maga elé képzelte Stackhouse arcát, amint megpillantja őt az iroda előtt, amikor arra vár, hogy nyomon kövesse az új lakásához. Stackhouse-t meg *lehet* félemlíteni. Aztán egy ilyen éjszakán talán meg is öli valahol. Igazán kár, hogy Stackhouse nincs itt ma este, gondolta Kimmel. Mindez ma este is megtörténhetett volna.

Kimmel hirtelen elindult az ajtóból, és közömbösen magasra tartott fejjel, nehéz kezét lóbálva keresztüllballagott a pázsiton. Igen, ilyenek képzelte Stackhouse házat: tágas és mértéktartóan drága, mint egy fehér pergamenbe kötött könyv, és mégsem hivalkodó – Stackhouse-nak volt ízlése. Az a fajta férfi, vélte Kimmel, aki teljes biztonságban érzi magát a pénz védelmet nyújtó bátyái mögött, a maga társadalmi osztályában, azzal a csinos angolszász ábrázatával. Kimmel megállt az egyik út menti fűzfánál, és levizelte.

Negyven

Walter felvette a telefonkagylót.

– Halló?

– Halló! Mr. Stackhouse?

– Igen.

Walter egy pillantást vetett az ajtóban álló emberre.

– Itt Melchior Kimmel. Szeretnék magával találkozni. Megbeszélhetnénk egy időpontot erre a hétre?

Walter nem bánta volna, ha ügyfele elmegy. Már mindent megbeszéltek, ennek ellenére még mindig ott őgylgett és figyelt.

– Ezen a héten nem érek rá.

– Nagyon fontos – mondta Kimmel, és hirtelen élesre vált a hangja. – Nagyon szeretném felkeresni magát a hét valamelyik estéjén. Ha nem, akkor...

Walter lassan letette a kagylót, belefojtotta Kimmelbe a hangot, majd nyugodtan odament az ajtónál várakozó emberhez.

– Az ügyét a jövő hét első felében bíróság elé tudom vinni. Azonnal értesítem, mihamar van valami döntés.

Az ember kissé hitetlenkedve nézett rá.

– Mindenki azt tanácsolta nekem, hogy ne kezdjek ki a háziúrral. Azt ajánlották, hogy meg se próbáljam.

– Ezért vagyok itt. Megpróbáljuk és megnyerjük a pert – mondta Walter, és kinyitotta az ajtót.

Az ember bólintott. A gyanakvás, amit Walter látott az arcán, feltehetően csak aggodalom volt, hogy nem fogja visszakapni a kétszázhuszonöt dollárját, amivel az utolsó nyolc hónapban túlfizette a csaló háziurat. Walter egy kis ideig követte a tekintetével, ahogy a folyosón a lift felé megy. Aztán visszatért az irodájába.

Lenézett az íróasztalán fekvő két irattartóra: az egyik ez a háziúreset, a másik egy részszegségért indokolatlanul letartóztatott ember ügye. Ez volt minden. Az irodában csend. A telefon sem szólalt meg. De, gondolta, ez még csak a nyolcadik nap. Az ember a nyolcadik

napon még nem várhatja, hogy elárasszák az ügyfelek, mint a lavina, és az is lehet, hogy éppen akkor hívták, amikor reggel a könyvtárba ment. Kétszer is házon kívül volt. Még az is lehet, hogy már jelentkezett egy diák is, aki nála szeretne dolgozni. Feltehetően újra kellene hirdetnie; még nagyobb hirdetést kellene feladnia.

Az összehajtott újságra nézett az íróasztala sarkában, és eszébe jutott a társasági rovat egyik kis híre. *Kísértet-ház* volt a címe...

Továbbra is rejtély marad, hogy milyen szerepe volt egy bizonyos ügyvédnek felesége halálában, de egyáltalában nem rejtély, hogy jelenleg hol tartózkodik. Látszólag mitől sem tartva, önálló üzleti vállalkozásba kezdett Manhattanben. Kíváncsiak vagyunk, vajon ügyfelei is olyan mértékben elkerülik-e, mint a vásárlók eladásra kínált Long Island-i házát? A helybeliek azt állítják, hogy a házat kísértet lakja...

Ennél jobb hírverést még ő maga sem tudna kiagyalni, mosolyodott el Walter. A folyosón felhangzó léptekre figyelt. Elhaladtak az ajtaja előtt. Azt remélte, hogy a postás. Azon töprengett, mit hoz számára a ma reggeli posta.

Kimmel újra meg akarja zsarolni? Vagy meg akarja ölni? És mit csinál Corby? Egy hét óta nem hallott róla. Mit tervez Corby és Kimmel? Walter felkapta a fejét, és megpróbált gondolkodni. De nem tudott. Úgy érezte, hogy homloka falba ütközik. Felállt, mintha egy mozdulattal el akarná tolni ezt a falat, és aztán apró léptekkel körbejárta az íróasztalát.

Fehér fény villant meg az ajtón. Walter odaugrott. Négy levelet kapott. Elsőnek a sima, géppel címzett borítékot bontotta fel.

Egy Stanley Utter nevű egyetemista írta. Huszonkét éves, harmadéves jogász. Azt reméli, hogy jelenlegi képzettsége meg fog felelni, mert büntetőjogra specializálja magát. Találkozót kért, és azt ígérte, hogy telefonálni fog. Komoly, tisztelettudó levélnek tetszett, és Walter most jobban örült neki, mint bármelyik más magánlevélnek, amelyet életében valaha kapott. Lehet, hogy Stanley Utter éppen az a fajta ember, akire szüksége van. Lehet, hogy Stanley Utter felér tíz más jelentkezővel.

Az egyik borítékot félretette, mert hirdetésnek látszott, és

kinyitotta a Cross, Martinson és Buchman cégjelzésűt.

Drága Walt,

azt hiszem, figyelmeztetnem kell téged, hogy Cross mindent el akar követni, hogy töröljenek az ügyvédi kamarából! Természetesen ezt nem tehetik meg, amíg ki nem mondják a bűnösségedet, de Cross addig is tud elég füstöt kavarni ahhoz, hogy tönkretegye az új irodádat. Nem tudom, milyen tanácsot adjak neked, de úgy gondoltam, helyes, ha figyelmeztetek,

Dick

Walter összehajtotta a levelet, aztán gépiesen darabokra szakította. Erre is számított. Ez is úgy megy majd, mint eddig minden. Hivatalosan nem fogják megakadályozni ügyvédi hivatása gyakorlásában. Csak félhivatalosan. Ahhoz, hogy lehetetlenné tegyék, elég az is, ha elkezdenek beszélni a törlésről.

Negyvenegy

Adjon nekik még egy lehetőséget? Mindnyájuknak?

Walter felnevetett. Az ideges nevetés azonban félelmet és szégyent váltott ki benne, még a vállát is meggörnyesztette. Fel-alá járkált a szobában. A vörös és zöld mintás szőnyeget bámulta.

A szoba várt. A falhoz támasztott két magas támlájú szék, a sima, üres ágy, az aranyozott bronz-óra, amely nem volt felhúzva, mind rá várt. Minden rá várt, kivéve Jeffet. Jeff egy karosszékből aludt, ugyanúgy, ahogy odahaza is.

De Ellie, Jon, Dick, Cliff, Iretonék és McClintockék. Bizonyára ők is várnak, hogy valami történjék, mondjuk, hogy bevallja: megverték.

– Hogy vagy, Walt? – kérdezte Bill Ireton három nappal ezelőtt.
– Láthatunk valamikor?

Walter összerezett ezekre az üres, borzasztó szavakra, amely mögött nem volt semmi más, csak kíváncsiság, meg a képmutatás biztonsága a telefonhuzal túlsó végén. Azon töprengett, hogy lesz-e még Bill olyan kíváncsi, hogy újra felhívja.

Walter megállt Jeff előtt, és megpróbált visszaemlékezni arra, hogy adott-e neki enni ma este. De nem tudta eldönteni. Bement a kis konyhába, kinyitotta a hűtőszekrényt, megnézte a félig üres kutyaeledel-konzervet, de ez sem emlékeztette semmire. Kivett belőle egy tálba, megmelegítette, és odaadta Jeffnek. Figyelte, ahogy Jeff komótosan megeszi az egészet.

Le kellene mennie, és fel kellene adni a levelet Stanley Utternak. Ott feküdt megírva az előszobai asztalkán.

Fel akarta hívni Jont. Nem mintha bármiben is reménykedne, egyszerűen csak azért, hogy elmondhassa azt az utolsó szót, amelyet sohasem sikerült kimondania. Múlt héten felhívta Jont, hogy bocsánatot kérjen tőle, amiért beszélgetés közben lecsapta a kagylót, amikor legutóbb Long Islandben felhívta. Jon egy cseppet sem volt dühös, ugyanúgy beszélt vele, mint amikor interurbán kereste. – Walter, ha megnyugodtál, akkor talán nyíltan tudsz velem beszélni. – Megnyugodtam. Ezért hívlak. – Már éppen meg akarta kérdezni, hogy mikor találkozhatnak, amikor Jon azt mondta: – Ha nem leszel gyáva bevallani a tényeket, akármilyenek legyenek is... és akkor Walter megértette, hogy még mindig ott tartanak, hogy ő gyáva bevallani a tényeket, és attól tart, hogy Jon úgysem hinne neki, még ha szavakkal visszafelé pergetve az eseményeket, újra megkísérelné is megvívni a maga csatáját. De hiszen más se hisz neki. – Hagyjuk ezt – mondta végül Walter Jonnak, és hagyták is, letették a kagylót, Jon pedig nem jelentkezett újra.

Áruld el nekem, hogy valójában mi történt, Walt – írta múlt héten Cliff. – Amíg el nem árulod, hogy valójában mi történt, ennek sohasem lesz vége...

– Ó, igen – mondta Corby ez így meggy addig, amíg nem lesz hajlandó vallani.

Ellie: – A hazudozásaidat nem tudom megbocsátani... bevallhatom, hogy kezdettől fogva gyanúsítottalak.

Fel szerette volna hívni Jont. Azt mondaná neki: – Felfüggesztettek. Most már szakadjon az egész a nyakamba. Nézz rám! Kárörvendhetsz! Mindnyájan gratulálhattok egymásnak! Nyertetek! Le vagyok győzve!

Mi történik az olyannal, mint ő?

Élő nullává válik, gondolta Walter. Így érezte magát néha Clarával, amikor egy pohár itallal a kezében ott állt valamelyik benedicti ismerősük kertjében, és azt kérdezte magától, hogy mit keres itt, és hova megy innen? És miért? És sohasem talált semmiféle választ.

A széken alvó Jeffre nézett. *Szeretlek, Clara*, gondolta. Valóban? Képes egy nulla szeretni? Teljes értelmetlenség ilyesmire gondolni. De minek van értelme? Azt szerette volna, ha Clara vele lenne. Ez volt az egyetlen határozott kívánsága, és ennek volt a legkevesebb értelme.

Walter kivette a szekrényéből a kabátját, gyorsan belebújt, közben ráeszmélt, hogy nincs rajta zakó, de aztán nem törődött vele. Egy gyapjúsálat tekert a nyaka köré, szinte gépiesen és tökéletes közömbösséggel jutott eszébe, hogy ma este odakint nagyon hideg van. Felvette a Stanley Utternek szóló levelet.

Elindult nyugati irányba, a Central Park felé. Feltűnt a park fáinak sötét tömege, és mint a dzsungel, védelmet látszott nyújtani. Postaládát keresett a szemével, de egyet sem látott. A kabátja zsebébe süllyesztette a levelet, a kezét is zsebre vágta, mert nem volt nála kesztyű. Ha ez a park dzsungel, akkor ő most egyre mélyebbre és mélyebbre fog beléhatolni, olyan mélyre, hogy senki se tudja megtalálni. Addig megy előre, amíg holtan nem esik össze. Soha senki sem találja meg a holttestét. Egyszerűen eltűnik. Hogy ölheti meg magát valaki úgy, hogy ne maradjon utána semmi nyom? Sav. Vagy robbanás. Eszébe jutott álma a felrobbant hídról. Ugyanolyan valóságosnak tetszett, mint ami valóban megtörtént vele.

Belépett a parkba. Egy kis sétány kanyargott előtte, egy lámpa világította meg, sötét, hajlított cementoszlop végén. A kanyar után még egy lámpa. Olyan hideg van, gondolta, hogy egy lélek sincs a parkban. Aztán egy szerelmespárba ütközött, a sok üres pad közül az

egyiken ültek, ölelkeztek és csókolóztak. Walter letért a kis útról, és elindult felfelé egy kis dombon.

A sötétben belebotlott egy kiálló sziklába. A bozótok drótszerű ágai belekaptak nadrágjának a felhajtójába. Kitartóan haladt, nagy lépésekkel ment felfelé. Arra gondolt, hogy nem gondol semmire. Ez kellemes érzés volt, erre összpontosította figyelmét. *Arra a tényre gondoltok, hogy nem gondolok semmire.* De vajon lehetséges-e ez? Nem azokra az emberekre és eseményekre gondol-e, melyeket éppen ki akar iktatni a fejből? És ha már kiiktatásra gondol, vajon valóban nem gondol-e rájuk?

Azt képzelte, egész tisztán hallja Ellie-t. – Szeretlek, Walter. – Walter hirtelen megállt, hallgatózott. Hányszor mondta ezt? És mit jelentett? Feleannyit sem jelentett, mintha Clara mondta volna ugyanezt, és Clara is mondta ezt, és a maga módján így is érezte. Újra elindult, de mindjárt újra megállt, és hátrafordult.

Egy cipő zaját hallotta, amint nekiütődik egy kőnek.

Belebámult az alatta elterülő sötétbe. Most semmit sem hallott. Körülnézett, merre van az út. Nem tudta, hol van. Tovább haladt előre, ugyanabban az irányban. Lehet, hogy a zaj csak képzelődés. De egy pillanatra rettenetesen megrémült, azt hitte, hogy Kimmel kaptat utána a dombon, dühösen, és őt keresi. Walter kényszerítette magát, hogy lassan járjon, hosszúakat lépjen. A talaj újra lejteni kezdett a lába alatt.

Egy ág utána csapott.

A lejtő hátralevő részén nagyokat szökellve futott végig, egy sziklás részhez ért, onnan leugrott egy újabb sétányra. Gyorsan elbújt egy az út fölé hajló fa árnyékában. A sétányt csak halványan világította meg egy lámpa, de Walter jól láthatta a magas sziklát, ahonnan leugrott, és a szikla másik oldalán levő enyhébb ereszkedőt.

Most már hallotta a lépéseket.

Meglátta Kimmelt, amint a szikla tetején belép a fény körébe, körülnéz, és lemegy az enyhébb ereszkedőn. Walter megfigyelte, hogy Kimmel végigkémléli a sétányt mindkét irányban, aztán elindul feléje. Walter a domboldal sziklás talajához simult. Kimmel járás közben jobbra-balra forgatta hatalmas arcát. Különös módon tartotta a jobb kezét, mintha nyitott kést fogna, pengéjét a kabátujjába rejtve. Walter rábámult a kezére, hátha lát valamit,

amikor Kimmel elhalad előtte.

Kimmel bizonyára a lakásától kezdve követte. Bizonyára lesben állt az épület előtt.

Walter várt, amíg Kimmel olyan messzire nem ért, hogy ne hallja a lépteit, ha megmozdul, és aztán kilépett az útra, elindult az ellenkező irányba. Tett néhány lépést, mielőtt hátrafordult, de amikor hátranézett, Kimmel is megfordult: Walter egész világosan látta a lámpa fényében, és abban a másodpercben, ahogy ott állt mozdulatlanul, Kimmel is megpillantotta őt, mert megfordult, és sietve elindult feléje.

Walter futott. Rémulten futott, csak az agya működött nyugodtan és logikusan, azt kérdezte tőle: *Miért futsz? Arra a lehetőségre vártál, hogy megküzdj Kimmel-lel. Itt van.* Még az is eszébe jutott, hogy Kimmel bizonyára meg se látta, hiszen rövidlátó. De Kimmel most már futott. Walter hallhatta súlyosan döngő lépteit a kibetonozott alagútban, amelyen az előbb ő haladt át.

Walternak fogalma sem volt, hol lehet. Valami épületet keresett, ami útba igazítaná. Hiába. Letért a sétányról, felmászott egy domboldalra, a bokrokba kapaszkodva vonszolta magát előre. El akart bújni, de azért azt is látni szeretne volna, hogyan jut ki a parkból. A domb azonban nem volt elég magas ahhoz, hogy a fák sötét fala fölött kirajzolódjanak az épületek. Walter megállt és hallgatózott.

Kimmel elügetett az alatta levő sétányon. A fák lombtalan ágai nem takarták el hatalmas árnyékát. Walter várt három-négy percig, aztán újra leereszkedett a lejtőn. Összehasonlíthatatlanul kimerültebbnek érezte magát, mint amikor futott, lélegzetet is alig tudott venni.

Hallotta, hogy Kimmel jön visszafelé. Walter már majdnem leért a lejtőn. Belekapaszkodott egy fa ágába, a lába alatt megcsúszott a föld, és közben merőn hallgatta a közeledő lépéseket. Már egészen közről hallotta, és azt is tudta, hogy itt nincs hova bújni, Kimmel biztos meglátja a lábát, vagy meghallja, ha újra felfelé kezd mászni a dombra. Walter átkozódott, miért nem vágott át a dombon. Teste megfeszült. Felkészült arra, hogy ráveti magát Kimmelre, és amikor meglátta a sötét alakot maga alatt, ráugrott.

A lendülettől mind a ketten lehuppantak a földre. Walter teljes

erejéből ütött. Félig rátérdelt a másikra, csépelte az arcát, ahogy csak tudta, és aztán a torka után nyúlt, és megszorította. Győzni fog. Roppant erősnek érezte magát, érezte kezének acélszorítását, és hogy ujjai mint a golyók hatolnak egyre mélyebben a másik torkába. Megragadta a nehéz koponyát, újra meg újra odaverte a cement úthoz. Addig emelte és verte, amíg a karja belefájdult, a mozdulatai egyre lassabbakká váltak, és olyan éles fájdalom hasított a mellkasába, hogy alig tudott lélegezni. Még egyszer utoljára a földhöz verte a koponyát, és aztán felült a sarkára. Lassan, zihálva levegőt próbált venni.

Lépéseket hallott, felállt, és megpróbált elrohanni. De amikor meglátta a feléje közeledő hatalmas alakot, megdermedt.

Kimmel volt.

A rémület és valami megmagyarázhatatlan betegség lett rajta úrrá. Hátralépett, de képtelen volt elfutni. Kimmel pedig egyre jobban közeledett, és magasra emelte a jobb karját, hogy lesújtson.

Kimmel fültövön ütötte, és Walter elesett. Érezte maga alatt a halott ember kemény sípcsontjait, megpróbált odébb gurulni, de Kimmel rázuhant, és mint valami fekete hegy, lenyomta a földre.

– Idióta – mondta Kimmel. – Gyilkos.

Kimmel ökle lecsapott az arcára. A hideg levegőben Walter orrát megcsapta egy másik világból érkező új szag, Kimmel üzletének dohos, savanykás szaga, Kimmel ruháinak, Kimmelnek a szaga. Walter hasztalanul kapálózott, érezte, hogy Kimmel ujjai a torkára fonódnak, és szorítani kezdik. Megpróbált kiáltani. Látta, hogy Kimmel jobb keze a magasba emelkedik, és aztán érezte, hogy nyitott száján keresztül a kés pengéje belevág a nyelvébe, újra érezte a szúrást az arcán, aztán hallotta a kés pengéjének csikordulását a fogain. Torkából a forró fájdalom lehatolt egészen a mellkasáig. Ez volt a halál. Vékony hidegség villant át a homlokán: a kés. Fülében úgy dübörgött valami, mintha állandó mennydörgést hallatta: a halál volt és Kimmel hangja. Gyilkosnak, idiótának, baleknek nevezte őt, és a szavak szilárd tényékké válva úgy tornyosultak föléje, mint egy ránehezdedő hegy, amely ellen már nem volt sem ereje, sem akarata küzdeni. Aztán úgy érezte, hogy elsiklik innen, mint egy madár, feltűnt előtte az a világos, napsütötte kis kék ablak, amit Ellie-vel látott, de ez az ablak túlságosan szűk és túlságosan

messzire volt ahhoz, hogy ki tudjon menekülni rajta. Láta, hogy Clara feléje fordítja a fejét, azzal a kedves, szelíd mosollyal nézi őt, ahogy megismerkedésük első napjaiban mosolygott rá. *Szeretlek, Clara*, hallotta magát. Aztán hirtelen megszűnt minden fájdalom, mintha egy tölcseren keresztül kifolyt volna belőle a világ minden fájdalma, és ő ott maradt boldogan, megkönnyebbülten, tökéletesen üresen.

Kimmel felállt, körülnézett, az ügyetlenül visszacsukott, lucskos kést szorongatta. Hangosan zihált, de megpróbált hallgatózni. Aztán elindult a park sötétebb része felé. Fogalma sem volt, hova megy. Nagyon fáradt és elégedett volt – akárcsak Helen után, jutott eszébe. Lassan újra lélegzethez jutott, még mindig hallgatózott, bár most már biztosra vette, hogy senki sincs a közelben.

Két holttest! Kimmel majdnem elnevette magát. Nagyon mulatságos! Törhetik rajta a fejüket!

Az a fontos, hogy egyik Stackhouse! Az első számú ellenség! Corby a következő. Kimmelt elöntötte a harag, és arra gondolt, hogy ha Corby itt volna, vele is végezne ma este.

Kimmel megpillantotta egy épület ablakainak a fényeit.

– Kimmel?

Megfordult, és tíz lépésnyi távolságban egy embert látott, meg egy rászégezett pisztoly tompa fényét. Az ember közelebb jött. Kimmel nem mozdult. Sohasem látta még ezt az embert, de tudta, ez is Corby egyik embere: a bénultság már erőt vett rajta. Azokban a másodpercekben, amikor az ember egyre közelebb ért, tudta, hogy nem fog mozdulni, és nem azért, mintha félne a revolvertől vagy a haláltól, hanem valami sokkal mélyebb, gyerekkori emléke miatt. Félt az elvont hatalomtól, egy szervezett csoport hatalmától, a tekintélytől. Kimmel nagyon mélyen átélte ezt most, ahogy már korábban, ezerszer is, és hiába magyarázta magának, hogy félelem ide, félelem oda, cselekedni kellene, most sem tudott cselekedni, mint máskor sem. Gépiesen felemelte a karját, és ez volt a lehető leggyűlöletesebb. De amikor az ember egész közel ért hozzá, és a fegyverével arra kényszerítette, hogy forduljon meg és induljon el, Kimmel teljes nyugalommal és minden félelem nélkül engedelmeskedett. Ezúttal elért a vég, és meg fogok halni, gondolta, de ettől egyáltalán nem ijedt meg, mintha nem is számítana. Csak

azt szégyellte, hogy ilyen testi közelségbe került ezzel a mellette haladó kis emberkével, és szégyellte, hogy egyáltalában közük van egymáshoz.

A kiadásért felel az Európa Könyvkiadó igazgatója.
Felelős szerkesztő: Katona Tamás.
A szöveget az eredetivel egybevetette: Tóth Aladárné.
A fedélrajz Szabó Árpád munkája.
Műszaki szerkesztő: Gergely Tibor.
Műszaki vezető: Siklós Béla.
Készült: 88950 példányban 18 (A/5) iv terjedelemben,
Times betűvel, tekercsnyomó ofszet gépen – EU 64-d-71

71.6470.66-14-2 Alföldi Nyomda, Debrecen